

CHUYÊN QUẠI ĐI BỆNH VIỆN

ĐI BỆNH VIỆN TRÁI LÒNG bị đánh cắp

Phân phối độc quyền

VII NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Table of Contents

Chuyện thứ sáu: Bí mật trái tim bị đánh cắp

Chuyện thứ bảy: Ba mắt

Hồi kết

Thông tin sách

Tên sách: **Chuyện quái dị ở bệnh viện: Những khúc xương hoang tưởng + Bí mật trái tim bị đánh cắp**

Tác giả: **Quái Đàm Hiệp Hội**

Nhà phát hành: **Phương Đông**

Nhà xuất bản: **NXB Văn Học**

Khối lượng: **250g+150g**

Kích thước: **13x20,5 cm**

Ngày phát hành: **10/2009**

Số trang: **243+114**

Giá bìa: **40.000+19.000đ**

Thể loại: **Tiểu thuyết Kinh dị + Ma quái**

Thông tin ebook

Nguồn: <http://tve-4u.org>

Thực hiện ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **22/08/2017**

Dự án ebook #302 thuộc Tủ sách BOOKBT

Giới thiệu

Bệnh viện Tam Giác của thành phố Thiên Nam, bệnh viện đa khoa Vạn Khang hai năm gần đây hoạt động không được suôn sẻ, trước sau đã xảy ra mười mấy sự cố nghiêm trọng trong việc điều trị, ảnh hưởng xấu đến danh tiếng của bệnh viện. Mặc dù viện phí liên tục giảm mà bệnh nhân cũng không đến.

Bệnh viện đa khoa Vạn Khang đã từng nổi tiếng với “ba nhiều”: nhiều chuyên gia giỏi, nhiều bác sĩ nữ xinh đẹp, nhiều bệnh nhân. Lợi nhuận hàng năm mà bệnh viện thu được lên đến năm, sáu trăm triệu tệ, nếu cộng cả tiền thưởng hàng năm của các bác sĩ thì con số này thật khổng lồ. Nhưng hai năm trước bệnh viện đột nhiên bị sa sút.

Đầu tiên là xảy ra một sự cố nghiêm trọng khi điều trị, sau đó bác sĩ ca cấp lại giết người nhà bệnh nhân. Tuy nhiên sau những sự việc này bệnh viện đã đưa ra một loạt các lời giải thích nhằm cứu vãn danh tiếng của mình. Nhưng sự cố vẫn không ngừng tăng.

Mỗi lần như vậy, các bác sĩ đều cho rằng đó là chuyện đã qua và sự cố vẫn cứ thế tiếp diễn.

Dường như phải nghe mắng chửi quá nhiều, nên phần lớn các bác sĩ và y tá đã xin nghỉ việc.

Viện trưởng Đinh Trụ Các đưa ra một loạt các hướng giải quyết: giảm viện phí, nâng cao sự đãi ngộ đối với nhân viên, hi vọng sẽ vượt qua được thời kỳ khó khăn.

Tuy nhiên sự việc lại không diễn ra như mong muốn, bệnh viện vừa mới có tiến triển tốt thì lại xảy ra một sự cố nữa. Là sự cố của khoa sản, trong lúc mổ, cổ của thai nhi đã bị cắt đứt.

Sau sự việc này, chồng của sản phụ thông qua người nhà làm trong viện đã biết được sự thật. Tất nhiên chuyện này không thể cho qua, thế là anh ta kéo mấy người bạn đến bệnh viện làm loạn lên.

Bác sĩ Tạ Phi và y tá Tăng Hương cùng trốn vào nhà xác của bệnh viện, người nhà của sản phụ dù có tài thánh đến mấy cũng không thể nghĩ là họ lại có thể trốn ở nơi này.

Tăng Hương đang lo lắng sợ hãi, mặt cắt không còn hạt máu thì bác sĩ Tạ Phi vội kéo cô ta vào trốn trong nhà xác. Nào ngờ lại phát hiện thấy trong đó đã có người cũng đang trốn rồi.

Thì ra là các bác sĩ và y tá của các khoa khác, dù không biết bọn người kia đến tìm ai, nhưng đều thấy sợ hãi cho nên vừa mới nghe thấy tiếng quát tháo dọa nạt đã liền kéo nhau trốn luôn vào đây.

Trong phòng này âm u lạnh lẽo, mọi thứ đều rất đáng sợ, các xác chết được phủ vải trắng, khí lạnh từ trên thổi xuống, những xác

chết kia giống như đang động đậy. Mặc dù vậy nhưng trong hoàn cảnh nguy cấp này, gian phòng vẫn chật ních người . Tạ Phi ngược mắt lên nhìn thấy mấy bác sĩ khoa ngoại là bác sĩ Lưu, bác sĩ Hứa và nữ bác sĩ Trần Phàm, khoa tâm lý có nữ bác sĩ Vương Giai, khoa xương có bác sĩ Trương Xuân Hoà, còn có cả cô Trần Thu Thanh y tá của khoa xương nữa. Cộng thêm ông Tạ và Tăng Hương, thế coi như toàn bộ y tá và bác sĩ của bệnh viện đã tụ họp đầy đủ ở đây...

Chuyện thứ sáu: Bí mật trái tim bị đánh cắp

Bỗng nhiên tôi cảm thấy tại vị trí hai đốt xương ngực đau nhói từng cơn, đã rất lâu rồi không có cái cảm giác này. Vết thương ở đó đã ngủ yên suốt hai mươi năm, tôi đặt tay lên vết thương, kí ức về nó đã trở nên rất mơ hồ, chỉ biết đó là một căn bệnh liên quan đến tim.

“Bác sĩ Trần, khoa chẩn đoán đã đưa đến một bệnh nhân tâm thần với chức năng của tim không ổn định, chúng ta có nhận không?” Y tá trưởng Ông Lê Sa nói, mắt chăm chăm nhìn tôi như vắn hỏi.

Tôi chỉ là bác sĩ ngoại khoa khoa tim mạch vừa chuyển tới, thậm chí ngay đến chỗ ở của mình tôi cũng chưa có, chỉ là hôm nay Hạ chủ nhiệm của tôi và tôi trực ban, vừa lúc đó lại có một vị đại biểu đến phòng hội nghị cùng nói chuyện.

“Để tôi đi hỏi Hạ chủ nhiệm, cô đợi một lát!” Tôi nói rồi đi thẳng đến phòng hội nghị, giơ tay lên và gõ cửa.

“Vào đi!” Là tiếng của Hạ chủ nhiệm, tôi đẩy cửa vào, thấy trong phòng hội nghị chỉ có mình ông đang ngồi lặng lẽ hút thuốc, còn vị đại biểu kia thì đã bị đuổi ra.

“Có một bệnh nhân tâm thần với chức năng tim không ổn định, có nhận vào khoa mình không? Hoặc là đưa đến...” Tôi vẫn chưa nói hết, Hạ chủ nhiệm đã đứng dậy, tôi đã quen với việc ông vỗ lên vai tôi ngụ ý bảo tôi đi theo ông.

Phiếu chẩn đoán đang nằm bệnh trong tay chủ nhiệm Hạ, ông lật qua lật lại khiến nó phát ra tiếng sột soạt, sau đó ánh mắt của ông dừng lại ở mục thứ nhất.

“La Hưng, nam, hai mươi lăm tuổi, số ngày ho, hôm nay đột nhiên khó thở, nhập viện... đã từng có tiền sử bệnh tâm thần.” Đây là nội dung lớn nhất của mục một, và bệnh trạng không có gì khác hai lần trước, ngoài tiền sử bệnh tâm thần còn có một số bệnh khác.

“La Hưng? La Hưng?” Hạ chủ nhiệm dường như đang nhớ lại điều gì. “Nhận người bệnh này, sắp xếp cho anh ta ở phòng bệnh đơn, mọi người hãy lưu ý đến anh ta nhiều một chút! Người nhà anh ta đâu?”

“Dường như là bạn anh ta đưa đến, làm cho anh ta thủ tục nhập viện sau đó không thấy người nữa. Giọng Uông Lệ Sa khiến tôi toàn thân nổi da gà, chỉ là báo cáo tình hình bệnh nhân với Hạ chủ nhiệm có cần phải dùng giọng nói ngọt lịm như vậy không?”

“Tiền nọp chưa?” Hạ chủ nhiệm lại hỏi một câu, tôi đột nhiên có cảm giác buồn nôn, đặc biệt là nhìn thấy một bộ quần áo dài trắng, dường như đã bị “tiền” làm cho nhơ bẩn.

Tốt nghiệp đại học, tôi vào làm ở một khoa tốt nhất cho một bệnh viện tốt nhất và đã trở thành một bác sĩ khoa tim nổi tiếng. Rất nhiều bạn cùng học ngưỡng mộ tôi, bởi trong cái xã hội cạnh tranh khốc liệt như bây giờ, cơ hội như vậy thực sự không nhiều, hoặc là tôi có một quan hệ bền lâu, hoặc là tôi có tiền... ôi, lại là tiền!

Tôi không có tiền, chính xác mà nói tôi vẫn là một cô nhi, làm sao tôi lại có cơ hội như vậy? Trong thế giới này sợ rằng chỉ có ba người biết cái bí mật này, một là mẹ nuôi tôi, đáng tiếc rằng hai

tháng trước ngày tôi tốt nghiệp đi làm, những lời chửi đầy vẻ oán hận của tôi đã khiến bà tức giận ra đi, lễ tang bà tôi cũng không có mặt; còn một người là bố nuôi tôi, tôi rất bái phục sự hiểu biết của ông, nhưng lại rất hận cái tính háms lợi, tâm địa đen tối của ông, tôi cảm ơn ông đã ban tặng cho tôi cuộc sống mới, nhưng lại vô hình nghĩ thay cho những người đối đầu với ông; người cuối cùng biết chính là tôi.

Bố nuôi tôi sẽ không nói cho bất cứ ai biết cái bí mật làm thế nào tôi có thể vào được bệnh viện này, đương nhiên là bản thân tôi cũng không nhất thiết phải nói ra. Bởi thế các đồng nghiệp của tôi đều cho rằng tôi là học sinh xuất sắc nên mới được đứng vào hàng ngũ tiến sĩ của bệnh viện.

Tôi đi theo Hạ chủ nhiệm vào phòng bệnh của La Hưng vừa được sắp xếp. La Hưng có một khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt nhắm nghiền, thở một cách mệt nhọc. Nếu như trong bệnh án không có câu “đã có tiền sử bệnh tâm thần” kia, thì ai có thể biết được một người trẻ trung đầy sức sống như vậy lại có một bộ não không bình thường cơ chứ?

Chẳng trách một y tá già như Ông Lê Sa cũng vui lòng chăm sóc bệnh nhân này, cho dù anh ta có hay là không có bệnh tâm thần, anh ta quả thực là một người rất điển trai! Mà đối với một phụ nữ đứng tuổi cả đời không kết hôn như Ông Lê Sa, đừng nói là người thanh niên điển trai kia, tôi nghĩ chỉ cần là con trai, bà ta cũng sẽ quan tâm quá như vậy, không thế thì sao quan hệ giữa bà ta và Hạ chủ nhiệm lại có nhiều lời đồn đại.

Tôi cũng không để ý họ có tình ý gì với nhau, mà chỉ quan tâm đến chuyện họ đã thực hiện thành công ca mổ tim khiến người ta kinh ngạc mà cảm thấy tò mò. Chỉ có một y tá và một bác sĩ, làm sao họ có thể thực hiện một ca mổ tim phức tạp như thế?

“Mẹ ơi, mẹ ơi! Đừng rời xa con!” La Hưng nằm trên giường đột nhiên mở mắt, nhìn hết người này đến người khác, và dừng lại ở tôi, anh ta lật người muốn xuống giường, hai cánh tay đưa về phía tôi.

Tiếng chai truyền dịch lách cách, ở đó chỉ có Hạ chủ nhiệm, Ông Lê Sa và hai y tá khác giữ anh ta, tiêm cho anh ta một mũi an thần, anh ta mới dần dần bình tĩnh trở lại, nhưng miệng vẫn lầm rầm gọi “Mẹ ơi, mẹ ơi”, ánh mắt tội nghiệp đó cứ in mãi trong lòng tôi.

Tôi không nghĩ được gì, trong đầu trống rỗng, chỉ cảm thấy có ngọn lửa bùng cháy ở chỗ xương ngực, hơi thở dồn dập, một tay sờ vào chỗ đau ở lồng ngực, một tay vịn tường.

“Tiểu Trần, sao vậy?” Hạ chủ nhiệm lo xong cho bệnh nhân, quay sang lo lắng hỏi tôi.

“Con không sao, chắc là dạo này nghỉ ngơi không điều độ!” Tôi định thần lại, đến bên cạnh giường bệnh chuẩn bị khám cho La Hưng và nhập sổ vào viện cho anh ta.

“Ấy!” Tôi kêu lên một tiếng, bệnh án rơi xuống dưới đất. La Hưng ôm lấy tôi như một đứa trẻ, chạm mạnh vào vết thương của tôi. Đôi tay tôi cứng lại không biết nên cho anh ta một cái tát rồi đẩy anh ta ra hay cứ để như vậy đợi anh ta chìm vào giấc ngủ?

“La Hưng, ngoan, ngủ đi. Mẹ sẽ không rời xa con đâu!” Ông Lê Sa nói với anh ta giống như với một đứa trẻ, rồi kéo hai tay của La Hưng ra khỏi người tôi. La Hưng nằm xuống giường thiếp đi, đôi chân tôi mềm nhũn, phải ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường.

“Tiểu Trần, cô về nghỉ đi, bệnh nhân này để tôi lo là được rồi.” Hạ chủ nhiệm nhặt bệnh án dưới đất lên, rồi kiểm tra lại cho La

Hung, còn tôi quay về phòng nghỉ của bệnh viện...

“Phàm Phàm, hay là chuyển về nhà đi! ở ngoài một mình bố không an tâm!” Đó là tiếng Hạ chủ nhiệm, ông bước vào phòng nghỉ lúc nào tôi cũng không hay, nhìn ra phía ngoài cửa sổ lắc đầu.

Hạ Côn, một chuyên gia bệnh tim có quyền lực nhất thành phố này, bố nuôi tôi, cho tôi sống thêm một lần nữa. Thế mà tôi không may mắn cảm động, tôi chán ghét cuộc sống này hơn hai mươi năm, tôi ghét cái vết thương cứ ngứa yên ở bên trái xương ngực kia.

Ông ấy nói hơn hai mươi năm về trước, cha mẹ đẻ đã bỏ rơi tôi, tôi đã mang sẵn bệnh tim bẩm sinh, ông ấy đã nhận nuôi tôi, đợi lúc thích hợp thì phẫu thuật cho tôi.

Nhưng tôi biết ông nhận nuôi tôi không phải vì tiếc thương một sinh mệnh mà là vợ của ông, chính là mẹ nuôi tôi, người đã chết vì tức giận tôi, bà không thể sinh con. Hơn hai mươi năm, tôi chỉ là một công cụ để cái gia đình này được hoàn chỉnh, trong mắt mẹ nuôi tôi, tôi là người nhắc nhở bà không phải là một phụ nữ hoàn thiện. Bà ta ngược đãi tôi, dùng mọi cách để giày vò tôi, làm tổn thương tôi.

Tôi muốn lớn thật nhanh, chỉ cốt để nhanh chóng rời khỏi cái gia đình đó. Tôi đã có cơ hội được sống thêm lần nữa, vậy tại sao không sống cơ chứ? Học cấp hai, tôi sống nội trú ở trường. Công việc của Hạ Côn rất bận, ngoài việc bỏ thời gian đến thăm và cho tôi tiền sinh hoạt thì cuộc sống của tôi và ông ta không có gì liên quan đến nhau.

Cuộc đời có lúc như một trò đùa, tôi thi đỗ vào trường đại học y, rồi còn được ưu tiên vào đây làm việc. Mẹ nuôi tôi muốn tôi

mang họ của bà ấy, để trong khoa sẽ không có ai nghĩ tôi và Hạ Côn có quan hệ cha con.

“Bố nói xem, con đáng giá bao nhiêu tiền?” Tôi cười một cách chua chát nhìn thấy qua lớp kính một khuôn mặt hốc hác.

“Con nói thế có ý gì?” Hạ chủ nhiệm ngạc nhiên hỏi.

Con đồng ý đến đây làm việc là muốn giúp bố kiếm thật nhiều tiền, cốt là để chuộc lại mạng sống. Đợi kiếm đủ rồi: “Chúng ta đường ai nấy đi.” Tôi quay người nhìn ông một cách nhẹ nhõm.

Người đàn ông đó thở một hơi dài, ông ấy đã già, mái tóc đã bạc, trên khuôn mặt hằn lên những nếp nhăn, trong lòng tôi tràn ngập một cảm giác thương cảm, xót xa.

“Y tá trưởng, tôi xin chị, trong thời gian này đừng cho tôi trực ca đêm” Lâm Phi nhìn Ông Lê Sa với ánh mắt trách móc. Đây không phải là lần đầu, Lâm Phi rất đẹp, trong phiên trực đêm, cô rất ngán bị những người bệnh tim làm phiền. Cô ấy luôn xin y tá trưởng cho đổi ca để đợi những người bệnh kia xuất viện.

“Lần này là giường bệnh nào thế? Hồng nhan họa thủy a!” Ông Lê Sa vừa xem bệnh án hôm qua vừa châm chọc Lâm Phi.

“Là La Hưng!...” Nếu đó là người bình thường thì tôi không sợ đến vậy!” Lâm Phi miêu tả sự việc tường tận cho y tá trưởng, xem ra một cô nữ sinh vừa ra trường chưa đến hai mươi tuổi không chịu nỗi sợ hãi, xảy ra một chút việc nhỏ đã cảm thấy kinh sợ.

“Đã nói với cô, anh ta có vấn đề gì mà đáng sợ đến vậy!” Ông Lê Sa gập quyển nhật ký công tác, chỉ tay lên đầu, nhìn Lâm Phi vẻ âu yếm.

“Ai, nói ra cũng không ai tin.” Lâm Phi bữu môi bắt đầu thu dọn đồ trên bàn y tá.

Tôi chuẩn bị đi kiểm tra, đến trước phòng bệnh của La Hưng chợt thoáng chút lưỡng lự. Một bệnh nhân không cách nào tiếp xúc được, tôi có cần phải kiểm tra không? Cuối cùng vẫn đẩy cửa vào, La Hưng đang nằm ngủ như một đứa trẻ, nhìn vào khuôn mặt điển trai có ai ngờ anh ta là một người tâm thần. Tôi cầm ống nghe lên chuẩn bị nghe nhịp tim của anh ta, cởi áo anh ta ra tôi thấy một vết thương bên trái ngực. Tôi nhẹ nhàng đặt ống nghe lên vị trí đó.

“Mẹ ơi, mẹ ơi!” La Hưng tỉnh dậy, tóm chặt lấy hai tay tôi, đôi mắt đầy khát vọng và sợ hãi.

“Được rồi, ngoan nào!” Không biết Uông Lệ Sa và Hạ chủ nhiệm đã vào từ lúc nào, bà ta như một người mẹ yêu con dần bỏ hai tay của La Hưng ra khỏi người tôi. Vết thương ở ngực tôi đột nhiên lại như bị ai đốt, rất khó chịu, hai chân dường như không đứng vững nữa. Tại sao mỗi lần đến gần La Hưng, tôi đều có cảm thấy cái gì đó bất an.

“Tiểu Trần, về sau bệnh nhân này sẽ do tôi phụ trách.” Hạ chủ nhiệm tiến lên vỗ vào vai tôi, cầm ống nghe lên kiểm tra cho La Hưng khi đó đã thiếp đi rồi.

Tôi đi ra, muốn đến phòng nghỉ uống một cốc cà phê, để vết thương như bị ai đốt kia nguội đi, tôi vừa kịp cầm cốc cà phê ngồi xuống, mấy cô y tá đã như ong tràn vào.

“Nói xem Trần Phàm có giống mẹ của anh ta không.” Khi bọn họ đang bàn tán thì tôi nghe thấy câu nói này, tiếp đó là tiếng nước đổ vào cốc. Lúc đó mấy cô ả này nhìn thấy tôi thì dừng ngay cuộc bàn tán lại.

“Máy cô đang nói chuyện về La Hưng hả?” Tôi vừa uống cà phê vừa cười hỏi bọn họ.

Mấy cô ả nhìn nhau, Lâm Phi đỏ mặt bước đến chỗ tôi và nói: “La Hưng thực sự là bị bệnh thần kinh à? Nhưng mà cái mục đăng ký người thân không có thì phải nhưng mà trên thẻ chữa bệnh thì lại ghi đúng thời hạn phải có người nộp tiền viện phí. Không phải là một người đáng thương bị bỏ rơi chứ? “Bỏ rơi.” Nếu như bị bỏ rơi thì La Hưng đã hạnh phúc hơn tôi nhiều rồi, ít nhất cũng đã hơn hai mươi năm được người nhà chăm sóc, ít nhất cũng biết gọi rành mạch tiếng “mẹ ơi”, còn tôi ư? Đến dáng vẻ bố mẹ như thế nào, họ đang ở đâu tôi cũng không biết!

Tôi cũng không biết nên trả lời sự hoài nghi của mấy cô y tá này như thế nào, may mà đúng lúc đó người nhà bệnh nhân đến gõ cửa tìm bác sĩ, tôi liền đặt cốc cà phê xuống rồi đi cùng họ.

Gần đây kể từ cái ngày mà La Hưng nhập viện, tôi ngủ không ngon, thường mơ về một giấc mơ. Trong giấc mơ, trong tay La Hưng sợ hãi một tay cầm trái tim đầy máu còn đang đập, một tay thì tóm lấy vạt áo của tôi, và lại như một đứa trẻ gọi mẹ: “Mẹ ơi, mẹ ơi.” Tần Ninh nghe tôi kể lại xong rất nghiêm túc nói với tôi: “Có lẽ kiếp trước cậu đúng là mẹ của cậu ta.”

Tần Ninh là bạn mà tôi quen ở trên mạng, anh là một chuyên gia tư vấn về tâm lý, thường viết một số tiểu thuyết khủng bố trên mạng, tôi giao lưu cùng anh ta bắt đầu từ khi có quá nhiều chuyện vô vị rồi đọc những tiểu thuyết của Tần Ninh, mỗi lần có chuyện gì tôi đều thích thảo luận cùng Tần Ninh, không nhất định là phải có một câu giải đáp vừa lòng, chỉ là muốn tìm người để trút những hoài nghi lo lắng trong lòng mà thôi.

“Tư duy của người bị bệnh thần kinh và người bình thường không giống nhau, có lẽ chuyện của bạn ngay cả đến bản thân

bạn cũng không có cách nào cảm nhận được hết tính chất đặc biệt của nó, có thể bạn và mẹ đẻ của cậu ta có những điểm giống nhau hoặc gần giống nhau, cho nên khi cậu ta nhìn thấy bạn mới có phản ứng như vậy, không cần phải lo lắng quá đâu, nếu như bạn cần giúp đỡ thì tôi có thể đi gặp bệnh nhân đặc biệt đó của bạn.” Nghe những lời khuyên của Tần Ninh, tôi cảm thấy nhẹ nhõm hẳn đi, người bình thường đều thích đi tìm phiền não, lo những cái không đâu, tôi cũng không tránh khỏi như vậy. Cũng có thể coi là được ngủ một giấc ngon lành, buổi sáng thức dậy mở cánh cửa ra hít thở không khí trong lành, tôi cảm thấy tinh thần rất sảng khoái.

Ở văn phòng khoa lại không yên tĩnh như mọi ngày, trong phòng nghỉ rất ồn ào, Uông Lệ Sa sút đầu mẻ trán bị vây xung quanh.

“Không phải tôi là một hồng nhan họa thủy hay sao?” Lâm Phi ôm lấy rồi vỗ về đôi vai của Kim Hiểu, nhưng ánh mắt lại hướng thẳng về phía Uông Lệ Sa.

“Không có khả năng lớn như thế được? Chúng mày mấy con ranh không biết thương lượng hay sao mà tới đây làm cho tao cũng hồ đồ!” Uông Lệ Sa nhìn mấy cô y tá với ánh mắt hoài nghi, mấy cô y tá vừa mới vào viện làm không lâu. “Thôi đi, tối nay tao trực ban xem sao.”

Tôi vốn cũng muốn đi vào hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại nghĩ dù sao hôm nay mình cũng trực đêm, đến lúc đó hỏi cô Uông Lệ Sa cũng được, gần đây tình hình các phòng bệnh đều rất yên tĩnh, bệnh tình của La Hưng đã khá hơn. Khi nhìn bệnh án của anh ta, tôi thấy Hà chủ nhiệm viết một câu: “Có thể cấy ghép tim.”

Không phải tất cả mọi thứ đều có thể mua được bằng tiền! “Cấy ghép tim.” Nghe mấy từ này có vẻ đơn giản, nhưng có rất nhiều bệnh nhân chưa thể tìm được trái tim thích hợp thì đã nhắm mắt ra đi trong sự tiếc nuối, nếu như thiếu một quả thận thì vẫn có thể sống được, nhưng mỗi người lại chỉ có một quả tim, ai có lòng hảo tâm, dùng tính mạng của mình để đi đổi tính mạng của người khác đây?

Buổi tối, các bệnh nhân đều đã nghỉ ngơi cả, y tá trực ban trước nửa đêm, ở bàn y tá đều rất bận rộn. Mắt phải thường hay phải để ý, người ta còn gọi là đèn chỉ thị.

Tôi đi kiểm tra lại một lượt các phòng bệnh rồi về phòng nghỉ, nằm trên giường trực ban, Ông Lê Sa sớm đã đi nằm nghỉ, chờ đến khi y tá trực trước nửa đêm giao ca.

Tôi không biết cô ta gặp phải ác mộng gì, chỉ biết rằng trong khi ngủ ngũ quan tai, mắt, miệng, mũi và cả thân hình đều thể hiện rất là đau khổ. Tôi định gọi cô ta tỉnh dậy, đôi chân của cô ta giãy giụa một lúc rồi bị trượt rơi xuống đất, tôi nhìn thấy cô ta ép hai tay lên vị trí của tim.

Nếu ngực bị vật gì đó ép chặt sẽ dẫn đến việc mơ thấy ác mộng. Tôi đứng dậy giúp cô ta đắp lại cái chăn, nhẹ nhàng cầm đôi tay của cô ta bỏ ra khỏi ngực.

“Đừng lấy trái tim của tôi, tôi sẽ không nói bất kỳ chuyện gì hết.” Trong lúc mơ ngủ, Ông Lê Sa đã dốc hết sức chống đối tôi.

“Tôi sẽ không lấy đi trái tim của cô, nhưng mà cô sẽ không nói chuyện gì cơ chứ?” Tôi thử thăm dò bằng cách nói chuyện cùng cô ta, người mà nói ra những lời trong giấc mơ đều có thể chấp nối lại được. Tôi phát hiện ra điều này từ khi còn rất nhỏ. Mỗi lần Hạ Côn không có nhà, tôi đều bị mẹ nuôi đánh tới mức đầy

mình thương tích, tôi đã từng bước vào phòng của bố mẹ nuôi trong tay cầm một con dao gọt hoa quả sáng loáng. Tôi muốn dùng con dao này đâm thẳng vào đúng vị trí khoảng hai dẻ bên trái của xương ngực trong lúc bà ta đang ngủ say giấc, khi tôi vừa giơ con dao thì nghe thấy tiếng khóc của bà ta trong khi mơ.

Từ khi chính miệng người đàn bà này nói trong lúc mơ, tôi mới biết thân thế thực sự của mình, cũng mới biết được nỗi đau khổ không thể sinh được con của bà ta, và cuộc hôn nhân bằng mặt nhưng không bằng lòng của bà và Hạ Côn.

Cho nên tôi đã từ bỏ cái ý định đâm chết bà ta, thay vào đó để cho bà sống trong giày vò đau khổ còn hơn để bà ta chết dễ dàng như vậy. Từ đó trong lòng tôi đã lập ra một kế hoạch giày vò tàn nhẫn.

“Đừng có cho rằng tôi không biết gì, cơ bản bà không phải là mẹ đẻ của tôi, cả đời bà không thể sinh con, nói cho đúng ra bà không phải là người phụ nữ theo đúng nghĩa!” Khi tốt nghiệp đại học xong, tôi chuyển ra khỏi cái gia đình đó cùng với câu nói này trút thẳng vào mặt bà ta, kết quả bà ta...

“Tôi không nhớ chuyện gì hết, cũng không nhìn thấy cái gì hết!” Ông Lê Sa tiếp tục nói mê, xem ra cô ta giống như lời Tần Ninh đã nói, những loại người có đầu óc thể thủ như tôi, khi mê ngủ chẳng cách nào có thể moi móc được gì.

Nhìn lên đồng hồ trên tường, thấy thời gian giao ca đã gần tới, tôi liền đứng dậy đi ra mở cửa phòng, Ông Lê Sa tỉnh dậy, bắt đầu mặc áo y tá.

“Y tá trưởng, cô vẫn khoẻ chứ?” Tôi quan sát xem Ông Lê Sa đã trở lại bình thường chưa, nghĩ lại hai phút trước trên khuôn mặt

của cô ta còn hằn lên cái vẻ đau khổ và liệu rằng cô ta còn nhớ chút gì không.

“Rất khoẻ, ngủ một giấc, tôi đi nhận ca đây.” Cô ta đứng dậy đi tới bàn y tá và cũng không quên nói câu: “Tối nay chẳng có chuyện gì đâu, cháu đi ngủ sớm đi.”

Một y tá có kinh nghiệm trực ban lâu năm, tôi đương nhiên là rất yên tâm, nằm yên trong chăn thì một tí mệt mỏi cũng không còn... Trở mình thức dậy muốn đi vòng các phòng của bệnh nhân, đúng lúc Ông Lê Sa đang ở phòng của bệnh nhân kẹp nhiệt kế đo nhiệt độ cơ thể cho bệnh nhân, nhìn thấy tôi cô ta liền cười.

Cô ta lập tức bước vào phòng bệnh của La Hưng. Tôi cũng vào cùng cô ta.

Bên trong tối om chẳng nhìn thấy gì cả. Ông Lê Sa bước tới vặn sáng ngọn đèn đầu giường. Trên giường trống không, không có người. Cô ta ngậy người ra, quay lại nhìn tôi. Tôi liền đẩy cửa phòng vệ sinh, cũng chẳng có gì cả. Cô Ông bật sáng đèn huỳnh quang trong phòng, ánh mắt của hai chúng tôi đều hướng ra cửa sổ, chúng tôi cùng bước tới vén rèm cửa, gương mặt nhìn và ngăn người ra: La Hưng đang đứng ở đó, cái giây phút mà chúng tôi vén rèm cửa sổ ra, mắt cậu ta đã ánh lên vẻ si mê của một người đang yêu, nhưng đúng vào lúc tôi nhìn thấy cậu ta, cậu ta xông tới, lại bắt đầu gọi: “Mẹ ơi, mẹ ơi.” Tôi cảm thấy trái tim như bị thiêu đốt rất khó chịu. Ông Lê Sa vội vàng túm lấy hai tay cậu ta, giống như kiểu vỗ về một đứa trẻ con và đưa La Hưng trở lại giường bệnh.

Nghĩ tới những gì mà Tần Ninh đã nói với tôi về chuyện lấy lại sự thăng bằng rồi tôi bước tới. La Hưng yên lặng để cho Ông Lê Sa đo nhiệt độ cho anh ta, nhưng mắt anh ta vẫn không rời khỏi

khuôn mặt tôi lấy một giây nào. Sự khát khao mong chờ tình khiết ấy, hình như anh ta đang chìm đắm trong giấc mộng cùng với mọi vật có liên quan tới mẹ anh ta, anh ta không thoát ra được. Tôi nắm lấy cánh tay anh ta qua lần chần, trên mặt anh ta hiện ra nụ cười của một đứa con. Cái giây phút tôi cầm tay anh ta, tôi cảm thấy tận đáy lòng mình một cảm giác dễ chịu, cái cảm giác bị thiêu đốt vừa rồi bỗng tan biến hết.

La Hưng nắm lấy tay tôi, chẳng bao lâu đã ngủ thiếp ngon lành, Ông Lê Sa ghi lại nhiệt độ của anh ta, rồi nhìn tôi vẻ dò xét.

“Cô Ông, cô có cảm thấy cậu ta như một đứa trẻ mà không lớn được không?” Tôi giơ tay vuốt mấy sợi tóc rối của La Hưng. “Cô đi làm đi, cháu ở đây với anh ta một lúc, nghe nói người nhà anh ta vẫn chưa thấy mặt đâu.”

“Đúng là một đứa trẻ! Mà mấy con ranh kia biết cái gì mà nói.” Cô Ông tự nói một mình rồi bước đi. Tôi chăm chú nhìn La Hưng đang ngủ ngon lành và nghĩ đến cái vết thương đã ngủ yên của tôi và lồng ngực của anh ta, nói chung tôi và anh ta có nhiều điểm giống nhau, không biết nên dùng ánh mắt nào đây để nhìn anh ta: bệnh nhân của tôi, bạn của tôi, thậm chí con của tôi? Nếu anh ta chỉ là một con chó hay con mèo thì tôi không cần phải do dự mà lập tức nuôi dưỡng anh ta, cho anh ta một chỗ ấm áp nhưng đây anh ta lại là một con người bằng xương bằng thịt mặc dù tâm trí không bình thường.

Tự cho rằng cách nghĩ của mình rất buồn cười, tôi nhẹ nhàng đặt tay La Hưng vào trong chăn, lúc ngủ ngon anh ta không giống vừa nãy khi nắm chặt tay tôi, tôi tắt đèn rồi đi ra khỏi phòng bệnh.

Ông Lê Sa ngồi trước bàn y tá, đang lật xem quyển tạp chí y học, tôi không muốn làm phiền cô ta cho nên đã nhẹ chân bước

đi.

“Tiểu Trần, cậu ta ngủ ngon rồi à?”

Tôi không hề buồn ngủ, nhìn cô Uông một mình ngồi trực, tôi bước vào bàn y tá, định hỏi cô ta vài ba câu chuyện phiếm, mặc dù từ trước tới nay cuộc sống của tôi rất đơn điệu nhưng không phải vì thế mà tôi không có lòng hiếu kì. Tôi nghĩ cô ta có thể nói cho tôi biết một cái gì đó.

“Vừa nãy cháu không thấy La Hưng rất lạ hay sao?” Cô Uông hỏi tôi trước.

“Có gì không thoả đáng hay sao hả cô?”

Cô Uông than vãn một hồi, bảo tôi mấy cô y tá kia đều không muốn trực đêm, là vì khi bọn họ đi kiểm tra thì La Hưng như biến thành một con thú đội lốt người, trông như trúng tà khí vậy, đợi đến khi những cô y tá đó phát hoảng lên thì La Hưng mới cười một cách điên dại rồi chui vào trong chăn, mấy cô y tá này đoán rằng La Hưng không chỉ bị bệnh thần kinh mà còn bị trúng tà khí.

“Cô Uông đừng có đoán bừa như bọn họ! Có thể là trước đây cậu ta đã phải trải qua một sự cố nào đó, mỗi ngày đều lặp lại cảnh tượng đó nhiều lần. Bạn của cháu là nhà tâm lý học đã từng nói với cháu về điều này.” Tôi an ủi cô ta, thực ra tự mình cũng biết giải thích như vậy chẳng có chút thuyết phục nào.

Buổi tối đầu tiên chẳng có việc gì, ngày thứ hai trước lúc giao ban, Uông Lệ Sa đã dùng cái lý luận của tôi để mà phê bình nghiêm khắc mấy cô y tá. Lâm Phi không hề phục cách biện giải này, còn nói La Hưng chỉ thích làm chuyện đó với những người con gái trẻ tuổi, làm cho cô Uông tức đỏ cả mặt. Có đứa con gái

nào dám thay người khác nói mình tuổi đã cao, nhan sắc đã tàn phai không?

Tan ca trực, tôi quay về phòng trọ, tuy điều kiện ăn ở của phòng trọ không được tốt lắm nhưng được cái rất thanh tĩnh, có máy vi tính và đồng sách cùng với tôi, một mình sống rất thoải mái, thỉnh thoảng tôi lại nghĩ tới Hạ Côn, không biết sau khi người đàn bà đó qua đời, ông ta sống qua ngày như thế nào? ít nhất thì khi về nhà ông ta không có cơm nóng thức ăn nóng, chắc sẽ không quen?

Đêm nay tự nhiên không có cách nào thoải mái được với sự cô đơn, tôi gọi suất cơm hộp rồi ra ngoài, một mình đi dạo. Lang thang không mục đích, bất giác tôi lại hướng về phía nhà của Hạ Côn, ngẩng đầu lên tôi thấy phòng sách đèn vẫn còn sáng. Tôi muốn bước vào toà lâu quen thuộc đó, do dự một chút rồi cuộc tôi vẫn quay đi. Hộp cơm vẫn còn trên tay, tôi lại do dự, cuối cùng vứt hộp cơm vào thùng rác. Vứt rồi, tâm trạng của tôi bỗng phấn chấn lên một cách kì lạ... Hầu như những bế tắc đè nén bao nhiêu năm qua đều theo hộp cơm mà ra đi cả, ngắm bầu trời đêm sáng ánh trăng, tôi bỗng cười phá lên thật to.

Khi đi về nhà, tôi men theo các quán nhỏ bên đường, đã rất muộn rồi, trời tối đen.

Đèn ngoài hành lang trên lầu không sáng, không biết có phải vì điện của các nhà cao tầng cũ đều không ổn định hay không. Còn nhớ cái đèn này là do chính tôi leo lên ghế để thay bóng kia mà. Bây giờ thì tôi lại phải mò mẫm bước về hướng cửa nhà mình.

“Úi...” cái gót giày giẫm phải một vật gì đó mềm mềm, lại phát ra một tiếng rì rào. Tôi sợ tới mức toát cả mồ hôi, có gã say rượu nào đang nằm trước cửa nhà tôi ư? Tôi chỉ đoán như vậy, nhưng

mũi ngửi chẳng thấy mùi rượu đâu, tôi với tay mở cửa, bật đèn phòng lên.

Trên nền đất là một người đang nằm trở mình, dưới ánh đèn điện tôi nhìn thấy mặt anh ta, hoá ra La Hưng. Nhưng làm sao anh ta lại có thể chạy tới cửa nhà tôi để ngủ được kia chứ? Trạng thái toát lạnh mồ hôi đã bị thay thế bởi cảm giác thiêu đốt từ trong lồng ngực. Tôi ngồi xuống gọi anh ta tỉnh dậy.

“La Hưng, dậy đi, làm sao cậu có thể chạy từ bệnh viện tới đây hả?” Có trời mới biết anh ta có hiểu bệnh viện là gì hay không? Có trời mới biết được anh ta làm thế nào tới đây được? Cũng chỉ có trời mới biết được tại sao anh ta cứ quấy rầy tôi?

“Mẹ ơi, mẹ ơi” La Hưng tỉnh dậy, vội vàng ôm lấy tôi, trông giống như đứa trẻ bị bắt nạt cần phải có sự che chở của người thân, ở bệnh viện thì còn có Uông Lệ Sa giải thoát cho tôi. Nhưng bây giờ...

Trong lòng tôi chỉ còn biết tự an ủi, ít nhất thì anh ta cũng không có thái độ kích động của một người bị bệnh thần kinh, anh ta chỉ có trí tuệ của một đứa trẻ.

Tôi vỗ về anh ta rồi dìu anh ta đứng dậy, đưa anh ta vào nhà. Tôi không muốn hàng xóm nhìn thấy cái cảnh tôi và một người đàn ông trưởng thành đang ôm nhau một cách ấm áp.

Tôi để anh ta ngồi lên ghế sofa, đi vào phòng ăn lấy ra hai ly nước lạnh, tôi phải bình tĩnh, làm bác sĩ thì càng phải bình tĩnh hơn nhưng tôi lại phát hiện ra mình không thể làm được, bản thân tôi có lẽ không phải là một bác sĩ theo đúng nghĩa.

Tuy La Hưng ngồi yên trên ghế nhưng mắt của anh ta vẫn luôn hướng về phía tôi. Tôi đưa ly nước cho anh ta, ngồi xuống cạnh

anh ta, anh ta lại như một đứa trẻ làm điều gì sai trái cho nên mặt đỏ và đầu cúi thấp xuống, nghịch nghịch cốc nước cầm trong tay. Tôi nên nói gì với anh ta đây, đối với việc này, tôi thực là không có kinh nghiệm. Tôi nhìn lướt căn phòng một lượt và nghĩ không biết có nên đưa anh ta về bệnh viện hay không?

“Cách...” một tiếng, cái ly trong tay của La Hưng đã rơi xuống đất, thì ra anh ta vừa ngồi vừa ngủ. Tôi nhẹ nhàng đặt anh ta nằm xuống ghế sofa và đắp chăn cho anh ta.

Tôi lên mạng kể cho Tần Ninh nghe tất cả. Tần Ninh vẫn giải thích những người gặp phải trở ngại về tinh thần thường có một số sự khác biệt mà người thường không biết. Tôi không còn tí sức lực nào mà đi sâu vào tìm hiểu nữa, tối hôm đó nằm trên giường nhưng tôi lại không dám đóng cửa phòng vì sợ La Hưng xảy ra chuyện gì. Trái tim ta thật là yếu ớt. Tôi thức dậy mấy lần xem chăn của anh ta có rơi ra không, tôi có cái cảm giác mình giống như mẹ anh ta.

Vừa mới sáng ra tôi đã gọi điện đến văn phòng, khi mà xe cứu thương của bệnh viện tới dưới lầu, tâm trạng của La Hưng rất tốt, anh ta đang đi đi lại lại trong phòng. Hạ chủ nhiệm và Ông Lê Sa cùng tới. Bọn họ nhìn thấy La Hưng như một đứa trẻ đang rất vui vẻ thì rất ngạc nhiên.

“Tối hôm qua không xảy ra việc gì chứ?” Cô Ông hỏi tôi một cách rất quan tâm.

“Chẳng có việc gì lớn cả, tối qua tôi chăm sóc cậu ta như chăm sóc chính con trai mình.” Cô Ông nghe thế lại cười còn tôi thì không nhìn thẳng vào Hạ chủ nhiệm.

“Mẹ ơi, mẹ ơi, chúng ta giờ đi đâu à?” La Hưng núp sau lưng tôi, anh ta túm lấy áo tôi nhìn một cách thận trọng hai người vừa

bước vào nhà. Hạ Côn muốn khám cho anh ta.

“Chúng ta lên xe đi chơi đi.” Tôi kéo tay La Hưng để tỏ ý cho bọn họ đi ra trước rồi tôi và La Hưng cùng lên xe của bệnh viện. Trên đường đi, anh ta chẳng có biểu hiện gì, từ trong ngực tôi dấy lên cảm giác ấm áp, chỉ có một tình yêu chân thành thì mới cho người ta cái cảm giác ấm áp như vậy. Tôi nắm chặt tay La Hưng, anh ta ngẩng đầu lên và cười với tôi, khuôn mặt đẹp trai làm mê lòng người.

Trời ơi, chẳng lẽ tôi lại yêu người đàn ông này ư? Cái ý nghĩ ấy cứ hiện lên trong đầu óc tôi, sau lưng tôi lại toát lạnh cả mồ hôi.

Bệnh tim đã đỡ nhiều rồi, ngồi xung quanh cái bàn hình vuông trong phòng hội nghị đều là y tá, bác sĩ, Hạ chủ nhiệm lại hút thuốc làm cho mấy cô y tá tái mét mặt.

Hiện tại việc người nhà bệnh nhân tới tra tìm bác sĩ đã quen quá hoá thường. Chỉ có lần này một người nhà của ai đó đã cố ý để trong mỗi ngăn kéo hoặc tủ đựng đồ của mỗi y tá và bác sĩ một quả tim lợn vẫn còn nhuốm máu, làm cho thần không biết quỷ không hay.

“Chủ nhiệm, người đó có ý gì? Lẽ nào lại muốn có được trái tim của chúng ta?” Lâm Phi luống cuống hỏi.

“Không có chuyện gì cả, đừng có mà đoán bừa! Chỉ là trò đùa đại dột mà thôi, sau này mọi người khoá cẩn thận ngăn kéo tủ lại, buổi tối các y tá bác sĩ trực ban chú ý hơn chút nữa. Tối hôm qua không thấy bệnh nhân sao không báo cáo, lại còn xảy ra sự việc này, thế tối hôm qua mấy người trực ban làm cái gì hả?” Hạ chủ nhiệm rất tức tối.

Chẳng ai dám nói thêm gì nữa cả. Tôi nhìn tất cả rồi bắt đầu cảm thấy trái tim mình đang phát ra một mùi vị lạ lùng, lồng ngực cũng bắt đầu co giật mạnh, tôi dùng hai tay chống vào cái ghế.

“Tiểu Trần, hôm nay có một ca phẫu thuật ghép tim, cô giúp tôi một tay được không, không vấn đề gì chứ?” Hạ chủ nhiệm hạ giọng xuống tôi mới ý thức được rằng ông ta nói với mình.

“Không vấn đề gì cả” Phẫu thuật tim không hề giống các phẫu thuật khác, không có nhiều cơ hội để được tham gia. Tôi không thể nào bỏ qua cơ hội này. Mặc dù tối hôm qua, tôi không hề được nghỉ ngơi, cũng thấy thể lực có chút suy giảm.

Nếu như không tận mắt nhìn thấy, tôi không thể nào dám tin rằng chuyên môn của Hạ Côn lại giỏi như vậy. Từng vết cắt nhỏ nhỏ, ông đều có thể thực hiện được mà thời gian thì rất ngắn, làm cho bạn cảm thấy đây không phải là phẫu thuật mà là tủa tót một sản phẩm thủ công.

“Không thể nghĩ rằng trình độ của ông lại giỏi như vậy, tôi còn cho rằng người khác thổi phồng lên!” Kết thúc phẫu thuật khi ở trong phòng bác sĩ ghi chép lại ca phẫu thuật, tôi không hề ngẩng đầu mà nói với Hạ Côn, lúc ông ta đang hút thuốc.

“Phàm Phàm, con chuyển về nhà đi. Con xem tối hôm qua nguy hiểm như vậy, bố rất lo cho con.” Hạ Côn vẫn nhắc lại lời cũ, tôi coi như không nghe thấy mà vẫn tiếp tục viết về ca phẫu thuật.

“Con trai bị bệnh của bạn không làm phiền bạn nữa hả?” Tần Ninh trong email hỏi tôi, tôi đã bộc lộ tình cảm của mình rồi tắt máy.

Tần Ninh và tôi nói chuyện với nhau ở trên mạng đã rất nhiều năm qua. Nhưng từ trước tới nay, chúng tôi chưa hề nhắc đến

việc gặp mặt nhau. Có khi Tần Ninh chính là người thầy tư vấn cho tôi về tâm lý ở trên mạng. Về cuộc sống hai mươi năm qua của tôi Tần Ninh rõ hơn Hạ Côn nhiều.

Tôi cũng đã từng nghĩ tới Tần Ninh là một người như thế nào? Kết luận là Tần Ninh sẽ là một người bố tốt! Hoang đường, nói không chừng Tần Ninh còn ít tuổi hơn tôi.

Uông Lệ Sa đột nhiên lấy lý do bị bệnh xin nghỉ hưu làm cho tôi rất ngạc nhiên! Thứ hai tới văn phòng nghe thấy tin này, tôi không thể nào tin người phụ nữ độc thân cả đời phấn đấu trên cương vị của y tá lại có thể dễ dàng rời khỏi cái cương vị y tá trưởng như vậy.

Lâm Phi kể cho tôi, cuối tuần trước thời gian nghỉ trực ban, cô Uông trong lúc ngủ đột nhiên kêu lên một tiếng to, lúc các bác sĩ trực ban chạy tới thì nhìn thấy trong tay cô ta cầm một quả tim đầy máu, toàn thân toát mồ hôi, đã hoàn toàn mất đi ý thức, cứ nói một cách mơ hồ: “Là cậu ta, là cậu ta.” Chờ lúc cô ta tỉnh dậy hỏi rút cuộc là ai, thì cô ta lại câm miệng không nói gì, chỉ dọn dẹp đồ đạc rồi chuẩn bị nghỉ hưu.

Tôi hỏi địa chỉ của cô Uông, tan ca tôi mua một ít hoa quả muốn đi thăm cô ấy. Tôi gõ cửa rất lâu mới nghe thấy tiếng của cô Uông ra mở cửa cho tôi, cô vồn vã mời tôi vào nhà.

“Bố cháu vẫn khỏe chứ?” Vừa hỏi cô vừa mời tôi ăn hoa quả.

“Cô quan hệ với bố tôi?” Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

“À, là thói quen hỏi han ý mà. Đấy cháu xem, không còn đi làm nữa nên cũng chẳng biết nói thế nào cho hay.”

Cô Uông đứng dậy rót nước, ánh mắt sợ sệt và hoảng loạn.

“Cô quan hệ với bố cháu là Hạ Côn, đúng không cô Uông?”

Tôi dồn hỏi: “Cô nhất định biết được các chuyện khác nữa, cô và bố cháu cùng làm ở bệnh viện này, cùng một văn phòng, cô còn biết cái gì nữa?”

“À không, đừng hỏi cô, hôm nay nếu cháu tới đây để thăm cô thì ngồi uống chè cùng cô, nếu là vì chuyện khác thì cô muốn đi nghỉ.” Cô Uông có ý muốn tiễn khách nên tôi không tiện hỏi tiếp, uống xong một cốc trà, tôi đứng dậy cáo từ.

Gần đây trong khoa xảy ra một loạt các chuyện kì quái. Lâm Phi nói sau khi cô Uông nghỉ hưu, buổi tối không thấy La Hưng bị mộng du nữa, còn cho rằng có người nhằm đúng vào cô Uông để giở trò tà đạo, đặt lên người của La Hưng. Tôi qua chỗ Lâm Phi và xoa đầu cô ta nói: “Tiểu cô nương, chẳng lẽ lũ quỷ cũng trúng độc à?”

“Chị Trần, chị đừng có mà không tin đó thực sự là tà môn, đây rồi chị xem!” Lâm Phi rút ra từ cổ áo một lá bùa bình an, cô ta nói là mẹ cô ta đã đến miếu cầu cho cô sáu lời thần chú, có thể ngăn chặn được những thứ bản thủ.

“Người làm nghề y mà cũng nói như thế à? Cô không sợ người khác cười vào mặt cô hay sao?” Tôi bước tới cái giá để hồ sơ bệnh án, lật ra xem ghi chép tình hình từng người bệnh một, có rất nhiều bệnh nhân là khách thường tới khoa chúng tôi chữa bệnh, các ghi chép mới được ghi lại cùng với một số hiệu của hồ sơ bệnh án cũ, có thể dễ dàng tra từ máy vi tính ra, chỉ có riêng về bệnh nhân La Hưng là không có số liệu của hồ sơ bệnh án cũ, cũng không viết là lần đầu tiên nhập viện.

Kê xong đơn thuốc, tôi ngồi trước máy vi tính trên bàn y tá, thử tra xem bệnh viện có ghi chép gì về La Hưng không. Tra tìm lục

lợi tài liệu có tên La Hưng, tôi thấy có tất cả năm hồ sơ. Tôi xem từng bệnh án một, trên hai mươi lăm tuổi có ba hồ sơ, có một hồ sơ là của nữ, hồ sơ cuối cùng hình như là của một bệnh nhân hai mươi năm về trước.

“Năm tuổi nhập viện vì bệnh tim bẩm sinh, đã làm phẫu thuật tim.” Người phẫu thuật chính là Hạ Côn, chẳng lẽ đứa trẻ đã được phẫu thuật hai mươi năm về trước lại chính là La Hưng đang ở phòng bệnh bây giờ? Ca phẫu thuật hai mươi năm về trước đã xảy ra vấn đề gì? Tại sao Hạ Côn lại đặc cách nhận một người bị bệnh thần kinh vào chữa trị?

Hơn hai mươi năm, Hạ Côn không hiểu gì về tôi, đứa con gái nuôi của ông ta, thực ra tôi cũng chẳng hiểu gì về ông ta cả.

Trong lúc vô ý tôi đã nhìn thấy tấm ảnh đó, trong cái ngăn kéo của Hạ Côn từ trước tới nay vẫn được khoá kín. Hôm ấy đúng lúc người nhà bệnh nhân gọi, ông ta đi mà chưa kịp khoá ngăn kéo đó lại, lúc bấy giờ tôi đang rót nước sôi đã nhìn thấy nó.

Thực sự đó không phải là tôi, chỉ là cách ăn mặc trang điểm giống nữ sinh của hơn hai mươi năm về trước. Tôi định nhân lúc trong phòng không có ai, xem xem rút cuộc người đó là ai thì có tiếng bước chân ở cửa, tôi giả vờ rót nước, Hạ Côn bước vào, ông ta khoá ngăn kéo lại. Trong lòng tôi cảm giác người phụ nữ trong bức ảnh đó chắc chắn là có quan hệ gì đó với tôi. Hạ Côn nhất định biết thân thế của tôi, tại sao ông ta lại không nói cho vợ ông ta tức là mẹ nuôi tôi biết, có thực tôi là một đứa trẻ bị bỏ rơi, được ông ta nhặt về nuôi?

Tôi mấy lần định mở miệng ra hỏi ông ta nhưng không biết nên hỏi từ đâu. Cuối cùng đành phải bỏ cuộc, thôi tự mình đi tìm hiểu vậy. Người duy nhất có khả năng biết được sự thật thì chỉ

có Ông Lê Sa nhưng cô ta lại vừa lấy lý do bệnh tật để xin nghỉ hưu nên không tới bệnh viện nữa.

Từ khi gia đình Hạ chủ nhiệm xảy ra chuyện, vừa sáng sớm, tôi đã nhận được một cú điện thoại đáng sợ, lúc đó tôi vẫn chưa ngủ dậy, tôi gác máy điện thoại trong lúc vẫn đang chờ dẫn hết cả người. Tôi vội vàng thu xếp rồi chạy về ngôi nhà quen thuộc đó.

Trong bệnh viện có rất nhiều đồng nghiệp, đã nói Ông Lê Sa nửa đêm gõ cửa nhà Hạ Côn. Hai người đó hình như tranh cãi về một chuyện gì đó. Ông Lê Sa đã rút trong cái túi ra một chuỗi tim lợn đập về hướng Hạ Côn, cuối cùng cô ta rút ra con dao phẫu thuật và đâm Hạ Côn. Trên mặt đất vẫn còn những vết máu. Hạ Côn đang ngồi trên ghế sofa vò đầu, hút hết điếu thuốc này rồi lại tới điếu thuốc khác, chỉ trong một đêm mà tóc ông ta gần như đã bạc trắng hết cả.

Ông Lê Sa vừa bị kéo đi, miệng vẫn hét: “Tôi cho ông nhiều tim như vậy, hãy tha cho tôi đi.”

Tinh thần của Ông Lê Sa đã trở nên bất bình thường.

“Hai người là đồng nghiệp phải không?” Cảnh sát hỏi rồi ghi lại.

“Có ân oán gì không?”

“Thực sự chỉ là đồng nghiệp, tôi đã nói rồi, khi cô ta tới tìm tôi, tôi đã cảm thấy cô ta không bình thường, rồi tôi còn cho rằng cô ta cần tôi giúp việc gì đấy. Tôi không ngờ lại xảy ra việc này.” Hạ Côn trả lời không một chút khó chịu nào.

“Được rồi, chúng tôi đi đây, nếu nhớ được chi tiết gì thì hãy liên lạc với chúng tôi.” Cảnh sát đi rồi, các đồng nghiệp vì phải đi làm nên cũng cáo từ.

Tôi và viện trưởng Trần ở lại, Trần viện trưởng là bố của mẹ nuôi tôi. Từ trước tới nay, tôi chưa từng gọi ông ta một tiếng ông ngoại, chỉ nhớ rằng ông ta đã luôn tỏ ra kiêu căng tự phụ trước mặt Hạ Côn.

“Hạ Côn, rút cuộc mày nghĩ cái gì hả?” Cái giọng oai phong của ông già tóc bạc này như chưa từng mấy may bị thời gian làm cho hao kém đi dù chỉ là một chút xíu.

“Con gái tao chết chưa đầy một năm mà mày đã xảy ra bao nhiêu là chuyện thế hả? Năm đó nếu không phải vì con gái tao yêu mày, mày cho rằng mày có được như ngày hôm nay ư?”

Hạ Côn cúi thấp đầu không nói năng gì, hơn hai mươi năm nay vẫn thế, tôi nghĩ nếu như dù chỉ một lần ông ta ngẩng cao đầu hung dữ nói chuyện với cái ông già kia, thì tôi đã không ghét ông ta tới mức sâu sắc như vậy, tôi bắt đầu quét dọn những thứ bẩn thỉu trên sàn nhà.

“Phàm Phàm, con coi thường ta đến vậy sao, hận ta vậy sao? Nhưng con hãy nhớ rằng ta làm tất cả là vì lòng yêu thương con, ta muốn con không những sống khoẻ mạnh mà còn có cuộc sống rất tốt đẹp nữa kia.”

“Mẹ đẻ tôi ở đâu? Ông Lê Sa nhất định biết chuyện này đúng không? Ông không báo cho cảnh sát, chẳng lẽ lại giấu tôi cả đời hay sao?”

Đó là chuyện của hai mươi năm về trước, mẹ đẻ của tôi là Lâm Diễm, là bạn học cùng lớp của Ông Lê Sa. Mẹ tôi và Hạ Côn là một đôi yêu nhau. Ba người đó vốn là bạn tốt. Mẹ nuôi tôi là Trần Hiếu Mộng lại yêu Hạ Côn và một mực theo đuổi đến cùng, nhưng Hạ Côn đã không đáp lại.

Sau đó bố của Trần Hiểu Mộng là viện trưởng bệnh viện tốt nhất thành phố này đã tìm đến Hạ Côn, một chàng trai bình thường và đặt vấn đề, cái gì là quan trọng nhất đối với đàn ông, lúc đầu Hạ Côn không hiểu được ý của ông ta. Nhưng nhưng đến khi nhìn thấy những đứa bạn học không giỏi giang như mình đều đã được nhận vào bệnh viện làm, còn bản thân mình thì lại không được nhận, ông ta bắt đầu cả ngày hút thuốc.

Khi đó Trần viện trưởng lại đến tìm Hạ Côn. Hạ Côn chợt hiểu mình gặp phải trở ngại khi tìm việc, nhất định có liên quan tới Trần viện trưởng, con người đức cao vọng trọng trong giới y học. Ông ta cảm thấy mình thật nhỏ bé vô nghĩa. Trần viện trưởng nói thẳng với ông ta chỉ cần đồng ý lấy Trần Hiểu Mộng, thì không chỉ có thể vào làm ở bệnh viện tốt nhất mà còn có thể được gửi đi nghiên cứu sinh.

Không ngờ Lâm Diệu mẹ tôi đã vô tình nghe thấy tất cả những điều Trần viện trưởng nói với Hạ Côn. Lâm Diệu không vào nữa mà đã bỏ đi. Tốt nghiệp rồi Lâm Diệu đã biến mất, Hạ Côn không sao tìm nổi Lâm Diệu, nửa tháng sau thì Uông Lệ Sa đưa cho Hạ Côn một phong thư. Lâm Diệu nói chẳng thể cho Hạ Côn được bất kì thứ gì, ngoài người đó ra, vả lại cuộc sống còn dài. Lâm Diệu mẹ tôi không muốn là vật cản trở sự thành công của ông ta, cho nên đã tự đi tìm hạnh phúc cho mình.

Hạ Côn đã đồng ý kết hôn với con gái của Trần viện trưởng, sau khi kết hôn mới biết Trần Hiểu Mộng mắc phải bệnh tim, từ nhỏ được bố chiều chuộng quen rồi, chỉ cần muốn cái gì thì sẽ được cái đó. Bố bà ta chẳng tiếc bà ta một cái gì. Không có được cuộc hôn nhân hạnh phúc, Hạ Côn rất ít khi về nhà, ông đã dồn tất cả tâm huyết vào công việc của mình.

Sau khi mẹ tôi Lâm Diệu mất tích hơn nửa năm, đột nhiên Uông Lệ Sa tới tìm ông ta, kể cho ông ta một tin động trời. Lúc mẹ tôi

Lâm Diệu rời xa ông ta, bà đã có thai hai tháng, đứa trẻ đã được sinh ra, nó là con gái, không may đứa trẻ lại bị mắc bệnh tim bẩm sinh, Lâm Diệu sinh khó nên đã qua đời, bà di chúc lại định gửi đứa bé vào cô nhi viện nhưng Ông Lê Sa không đành lòng nên đã làm trái ý của mẹ tôi Lâm Diệu, cô đã đi tìm Hạ Côn và kể chuyện này.

Hai người liền dựng lên vở kịch có người bỏ rơi đứa con bị bệnh. Hạ Côn rất biết ơn Ông Lê Sa đã cho ông biết tin mình có một đứa con, đã sắp đặt cho Ông Lê Sa từ một viện nhỏ ở huyện chuyển tới khoa của ông ta. Ông ta đang hoang nhận nuôi tôi, lại còn theo ý của mẹ nuôi tôi, gọi tôi bằng cái tên “Trần Phàm.” Ông ta luôn cho tôi uống thuốc, và cũng biết bệnh của tôi không thể qua được mười tuổi, nên đã luôn tìm cách để phẫu thuật cho tôi, đúng lúc đó có một bệnh nhân nhỏ tuổi, cũng tầm tuổi của tôi nhập viện, khi kiểm tra cơ thể của đứa bé này, Hạ Côn phát hiện tim nó có tiếng kêu lạ, và phát hiện hóa ra nó có hai quả tim.

Ông ta đã giấu diếm phân tích các số liệu và biết rằng tim của đứa bé đó mà được ghép cho tôi một trái thì tỉ lệ sống sót là rất cao.

“Bố có một chút ích kỉ, bố thấy các chỉ số của trái tim đó rất thích hợp để cấy cho con! Mà ca phẫu thuật này chỉ có bố và Ông Lê Sa biết. Bố cần một trợ thủ giúp bố một tay, ở cái bệnh viện này có thể nói bố và cô ta là có kinh nghiệm nhất.” Hạ Côn nói xong rồi nhìn tôi với ánh mắt đầy sự mệt mỏi.

“Lúc đầu Ông Lê Sa không đồng ý, nói bố đã vi phạm chức trách của một bác sĩ, lúc đó bố chỉ nghĩ là phải cứu sống con mà thôi, vì vậy bố đã đe dọa cô ta: “Tôi làm phẫu thuật tim hoàn chỉnh như vậy, cẩn thận có ngày tôi sẽ lấy mất trái tim của cô đấy.”

“Cô Uông đã bị ông đe dọa hơn hai mươi năm qua, trái tim của tôi là của La Hưng phải không?” Tôi đã không chờ câu trả lời của ông ta và mở cửa bỏ đi, đằng sau là tiếng than dài của ông.

Ngồi trực ban trong văn phòng khoa, lòng dạ tôi không yên. Hạ Côn là bố đẻ của tôi. Nên đối xử với ông ta thế nào đây, không biết mẹ đẻ tôi Lâm Diệu nếu còn sống có tha thứ cho tất cả những gì ông ta đã làm trong hơn hai mươi năm qua không?

“Bác sĩ Trần, bác sĩ Trần!” Lâm Phi gọi tôi một cách khẩn cấp, có một bệnh nhân xuất hiện triệu chứng khác thường, tôi đi cùng cô ta xuống phòng bệnh nhân.

La Hưng khó thở, tôi mở bình oxy, sau đó thấy cậu ta thở chậm lại, rồi ổn định trở lại, trái tim tôi như vỡ vụn ra từng mảnh, đáng lý ra trái tim tôi là của cậu ta, tôi không biết còn có thể làm được gì cho cậu ta.

“Mẹ ơi, mẹ ơi!” La Hưng tỉnh dậy tóm lấy tay tôi cười như một đứa trẻ.

“Ngoan nào, nghỉ ngơi đã” Tôi vuốt mái tóc của cậu ta, muốn cậu ta ngủ nhanh lên. Khi ngủ thì người thần kinh và người bình thường không có gì khác nhau! La Hưng rất nghe lời, cậu ta nhắm mắt lại và rất nhanh chìm sâu vào giấc ngủ.

“Thử nói xem, cảm giác yêu người bị bệnh thần kinh là như thế nào?” Tiếng nói của Lâm Phi từ phòng nghỉ vọng ra. Máy con ranh này không phải là đang thảo luận xem tôi có yêu La Hưng hay không đấy chứ?

Thích nói cái gì thì nói. Tôi cảm thấy trái tim mình như bị cái gì đó chặn lại, tôi không nên sống trên cõi đời này, tất cả đều là sai lầm.

“Bạn có cảm thấy một người có thể sống được với hai trái tim không?” Trên mạng, tôi hỏi Tần Ninh.

“Tỉ lệ là rất nhỏ, mà đứa con trai bệnh tật của bạn có hai trái tim à?”

“Nếu như lấy đi một trái tim cho người khác thì bọn họ có thể cảm nhận được không?”

“Nếu theo phát hiện của y học hiện đại về cấy ghép tim thì trái tim cũng có chức năng nhớ nhất định. Mà sao hôm nay bạn hỏi những vấn đề lạ thế?”

Tôi không tiếp tục bàn luận với Tần Ninh nữa, mà đối với một nhà tâm lý học thì không nên nói quá nhiều, có một số vấn đề tôi đã biết đáp án là gì rồi.

Cuối tuần, Hạ Côn đưa tôi đi thăm mộ. Trên bia mộ người phụ nữ có vẻ mặt như hoa kia là mẹ đẻ tôi. Tôi ôm lấy tấm bia như ôm lấy mẹ mình vậy nhưng xuyên qua lớp áo của tôi là cái cảm giác lạnh lẽo. Cái lạnh lẽo của tấm bia xuyên thẳng vào trái tim tôi, làm nó nhói đau. Tại sao lại cho tôi tính mạng, lại đặt tôi vào cái hiện thực tàn khốc của thế gian này. Tính mạng là vô thường, khiến bạn không có cách nào lựa chọn.

Uông Lệ Sa đã tự sát, tôi đã định đợi tinh thần của cô ấy ổn định hơn chút nữa thì sẽ hỏi về việc của mẹ tôi, không ngờ cô ấy đã ra đi, ký ức về mẹ chỉ còn có bức ảnh trên bia mộ, và có Hạ Côn nhắc tới lúc hai người yêu nhau, tôi đã cố chấp mà cho rằng người đàn ông như thế không xứng để yêu mẹ tôi. Bà là một người phụ nữ cao thượng, hiến dâng trọn vẹn cho sự nghiệp của người đàn ông mình yêu, hiến dâng trọn vẹn cho tính mệnh của tôi.

Về sau tôi nghe thấy đồng nghiệp của Ông Lê Sa nói, trước khi chết cô ấy đã thừa nhận mình bỏ tim lợn vào ngăn kéo và tử định đồ của mọi người, chỉ là do cô ấy đã quá căng thẳng, thực ra cô ấy rất sợ khi nhìn thấy tim, thậm chí sợ cả khi người ta nhắc tới chữ “tim.”

Bác sĩ tâm lý của cô Ông đã nói với cô rằng càng sợ cái gì thì càng dễ gặp phải cái đó. Cho nên cô Ông đã mua rất nhiều tim lợn về nhà nhưng chính cái cách đó đã làm cho cô ấy hầu như bị suy sụp. Điều này giải thích tại sao cô ta lại tới nhà chủ nhiệm Hạ gậy chuyện. Cô ấy cảm thấy nếu như năm xưa không phải Hạ Côn có ý tốt điều cô ta về thì cô ta đã không làm việc ở khoa này.

Lúc Ông Lê Sa tự sát, một nhát dao chính xác không sai một ly cắm vào bên trái của xương ngực khoảng hai đốt xương sườn. Tôi lại nhớ tới cái vẻ đau khổ khi ngủ mơ hiện lên trên vẻ mặt của cô lúc ép chặt trái tim. Như vậy những chuyện xảy ra trước đây đã khiến cô Ông phải chịu sự giày vò về tinh thần, có lẽ cái chết là sự giải thoát duy nhất đối với cô.

Trong khoa không khí rất nặng nề, rất nhiều bệnh nhân nghe thấy những tin tức này liền xin xuất viện. Mọi người bàn tán không ngớt, còn nói rằng khoa tim trúng tà khí, chỉ sợ vào rồi thì bị moi mất tim.

Phòng bệnh đã vắng đi rất nhiều, chúng tôi cũng ít việc, cái chết của Ông Lê Sa có lẽ làm Hạ Côn rất ân hận.

Sau hơn hai mươi năm mới biết được bố đẻ mình là ai, tâm trạng của tôi rất phức tạp, mẹ tôi còn trẻ vậy mà đã ra đi, bà đã vì bố tôi Hạ Côn mà hiến dâng tất cả. Tôi rất hận Hạ Côn nhưng nghĩ lại thì trong người tôi đang mang dòng máu của ông thế là tôi lại bắt đầu cảm thấy thương xót ông.

Sau giờ làm, tôi không về nhà ngay, tôi tới hiệu sách Cát Lâm uống trà, cốt để tạm thời thoát khỏi tâm trạng phiền toái, buồn bực. Chủ hiệu sách hơn bốn mươi tuổi, mỗi lần nhìn thấy tôi, ông đều quay về phía tôi gật đầu, còn dặn phục vụ pha cho tôi một ấm trà xanh.

Hôm nay tôi không có tâm trạng đọc sách, tôi hoài nghi cái ý nghĩa mà tôi sống trên cõi đời này, lúc vô ý tay lại đụng vào vết thương đã ngủ yên trên ngực. Cái trái tim đang đập kia là của người khác, tôi có còn là tôi nữa không?

Đèn ngoài hành lang lên lầu lại hỏng, La Hưng lại nằm ngủ trước cửa phòng tôi nhưng lần này tôi không thấy kinh hoàng như lần trước nữa. Có lẽ cậu ta đi theo cảm giác của trái tim mình mà tới đây. Tôi đưa cậu ta vào phòng ghế sofa. Có rất nhiều đồ vật cho đi rồi nhưng vẫn có thể trở về, nhưng còn trái tim thì sao? Nhìn thấy La Hưng đang ngủ ngon mà tôi không thể tìm ra được đáp án.

“Cô Uông, cô Uông hôm qua lại về.” Người trong văn phòng khoa sáng nay lại thấp thỏm không yên, Lâm Phi vừa khóc vừa kêu, tôi đã đưa La Hưng trở về phòng bệnh cũng muốn hỏi xem rút cuộc xảy ra chuyện gì.

Lâm Phi nói: “Quá nửa đêm hôm qua, tiêm xong cho một bệnh nhân, vừa ra khỏi phòng bệnh thì tôi nhìn thấy một người mặc áo y tá, vội vàng từ khoa chúng ta đi ra rồi đi vào thang máy, khi trở về bàn y tá tôi đã nhìn thấy ở trên bàn có mấy trái tim dính máu.”

“Tang lễ của cô Uông chúng ta đều tham gia, cô đừng có nói bậy.” Cô y tá nói xong cũng cảm thấy ghê hết cả người.

Tôi cảm thấy đầu óc rối loạn, về bàn làm việc của mình, ngồi xuống, thấy ở trên bàn có một bức thư, bóc ra xem thì ra là thư của cô Uông viết cho tôi: “Tiểu Phàm, cô và mẹ cháu là bạn thân, tốt nghiệp xong mỗi người một nơi, tang lễ của mẹ cháu cô không dự, chỉ là bạn của mẹ cháu chuyển những lời của mẹ cháu trước khi chết cho cô. Mẹ cháu muốn cô tới cô nhi viện thăm cháu. Nhìn cháu trong chốc lát, cô đã quyết định tới tìm bố cháu, bố cháu rất yêu cháu, trước khi thay tim cho cháu, ông ấy đã cố nghĩ rất nhiều cách cho nên cháu đừng hận ông ấy.”

Nhìn ngày tháng trên dấu bưu điện, là ngày sau tang lễ của cô Uông. Mặc dù bút tích là của cô Uông nhưng mà cô ấy viết bức thư này để nói lên điều gì kia chứ?” Chẳng lẽ có người khác cũng biết chuyện này.

“Giường 22, giường 22, bệnh tim cấp tính!” Có tiếng bước chân vội vã ở trên hành lang, tôi lập tức ra khỏi phòng. Giải quyết xong việc của bệnh nhân đó, tôi bước vào phòng bệnh của La Hưng, cậu ta dường như đang sống trong cái thế giới của riêng mình, thế giới bên ngoài không thể đem đến cho cậu ta ưu phiền hay những trở ngại. Tôi đoán trái tim của cậu ta không phải bị bệnh mà là nó không lớn lên được.

“Phàm Phàm, con ở đây à?” Không biết Hạ chủ nhiệm bước vào lúc nào, La Hưng say sưa nhìn con bướm đậu ở cửa kính. Tôi lặng nhìn La Hưng.

“Có thể giúp tôi một việc được không?” Tôi không quay đầu lại hỏi Hạ Côn.

“Con gặp phải rắc rối gì sao?”

“Tôi muốn trả lại trái tim cho La Hưng, tôi đã giữ nó hơn hai mươi năm nay rồi.”

“Cái này...”

“Ông có thể làm thành công ca phẫu thuật này đúng không?”

Hạ Côn thở một hơi dài.

Sau khi quyết định trả lại tim cho La Hưng, tôi liền bắt tay vào việc chuẩn bị các công việc trước phẫu thuật, chỉ cần có thời gian là tôi lại đến phòng bệnh của La Hưng. Đêm khuya, đây là thời điểm yên tĩnh nhất trong căn phòng, chỉ có vài tiếng ho của bệnh nhân, sự thanh tĩnh làm cho con người ta cảm thấy cái thế giới này thật trống rỗng.

Ngủ không ngon, tôi muốn đi xem tình hình các bệnh nhân vừa mới nhập viện. Ra khỏi phòng bệnh, tôi nhìn thấy một người mặc áo y tá từ phòng bệnh của La Hưng chạy ra về hướng thang máy, tôi đuổi theo nhưng không kịp, người đó bước vào thang máy rồi biến mất.

La Hưng? Tôi quay người bước về phía phòng bệnh của La Hưng thì thấy cậu ta vẫn ngủ ngon. Tôi đi tới trước giường của cậu ta và vuốt mái tóc cậu ta, cạnh đầu cậu ta có một bức ảnh làm tôi chú ý, tôi cầm lên xem, La Hưng làm sao có bức ảnh này? Đây là bức giống hệt với bức ảnh có trong ngăn kéo của Hạ Côn.

“Á...” Có tiếng kêu phát ra từ văn phòng khoa, tôi bước nhanh về phía bàn y tá, người y tá trực ban mặt mày xanh lét đang ngồi trên sàn nhà.

Bị đánh thức dậy, bệnh nhân và người nhà bệnh nhân đã chạy tới xem rất náo nhiệt, thì ra trên giá để các chai thuốc truyền có một hàng các trái tim dính máu.

Tôi gọi điện thoại báo cho Hạ Côn biết, rồi an ủi vỗ về cô y tá đó, nhắc các bệnh nhân về phòng nghỉ ngơi. Mọi người lại bàn tán không ngớt và trên mặt đều hiện ra vẻ bất an.

“Mẹ ơi, mẹ ơi!” La Hưng chạy tới. Tôi lại vỗ về cậu ta, các bệnh nhân tới xem đều tỏ ra bất bình. Tôi không thể nào mà quan tâm đến rất nhiều người được, tôi đưa La Hưng về phòng bệnh ngủ.

Hạ Côn chạy đến bệnh viện, bảo bệnh nhân và người nhà bệnh nhân về phòng. Mặt ông ta lộ vẻ u uất, chẳng để tâm vào chuyện gì tôi và ông ta ngồi ở văn phòng khoa cho tới sáng, ông ta hút thuốc còn tôi thì chẳng nói gì cả.

“Hạ Côn, cái chức chủ nhiệm này mày còn muốn làm nữa hay không?” Vừa sáng sớm Trần viện trưởng đã vào văn phòng khoa kêu thét ầm ĩ cả lên: “Có rất nhiều bệnh nhân tố các từ khi mày nhận cái thằng bệnh nhân bị thần kinh vào viện, mọi trật tự ở nơi đây bị đảo lộn hết, tốt nhất mày hãy cho tao một lời giải thích hợp lý.”

Hạ Côn cúi đầu không nói gì cả, xảy ra hàng loạt những chuyện lung tung, ai có thể tìm được cách giải thích hợp lý đây? Tôi cũng không quan tâm cho lắm. Tôi chỉ nghĩ đến chuyện sắp xếp tốt công việc cho từng ngày một mà thôi, và đem cái trái tim ở trong lồng ngực của tôi trao trả cho La Hưng, để anh ta trở lại cuộc sống bình thường trong cái thế giới này.

“Tần Ninh, dạo này bạn có thời gian rồi không?”

“Có việc gì à?”

“Tôi muốn bạn gặp mặt bệnh nhân của tôi xem cậu ta có khả năng hồi phục lại bình thường không?” Tôi nói chuyện với Tần

Ninh ở trên mạng rất lâu, lần đầu tiên gặp mặt lại là vì La Hưng, tôi không biết cái liệu pháp về tâm lý mà Tần Ninh đã từng nói với tôi có tác dụng với La Hưng không.

Tôi muốn làm thêm một số việc cho cậu ta trước khi tôi trao trả trái tim cho cậu ta.

Chiều nay ánh mặt trời rất đẹp, Tần Ninh đã xuất hiện trong văn phòng khoa của tôi, khi gặp mặt Tần Ninh tôi giật mình một cái rồi cười. Hoá ra Tần Ninh là ông chủ của hiệu sách Cát Lâm, người luôn tạo cho người khác một cảm giác nhân từ và ấm áp. Tôi đưa Tần Ninh vào phòng của La Hưng, La Hưng vẫn ngủ chưa tỉnh dậy.

“Con ơi, tỉnh dậy đi” Tần Ninh tỏ ra rất khác lạ “Lúc nào nó có thể ra viện, tôi muốn đưa nó đi.”

“Cái gì?” Tần Ninh làm cho đầu óc tôi rối mù.

“Xin thành thật xin lỗi, nó là con trai tôi, tôi tên thật là La Ninh. Máy hôm trước, nó gọi điện thoại cho tôi bảo là ở nhà bạn chơi. Tại sao nó lại ở đây? Mà theo cô nói thì não nó có vấn đề?” Tần Ninh hỏi tôi bằng ánh mắt nghi ngờ. “Nhưng mà từ trước tới nay, con trai tôi đều rất ngoan, ngoài bị bệnh tim đã từng phẫu thuật ra, thì chẳng mắc bệnh gì nghiêm trọng cả. Không được, tôi phải làm thủ tục xuất viện cho nó.”

“Anh ta cần phải làm phẫu thuật, không thể cho La Hưng xuất viện.” Nếu để cho La Hưng đi thì công sức tôi khổ công chuẩn bị bao lâu nay thành xôi hỏng bỏng không ư? Vết thương ở bên trái ngực như núi lửa muốn nổ tung ra, trào lên một cảm giác khó chịu.

La Hưng tỉnh dậy liền bắt lấy tay tôi gọi: “Mẹ ơi” coi như không nhìn thấy Tần Ninh. Tần Ninh do dự nhìn tôi, rồi đi ra.

Không lâu sau, Hạ Côn và Tần Ninh cùng bước vào phòng. Hạ Côn nhìn tôi và lật hồ sơ bệnh án nói: “Tiểu Trần, vị tiên sinh đây thực sự là bố của La Hưng, ông ta muốn làm thủ tục xuất viện cho bệnh nhân. Tình trạng hiện tại của La Hưng có thể xuất viện được rồi sau đó sẽ điều trị tiếp.”

“Tôi...” Tôi cầm tay La Hưng, rồi tức khí chạy ra khỏi phòng bệnh nhân. Trực giác nói với tôi Hạ Côn chấp nhận phần lại y đức người bác sĩ để đổi lấy sự sống cho cô con gái duy nhất của mình, nhưng tôi lại không có cách nào để chấp nhận trái tim của người khác đập trong lồng ngực mình cả đời.

Tôi lên mạng thương lượng với Tần Ninh nhưng Tần Ninh quyết không cho tôi cơ hội, không hiểu được ý của tôi, những trái tim đã bị lấy trộm đi trong khoa tim của chúng tôi dường như sống lại nhảy nhót trước mặt tôi.

“Reng, reng, reng” Tiếng chuông điện thoại vang lên. Lâm Phi với vẻ bí hiểm báo với tôi, có một kẻ đến văn phòng khoa tim của chúng ta lấy trộm tim người, bị Hạ chủ nhiệm bắt được. Tôi chạy ra ngoài đi xe tới bệnh viện.

“Người đâu?” Vừa vào phòng, tôi đã hỏi y tá Lâm Phi.

Cô ta nhỏ nhẹ bảo tôi: “Đang ở phòng bác sĩ, cái người đó vừa tới thì đã bị Hạ chủ nhiệm làm tăng ca bắt gặp, đã đưa vào phòng bác sĩ, hình như là người quen! Tôi bảo Hạ chủ nhiệm là phải báo cảnh sát nhưng Hạ chủ nhiệm không cho phép.”

Tôi nhẹ nhàng đi tới cửa phòng bác sĩ, bên trong có tiếng phụ nữ đang khóc, Hạ Côn hỏi rất nhiều lần: “Không nhận ra tôi à, tôi là

Hạ Côn đây, hãy nghĩ thử xem đã xảy ra chuyện gì vậy?” Rút cuộc người đó là ai mà có thể làm cho Hạ Côn hoảng loạn như vậy? Tiếng điện thoại di động rung lên, Hạ Côn nhận điện thoại: “Anh là gì của chị ta? Hãy đến bệnh viện ngay.”

Một lúc sau, Tần Ninh xuất hiện trước mặt tôi và xông thẳng tới đẩy cửa phòng bác sĩ. Tôi cũng theo vào cùng. Trong phòng có một người phụ nữ mặc áo y tá đang khóc, trên bàn có một cái túi, miệng túi để lộ rõ quả tim.

“Đó là vợ tôi, hơi mắc bệnh điên loạn, gần đây công việc của tôi rất bận, không chăm sóc được, đã làm phiền đến các bác sĩ.” Tần Ninh như đã có sự chuẩn bị trước nói. “Để xảy ra chuyện này, tôi xin được bồi thường.”

“Hãy đưa bà ta đi, sau này nhớ quan tâm chăm sóc bà ấy nhiều hơn.” Hạ Côn ngồi trên ghế bắt lực nói. Tần Ninh tóm lấy tay bà ta rồi kéo ra khỏi phòng.

“Người phụ nữ kia là ai? Ông quen bà ta ư?” Tôi chất vấn Hạ Côn. Ông ta lắc đầu rồi lại gật đầu.

“Bà ta rất giống Lâm Diệu mẹ con, nhưng mà bà ta cũng không biết mình là ai?”

Lâm Diệu? Tôi đi về phía hiệu sách Cát Lâm. Tần Ninh nhất định phải biết sự thật nhưng hiệu sách đã đóng cửa sớm. Và kể từ hôm đó trở đi hiệu sách cũng không hề mở cửa, không lâu sau đã dán giấy đăng tin chuyển nhượng. Liên lạc bằng điện thoại, người trả lời điện thoại là chủ thực sự của ngôi nhà đó, đã cho tôi biết Tần Ninh không còn thuê nhà nữa và cho tôi số điện thoại của Tần Ninh nhưng tôi gọi mãi mà không được.

Tần Ninh đã đưa La Hưng đi, còn có khả năng người phụ nữ kia chính là mẹ đẻ của tôi. Sau đó tôi vẫn làm việc ở văn phòng khoa, về đến nhà, tôi lại có cảm giác gánh nặng đè lên trái tim mình càng ngày càng nặng, tôi lo lắng cho sức khỏe của La Hưng. Tôi chỉ nghĩ một điều, không biết người phụ nữ đó có phải là mẹ đẻ tôi không.

Tôi lại gọi điện thoại cho chủ nhà của hiệu sách đó, hỏi ông ta có biết Tần Ninh có người vợ thần kinh không bình thường và một con trai không, chủ phòng nói từ trước tới nay chưa hề nghe qua. Tôi hỏi hàng xóm gần hiệu sách, cũng không có người nào từng nhìn thấy vợ và con trai của Tần Ninh.

“Bác sĩ Trần, cấp cứu chuyển tới một bệnh nhân thần kinh”, cô y tá vừa mới đến làm gọi tôi, tôi liền cùng y tá đi vào phòng bệnh. Trong mặt nạ dưỡng khí là một khuôn mặt tuấn tú, đó là La Hưng đã lên cơn khó thở, lại phải nhập viện một lần nữa. Kiểm tra xong, các y tá đều đã ra ngoài. Tôi ôm lấy anh ta, từ giây phút đó tôi rất hi vọng anh ta sẽ tỉnh lại và như trước đây thường gọi tôi “Mẹ ơi.”

“Chị nhanh đi cứu mẹ!” La Hưng mở mắt nhìn tôi, nắm chắc lấy tay tôi, “Mẹ của chúng ta thật mà!” Cậu ta hoảng loạn rút trong túi ra một bức ảnh, đó là bức ảnh lần trước tôi đã thoáng nhìn thấy, dù đang rất đau đớn, tôi cũng nhận thấy cậu ấy đang ở tình trạng thiếu dưỡng khí nặng. Tôi cũng mở lượng khí ở mức lớn nhất.

Hạ Côn xông vào phòng bệnh, ông ta lay La Hưng dậy trong lúc hôn mê, nước mắt giàn giụa.

Lúc đó dường như chẳng có quan hệ gì với tôi, cảnh sát tới phòng bệnh muốn lấy khẩu cung của La Hưng, nói cậu ta đã gọi điện đến và tố cáo kẻ pha chế thuốc phi pháp, nhưng La Hưng đã

không còn sức để nói, cậu ấy đưa cho cảnh sát chìa khoá hộp bảo hiểm.

“La Hưng là con của tôi, là em trai của con!” Khi nghe câu nói của Hạ Côn, tôi cảm thấy trái tim mình đau nhói, và mất hết cảm giác.

Khi tôi tỉnh dậy đã là ba ngày rồi, thế giới đã khác. La Hưng cũng đã chết. Hạ Côn trở nên điên dại, cái người đã lấy trộm tim ở văn phòng ấy chính là Lâm Diệu mẹ tôi, năm đó bà đã sinh ra một đôi long phượng. Khi đó có một người đàn ông không tính toán đã lấy bà, vì tôi bị bệnh tim bẩm sinh nên bị người đàn ông kia tính toán trả về cho Hạ Côn.

Cái người có trái tim tốt đó là Tần Ninh, ông là một sinh viên tốt nghiệp chuyên ngành dược, và muốn nghiên cứu ra một loại thuốc nổi tiếng thiên hạ. Thực ra ông ta lấy mẹ tôi cũng là muốn biến mẹ tôi thành đồ thử nghiệm thuốc miễn phí. La Hưng từ khi còn rất bé đã nhận ra sự đau khổ của mẹ nên từ lâu đã thu thập tất cả các tư liệu về cái người đã được gọi là cha này.

Đầu giường có để lại lá thư của La Hưng viết cho tôi: “Chị, em rất muốn được bình thường ôm chị. Em nghĩ trong cơ thể mẹ, chúng ta đã ôm nhau thật hạnh phúc. Trong bệnh viện tim, lần đầu tiên em nhìn thấy chị, vết thương trên ngực bên trái của em đã nhói đau, không chỉ vì chị và mẹ giống hệt nhau về ngoại hình, mà còn có trái tim của chúng ta đã mách bảo một giọt máu đào hơn ao nước lã. Nhưng mà khi đó, em không thể nào bình thường để gặp chị được. Vì Tần Ninh luôn giám sát em, ông ta đã cho rằng mẹ và em đều bị khống chế bởi thuốc, đều rất mơ hồ. Em giả vờ rất giống. Hôm đó chị muốn trả lại trái tim bị bố cấy ghép lên người chị, chị biết trái tim em đau như thế nào không?”

Em biết sinh mạng của em sẽ không còn giữ được nữa, nhưng em hi vọng chị có thể sống tốt hơn, còn phải chăm sóc bố mẹ chúng ta chứ, cho dù trước kia như thế nào đi chăng nữa, không có bọn họ thì chúng ta đã không thể sống đến ngày hôm nay.”

Bác sĩ trị bệnh cho tôi nói vì trái tim của tôi đã chịu nhiều sự kích động quá, vết phẫu thuật trước đây bị viêm nhẹ nên mới bị hôn mê mất mấy ngày.

Lâm Phi nói với tôi: “Bác sĩ Trần, nghe nói phòng có một chủ nhiệm mới đến nhậm chức, là một thanh niên tuấn tài!”

Tôi cười, văn phòng có thể nói là đã trở lại bình thường. Sau khi xuất viện, tôi đi thăm mộ La Hưng, nhìn tấm ảnh nó chụp giống như một đứa trẻ, cái vết thương cũ hơn hai mươi năm qua đã ám dần lên, tôi nghĩ La Hưng muốn nói với tôi sinh mạng đẹp biết bao, hãy cố gắng sống cho tốt.

Trong viện điều dưỡng, có một đôi cao tuổi tóc bạc phơ, đó là bố mẹ tôi, trông họ vẫn có vẻ là một đôi đang yêu nhau. Họ đã được sống trong tình yêu hạnh phúc, đó là một cách giải thoát chăng?

Vết thương trên ngực tôi đã không còn đau nữa, mỗi lần tới thăm bố mẹ, tôi đều cảm thấy rất ấm áp, hình như là La Hưng đang bảo với tôi, nó cũng nhìn thấy bố mẹ sống hạnh phúc.

Nước chảy đá mòn, bệnh viện cũng đã nhận được quyết định của Chính phủ bắt buộc phải đóng cửa bệnh viện. Trong viện có mấy chục bệnh nhân đều đã được chuyển đi, khiến bệnh viện vắng tanh, tạo ra một cảm giác bất an.

Ngoài Tạ Phi, Tăng Hương còn có Trương Xuân Hoà, đây là buổi cuối cùng mọi người làm việc ở bệnh viện.

12 giờ đêm, Cổ Đồng Lân bạn trai của Trần Thu Thanh đột nhiên trèo tường vào bệnh viện và bị bảo vệ phát hiện. May mà Tạ Phi đi tuần tra biết được, không thì Cổ Đồng Lân đã bị coi là kẻ trộm và bị bắt vào sở công an rồi.

Cổ Đồng Lân đã tới lễ truy điệu Trần Thu Thanh, hai mắt anh ta đỏ hoe, chắc chắn là đã khóc một trận.

“Thôi nào, là con trai sợ gì không lấy được vợ, đừng khóc nữa.”
Tạ Phi an ủi và đưa anh ta về phòng trực ban.

Hôm nay là hôm cuối cùng họ ở đây. Tạ Phi vừa mang xuống một số đồ ăn. “Chúng ta sẽ tổ chức một cuộc chia tay, ngày mai không biết chúng ta sẽ ở nơi nào.”

Mọi người đều hưởng ứng lời đề nghị của Tạ Phi. Tăng Hương đi mua một số đồ ăn uống ở một cửa hàng kinh doanh 24 giờ bên ngoài bệnh viện, vừa về tới. Mọi người ngồi tập trung lại, thương tiếc cho cái bệnh viện này đã từng một thời huy hoàng, chỉ trong hai năm ngắn ngủi đã tiêu ma, dường như phải chịu một lời nguyền rửa vấy.

“Không biết mọi người đã nghĩ tới việc này chưa? Tất cả mọi chuyện có phải vì phải chịu chịu một lời nguyền không nhỉ? Thực ra mọi chuyện không phải là như thế. Tôi biết tất cả sự thực.”

Tăng Hương vừa uống xong cốc nước đột nhiên cất lời, khiến mọi người đều cảm thấy tò mò, và thúc giục cô ấy nói ra đó là chuyện gì.

“Thực ra, Nguyễn Trường Hoà, tiền viện trưởng, sớm đã tiến hành cuộc mua bán chức vụ, ông ta sớm đã nhân bản con người. Không phải là chuyện của một hai năm gần đây. Tới bây giờ

cũng không thể nào ngăn được hàng loạt các vụ án xảy ra. Tất cả đều có nguyên nhân của nó, đều bắt đầu từ hai năm về trước.”

“Tôi đã viết ra một câu chuyện, “Ba Mắt” là một câu chuyện khiến người ta phải kinh ngạc. Tôi nghĩ đó là một câu chuyện nên tôi sẽ kể cho các bạn.”

Chuyện thứ bảy: Ba mắt

Tôi nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra. Trong phòng giám hộ, các ánh mắt đều hướng về một phía. Tôi đã nhìn thấy đó là một đứa bé trai ba mắt. Đôi tay của nó đang tì vào cái thành của lồng kính. Nó đang muốn nhồm người dậy, một khuôn mặt khác thường. Trên trán nó, con mắt thứ ba đang mở to.

“Nghe nói giường thứ 13 sinh rồi, là một đứa bé trai hình thù kỳ quái...”

“Ấy, đừng có nói linh tinh, nó ba mắt, cô không biết đó là Nhị Lang thần giáng trần à? Vừa mới sinh ra nó đã có thể nhìn thấu tâm can người khác...”

“Thật hay giả vậy?”

“Tôi lừa cô để làm cái gì. Nghe nói bác sĩ Trưởng Tôn đỡ đẻ. Ba mắt vừa sinh ra, người đầu tiên nhìn thấy là ông ấy. Chị đoán xem chuyện gì đã xảy ra. Đứa bé ba mắt đó đã mở miệng nói chuyện, làm cho bác sĩ Trưởng Tôn sợ tới mức bỏ quên cả dao phẫu thuật trong bụng của sản phụ.”

“Cái gì? Không phải chứ, đứa bé đó nói gì?”

“Nó nói...”

Tôi bất giác dựa vào vách ngăn của phòng y tế, muốn nghe rõ hơn một chút.

...

“Ây da, chị Trương, chị dùng nước căng da của hãng nào vậy? Hiệu quả rất rõ rệt, nhìn da của chị thật là mềm mịn.”

“Thật không? Tôi dùng nước căng sáng da tinh khiết của Thánh Mỹ Tuyết.”

“Nước da căng sáng của Thánh Mỹ Tuyết, tôi chưa từng nghe thấy.”

“Đúng đấy! Hãng mới đấy, bạn của chồng tôi làm ở công ty mỹ phẩm đó, cho nên lấy một ít mang về dùng thử...”

Âm thanh bên ngoài cửa đã biến mất cùng với tiếng đóng cửa của phòng y tế. Người trong phòng sản đã thay đổi rất nhanh, nếu là tôi thì cũng không thể nhanh nhạy như vậy.

Tôi thu dọn đồ rồi đi ra.

Đứng trước gương, tôi thở dài một tiếng. Bệnh viện gần đây không một chút yên bình, các chuyện kì lạ liên tiếp xảy ra. Đầu tiên là trong xe của bác sĩ Trương Tôn, vô duyên vô cớ lại có những con chim chết. Sau đó, trên tường trong phòng của viện trưởng Vương lại in đầy những vết tay dính máu; tiếp theo là một y tá trực ban nhìn thấy một bệnh nhân đã chết. Bây giờ lại xuất hiện một đứa bé hình thù kì quái, có ba mắt. Vừa nãy nghe hai nhân viên ở phòng sản kể, thì quả là có chút cổ quái.

Tôi chải tóc, đứng trước gương tự ngắm mình và nhận thấy vẫn còn những nét trẻ trung năm xưa, mặc dù đôi mắt đã ánh lên sự mệt mỏi, trông như người đã gần bốn mươi, vất vả lo toan cho bọn trẻ và gia đình đã làm tôi trông có vẻ già hơn so với tuổi. Cố làm ra bộ mặt vui vẻ, đứng trước gương, tôi tự nói to lên với mình: “Tằng Hương, trong cái thời đại cổ quái này, mày là đứa xinh đẹp nhất, không cần phải biết người khác nói như thế nào,

chỉ cần tự tin, tiếp tục dựa vào những kẻ có tiền bạc, tương lai vẫn sáng sủa chán.”

“Khụ... Khụ...”

Đằng sau, cuối phòng y tế còn có một cánh cửa đang đóng chặt, có một người đang ho giống như là bị hóc một vật gì đấy. Tôi giật mình, vội vàng đẩy cửa chạy ra khỏi phòng y tế.

Vừa nãy nghe trộm chuyện của người khác, không ngờ bây giờ lại bị người khác nghe trộm, mà lại nói những câu vớ vẩn như thế! Cũng không biết đó là người của bệnh viện hay là người nhà của bệnh nhân, má tôi bỗng dưng nóng bừng lên, hai tay của tôi cũng không biết nên để ở đâu.

Trong hành lang, những bệnh nhân và người nhà của họ trông rất u ám, tôi cúi đầu đi qua. Một lúc sau đến giờ nhận ca, có lẽ có thể nhìn thấy đứa trẻ ba mắt thần bí kia trong phòng sản mà cô y tá kia đã từng nhắc tới. Không hiểu sao tôi lại có cảm giác mong chờ, pha chút sợ sệt. Cũng không phải là từ trước tới nay chưa từng nhìn thấy người có hình thù kì quái, tim tôi hơi tê dại bởi dự cảm có lẽ sắp xảy ra một chuyện gì đó liên quan tới mình.

Trong phòng thay đồ bỗng nhiên ấm lên, tôi bước chậm lại, sờ vào cái dây lưng và cảm thấy nó nặng nề hơn, trong lòng thấy bối rối.

Cái dây lưng đó là của bố tặng tôi, mặc dù là con gái nhưng tôi luôn đối đầu với ông, tôi thực sự không thể hiểu được làm sao tôi lại có thể là con gái của ông.

Nhưng ông thì lại rất yêu thương tôi, cái thứ tình cảm này khó có thể thay thế được, cho nên tôi thường đeo cái thắt lưng của ông tặng.

11 giờ, thời gian giao ca đã hết, các chị em hết ca trực thì đều mệt mỏi rồi, nhưng họ không vội về mà vẫn tiếp tục ngồi nói chuyện trong đêm, tôi ngắm nhìn làn da trắng hồng của bọn họ. Lúc nhàn rồi chẳng có việc gì làm thì họ lại xem thẻ bát quái, trông họ có vẻ rất hưng phấn, chắc chắn là có tin gì mới.

Trong phòng giám hộ, chị Triệu và y tá trưởng đang đứng trước lồng kính, trông mặt họ có vẻ rất sợ sệt, tôi vừa đẩy cánh cửa bước vào liền phát hiện ngay ra là có cái gì đó khuất tất, khuôn mặt của họ đã biểu hiện rõ điều này. ánh mắt họ rất dữ tợn, lại như sợ sệt điều gì, có khả năng họ đang muốn bóp nghẹt sự sống ở trong cái nôi kia. Tôi liên tưởng tới lúc nghe trộm chuyện ở trong phòng y tế, có thể cái đứa bé ba mắt đó đã nói ra điều gì đó làm cho mọi người phải lo sợ. Chẳng lẽ chị Triệu và y tá trưởng có chuyện gì không thể nói cho người khác biết được?

Bị chính cái ý nghĩ của mình dọa, tôi từ từ lui lại vài bước để trấn tĩnh lại rồi mới tiếp tục bước vào phòng giám hộ, tôi cố tình bước mạnh chân cho khỏi sợ, đến lúc đẩy cửa vào thì thấy chị Triệu và y tá trưởng đang chăm sóc đứa bé khác, cái chuyện vừa nãy như chưa từng xảy ra.

Sau khi chào y tá trưởng, tôi bắt đầu ghi lại tình hình của từng đứa bé, ngoài đứa bé ở trong lồng kính số 5 có hơi giảm nhiệt độ một chút ra thì những đứa trẻ còn lại đều bình thường, chị Triệu đã cho tăng thêm nhiệt độ trong phòng.

Tôi bước tới chỗ mà vừa nãy chị Triệu và y tá trưởng đã đứng, cái lồng kính trước mắt tôi, vừa mới nhìn qua thì đứa trẻ ba mắt chẳng khác gì so với những đứa trẻ bình thường khác, lũ trẻ đều đang ngủ, đứa trẻ ba mắt cũng đang ngủ trong lúc ngủ thỉnh thoảng lại thốt ra những lời nói mê, ở chỗ giữa hai lông mày có một vết trông như vết nhăn, nhưng nhìn lại thấy rất đáng yêu, tôi kiểm tra hồ sơ bệnh án thì trên đó viết: Văn Bản, nam, ba

mắt, hệ thống hô hấp có vấn đề. Tôi chau mày. Đứa bé nhỏ như vậy, những người trong khoa sản nhất định phải chú ý đến nó hơn chứ?

Sau khi kiểm tra xong, y tá trưởng đã rời khỏi phòng giám hộ, chị Triệu thì đang dỗ dành một đứa bé đang khóc, tôi bước qua và thấy trên khuôn mặt bé nhỏ của nó hai dòng nước mắt đang tuôn trào, nó mở cái miệng ra khóc thét lên, tiếng khóc không rõ ràng. Chị Triệu dịu dàng vỗ về và hát cho nó nghe. Đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve nó, một lúc sau đứa bé đó ngừng khóc và từ từ thiếp đi.

“Chị thích trẻ con đến vậy à?”

“Ừ! Cô nhìn xem, chúng nó rất đáng yêu, tay với chân mới nhỏ nhắn làm sao, trong lúc ngủ chúng nó cũng rất đáng yêu, chỉ muốn gần chúng nó hơn nữa.”

“Sao chị không sinh lấy một đứa? Muốn gần lúc nào chẳng được.”

Chị chỉ im lặng cười rồi nói nhỏ vào tai tôi: “Vậy thì tôi sẽ giới thiệu cho cô một người đẹp trai, hào phóng thì không cần phải nói, thành đạt, chắc chắn cô sẽ vừa lòng.”

“Chị Triệu! Chị nói cái gì vậy?”

Mặt tôi nóng bừng cả lên và muốn ngăn chị ta lại nhưng rồi lại thôi, thậm chí còn như mong đợi nữa.

Tôi không thể hiểu được cái thái độ đó của mình, chẳng lẽ tôi muốn kết hôn thật sao?

“Xem kìa, tôi nói trúng rồi chứ gì? Mặt cô đỏ lên rồi kìa! Cứ dựa vào tâm lý mà nói, khi mình càng muốn tránh một việc gì thì

thay vào đó, lại càng trông chờ nó tới, cô muốn kết hôn rồi có phải không?”

“Chị Triệu, chị làm sao thế, mặc kệ chị đấy!”

Tôi nói xong rồi bước ra khỏi phòng giám hộ, tim tôi đập nhanh một cách khác thường. Có lẽ tôi thực sự là đã muốn lấy chồng. Nhưng mà người đó, anh ta có hiểu được tâm ý của tôi không? Đền trong hành lang tối đi, tôi cảm thấy rất phiền muộn.

Trong phòng số 5, hai sản phụ chưa ngủ, hãy còn đang cho con bú sữa. Trên khuôn mặt mệt mỏi của họ đều ánh lên vẻ hạnh phúc. Tôi vừa kiểm tra qua một vòng, tất cả đều bình thường, các đồng nghiệp khác đều vẫn đang làm đúng phận sự của mình. Tôi về phòng nghỉ ngơi. Tôi rất ngạc nhiên, mấy người đồng nghiệp tan ca lúc vừa nãy vẫn còn đang ngồi nói chuyện, ngay đến những đồng nghiệp không phải trực ban cũng ở đó, chắc chắn phải có một tin gì đó rất quan trọng. Tôi cũng rất tò mò, nên thu xếp mọi việc xong cũng ngồi vào nhập hội cùng bọn họ.

Bọn họ đang nói chuyện về đứa trẻ có ba con mắt, Văn Bân.

“Khi nhập viện bố mẹ của Văn Bân đã viết họ là nông dân. Nhưng trông họ không giống nông dân cho lắm mà giống người thành thị thì đúng hơn, thậm chí trông dáng vóc của họ còn hơn cả người thành thị, như những cao nhân vượt thế, chỉ vì quá mệt mỏi với chuyện thế tục cho nên thỉnh thoảng mới hạ xuống hồng trần. Mọi người còn chưa được nhìn thấy họ không chút may mắn quan tâm tới việc đứa con của họ sinh ra với ba con mắt trông như yêu quái. Cho nên tôi nói, gia đình họ đều rất thần bí” Nói những lời này ra là Hứa Lan, cô ấy nói người khác thần bí, thực ra chính cô ta cũng là một kẻ thần bí. Theo lời của Hứa Lan thì họ là đệ tử của đạo gia, là truyền nhân đời thứ bao

nhieu của Thuỷ Kính Môn, còn có người nhìn thấy trong lúc trực ban cô ta ngồi thiền, làm ra cái vẻ kỳ quái lắm, nhưng từ trước tới nay cô ta không bao giờ thừa nhận.

Tôi đã từng hỏi Hứa Lan, nhưng cô ta chỉ nháy mắt với vẻ mặt vô tội mà hỏi lại: “Chị nghĩ tôi là đệ tử của Đạo giáo sao?” Tôi biết Hứa Lan lại vừa chơi chữ, Đạo gia và Đạo giáo là hai thứ hoàn toàn khác nhau, nhưng tôi không thể phân biệt được, chỉ biết nó đều là đạo mà thôi, cần gì phải phân biệt gia và giáo.

“Này, tôi nghe nói cái đứa bé đó vừa mới sinh ra đã mở miệng nói chuyện, là thật hay là giả vậy?”

Tôi hỏi, các chị em đều ngoảnh mặt không trả lời, xem ra thì tôi đã đến quá muộn, cái vấn đề đó, chắc là bọn họ đã nói qua rồi, nhưng rồi Hứa Lan vẫn kể cho tôi nghe lúc đó đã xảy ra chuyện gì. So với các chuyện khác thì tôi quan tâm hơn một chút là vì nó có liên quan tới Trương Tôn Thanh, đây là người đàn ông trong mộng của tôi.

“Đương nhiên là thật rồi. Tôi nghe nói khi mà bác sĩ Trương Tôn đỡ đẻ, đứa bé y vừa chui ra khỏi bụng mẹ thì đã tóm lấy tay của bác sĩ Trương Tôn, rồi mở miệng nói...”

Hứa Lan dừng một lúc nhìn mặt mọi người xung quanh, cô ta thích tạo không khí hồi hộp ở những thời điểm quan trọng.

Các chị em khác đều muốn biết Văn Bản đã nói những gì. Mặt bọn họ đều tỏ ra sợ sệt.

“Đứa bé đó bắt lấy ngón tay của bác sĩ Trương Tôn, đột nhiên mở to con mắt thứ ba và nói một cách lạnh lùng: Là ông!”

Toàn thân tôi toát mồ hôi.

Văn Bản chỉ là một đứa bé vừa mới sinh ra, mặc dù hình thù kì quái, nhưng vừa mới sinh ra nó đã có thể nói chuyện, chuyện này thật quá ly kì. Mà còn, nó muốn nói gì với bác sĩ Trương Tôn cơ chứ, chẳng lẽ bác sĩ Trương Tôn đã làm chuyện gì đó không đúng với đạo lý? Tôi muốn đuổi cái ý nghĩ đó ra khỏi đầu, Trương Tôn Thanh đối với tôi mà nói, đó là một thánh nhân, một thánh nhân hoàn thiện nhất, anh ta làm sao có thể làm chuyện xấu được? Không thể nào tưởng tượng nổi!

“Được rồi, được rồi, tiếp tục nói xem đã xảy ra chuyện gì?”

Đáng lẽ ra, giờ này Lý Hy phải đi kiểm tra nhưng cô ta lại ngồi ở đây, nếu bị y tá trưởng phát hiện thì sẽ bị phê bình.

“Tôi cũng đã từng nghe qua Khúc Yến Mộc là bà hai của lãnh đạo Trương bên cục hải quan nhưng ông Trương đã bỏ cô ta, các chị xem, cái chết của cô ta mới đáng thương làm sao, mặc dù cô ta đang mang thai nhưng vẫn là một mỹ nhân.”

“Đúng vậy, đúng vậy, lúc cô ta nhập viện bị sinh khó cho nên đã chết mà chẳng có ai trông nom, thật đáng thương.”

Tôi biết Khúc Yến Mộc, trước khi cô ta chết, tôi thường đến phòng kiểm tra, đây là một người phụ nữ rất điềm đạm dù đang mang thai trông cô ta vẫn đầy vẻ điềm lệ, lúc mang thai đi lại bất tiện nên tôi thường giúp đỡ cô ta cho nên cũng thỉnh thoảng nói một đôi lời.

Sau khi cô ta chết, tôi đã thu dọn di vật của cô ta.

Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến Văn Bản ba mắt kia?

Tư duy của phụ nữ thường rất bay bổng, nhưng họ nói quá lên chẳng?

Đúng lúc đó thì Hứa Lan đứng dậy và chạy ra ngoài, hướng ra bên ngoài nhìn một cách thần bí, sau đó trở lại và ngồi xuống.

“Các chị chắc là vẫn còn chưa biết y tá trưởng nhìn thấy nữ quý, đó chính là Khúc Yến Mộc.”

Bọn họ đều rất ngạc nhiên và thở dài, lòng tôi nặng trĩu, mấy hôm nay đột nhiên thấy nhẹ nhõm hẳn đi, cái chết của Khúc Yến Mộc có lẽ là liên quan tới y tá trưởng. Như vậy thì Văn Bản ba mắt kia muốn nói gì với y tá trưởng cơ chứ?

Chuyện này bắt đầu từ tuần trước, đó là buổi tối hôm thứ sáu, trước giờ Khúc Yến Mộc lên bàn đẻ thì cô ta lại nhận được một cú điện thoại, sau đó đã ngất đi ở trong phòng bệnh, vì vậy phải cho lên bàn đẻ ngay. Trục ban, bác sĩ Vương đã chẩn đoán là cô ta sắp sinh, cô ta được đưa đến phòng sản và đồng thời bắt đầu xuất huyết, bác sĩ quyết định là phải tiến hành mổ. Đúng ngày hôm đó, bác sĩ Trưởng Tôn trục ban, tôi cùng với người của khoa sản đứng ở đằng sau, đến cửa của phòng sản thì bị y tá trưởng gọi. Hôm đó y tá trưởng tâm trạng không bình thường, vội vàng chạy vào phòng sản, tâm trạng của bác sĩ Trưởng Tôn cũng có vẻ rất nặng nề, hình như là vừa cãi nhau với vợ.

Sau ca mổ, Khúc Yến Mộc đã sinh một đứa bé gái. Là vì sinh sớm trước hai tháng cho nên hệ thống hô hấp của đứa trẻ có vấn đề nên nó đã được đưa đến lồng kính của phòng giám hộ, y tá trưởng tự tay chăm sóc. Sau khi giao nhận xong, các chị em làm ca đêm tiếp tục làm việc, tôi chỉ chú ý tới bác sĩ Trưởng Tôn mà không hề để ý tới y tá trưởng. Sau ca trực, tôi còn đứng nhìn về phía phòng làm việc của bác sĩ Trưởng Tôn một lúc lâu rồi mới về nhà.

Ngày thứ hai, trong lúc làm việc tôi nghe nói Khúc Yến Mộc mổ bị ra quá nhiều máu nên đã chết, con gái của cô ta thì vì sinh

quá sớm nên cũng không sống được. Nhưng tôi lại cảm thấy có vấn đề, con gái của Khúc Yến Mộc, tôi đã nhìn thấy nó rồi, mặc dù là sinh sớm, cũng không thể chết vì suy hô hấp. Có lẽ tâm trạng của y tá trưởng không được tốt cho nên mới làm việc lơ là, khiến đứa bé gái đó bị chết, trong lòng bà ta có tà tâm cho nên mới nhìn thấy bóng ma của Khúc Yến Mộc, tôi cứ cố gắng không nghĩ linh tinh, rồi tự mình lại cảm thấy buồn cười, có lẽ gần đây xem quá nhiều tiểu thuyết khủng bố xã hội đen cho nên mới đã nghi ngờ chính đồng nghiệp của mình.

“Đấy là thật, tối hôm đó tôi cũng nhìn thấy đó chính là Khúc Yến Mộc nhưng trông dáng vẻ của cô ta thì không giống người mang thai, cô ta mặc một bộ quần áo đi lại trong hành lang rồi biến mất, làm cho tôi sợ đến đứng tim, không nhúc nhích được.”

“Không phải chứ, thế thì cô ta nói gì với y tá trưởng?”

Hứa Lan nghi ngờ hỏi Đường La không phải trực ca, mặt cô ta xám lại, mắt trông có vẻ sợ sệt.

“Lúc đó tôi đang dọn nước tiểu ở phòng thứ ba, đột nhiên nhìn thấy Khúc Yến Mộc đứng trước mặt của y tá trưởng, mặt của y tá trưởng tái mét, tôi nghe thấy Khúc Yến Mộc nói: Trả mạng lại cho con gái tôi...”

Đường La nói đến đây thì bắt đầu run, còn các chị em khác thì đều sợ sệt, chỉ có Hứa Lan là tỏ ra hoài nghi.

“Các chị ở đây làm cái gì?”

Có tiếng hỏi ở cửa ra vào, mọi người sợ đến mức đều hét lên.

Tôi quay đầu lại, đứng trước cửa là y tá trưởng mặt mày u ám, chị ta chân chừ rồi đột nhiên mặt mày trở nên nghiêm khắc: “Đã

đến giờ làm việc, mà các cô lại tụ tập ở đây, ngộ nhờ có phòng bệnh nào xảy ra vấn đề thì các cô làm thế nào? Điều lớn cả rồi thì cũng nên biết cái gì là khinh, cái gì là trọng chứ.”

Mọi người đều cúi đầu xuống, chờ tới khi y tá trưởng đi ra, Lý Hy quay mặt lại, làm mặt quỷ rồi chạy mất hút.

Tôi cũng về phòng nghỉ ngơi nhưng lúc đi ngang qua chỗ y tá trưởng thì đột nhiên ngửi thấy một mùi nước hoa rất hiếm gặp, một mùi nhẹ nhàng, bên trong có cái gì đó rất diễm lệ và lạnh lùng. Tôi nghĩ đó là nước hoa của Pháp.

Nhưng tại sao y tá trưởng lại có thể dùng loại nước hoa đắt như vậy? Trong lòng tôi cảm thấy hoài nghi, rồi tôi chạy đi, đến lúc kiểm tra thuốc tôi lại nghĩ đến chuyện này. Đường La là y tá trực ca ngày, cô ta làm sao mà có thể nhìn thấy bóng ma của Khúc Yến Mộc nói chuyện với y tá trưởng được cơ chứ? Mặc dù tôi không tin quỷ thần nhưng thường thì ma quỷ chỉ xuất hiện vào ban đêm, lại còn cái chết của Khúc Yến Mộc nữa, nếu cô ta phải mổ thì làm sao có thể mổ từ tối tới sáng được? Trong chuyện này nhất định có một ẩn khúc gì đó?

Các suy nghĩ liên tục hiện ra làm cho tôi rất hỗn loạn, trong lúc u ám này, tôi cảm thấy bất an, hình như là có một đám mây đen đã che lấp mọi cái, đó chính là sự xuất hiện của ba con mắt hình thù kì quái kia. Thế gian sắp xuất hiện chuyện kinh thiên động địa.

3 giờ sáng, trong bệnh viện đã rất yên tĩnh, ngoài hành lang cũng vậy, thỉnh thoảng chỉ có tiếng trẻ con khóc và tiếng mẹ những đứa bé đó dỗ dành.

Tôi ngồi bên bàn làm việc và đang tính toán, trên quyển sổ, các số liệu cứ nhảy múa lung tung, tôi không làm cách nào tập

trung được, trong lòng chỉ muốn chạy ra khỏi đây, Trương Tôn Thanh có lẽ là đang ngủ trên ghế sofa? Anh ta đã nói với tôi là anh ta đang làm thủ tục ly hôn với vợ nhưng còn khoản tiền nong giữa hai người thì vẫn chưa được giải quyết thoả đáng. Vợ của anh ta đã mời luật sư tới bệnh viện kiểm tra thu nhập của Trương Tôn Thanh, làm âm ỉ hết cả lên. Trương Tôn Thanh mỗi tháng thu nhập ít nhất cũng phải hàng chục triệu, chẳng nhẽ mỗi tháng anh ta thu nhập nhiều như vậy sao?

Tôi thở nhẹ một hơi, trong mắt tôi anh ta vẫn là một người hoàn thiện nhưng con người hoàn thiện như vậy lại nhận tiền đút ư, mặc dù tôi cũng biết ở cái bệnh viện này, chỉ cần có một chút thực quyền đều sẽ có cơ hội, đây không phải là một bí mật nhưng đối với Trương Tôn Thanh thì tôi không muốn bình luận về anh ta như một kẻ đã đánh mất y đức.

Nhưng nếu như không nhận tiền đút, thì một bác sĩ bình thường lấy đâu ra tiền để mua nhà, mua xe? Trong lòng tôi mâu thuẫn cực độ.

Trương Tôn Thanh chưa từng hứa hẹn với tôi cái gì, thậm chí chưa bao giờ biểu lộ tình cảm với tôi, tôi đã thay anh ta suy nghĩ về những vấn đề thực tế như thế có phải là sớm quá hay không? Nghĩ đến đây, tôi thấy hơi xấu hổ, nhưng cũng lại cảm thấy hạnh phúc.

Những con số trước mắt lại tiếp tục nhảy nhót, tôi thở một hơi dài, ánh mắt cũng không biết để nơi đâu.

“Ái!”

Từ hành lang đột nhiên vọng vào tiếng kêu này, tôi nhìn ra, vừa lúc trông thấy y tá trưởng mở cửa phòng giám hộ nhưng rồi lại

chạy trở ra, sau đó tôi nhìn thấy chị ta rất sợ sệt, đứng không vững nữa.

“Chị Châu, xảy ra chuyện gì vậy?”

Lý Hy và tôi cùng lúc chạy tới bên cạnh y tá trưởng, nhưng chị ta không nói được một câu nào, chỉ run rẩy và chỉ về hướng phòng giám hộ đang đóng cửa. Tôi và Lý Hy đều hiểu, cái việc đã làm cho y tá trưởng sợ đến như vậy chắc chắn là ở trong cái phòng đó. Lý Hy cố gắng trấn an y tá trưởng nhưng lại không dám tới đẩy cửa căn phòng kia, chỉ sợ sệt nhìn tôi.

Tôi bước lên một bước và nhẹ nhàng đẩy cái cánh cửa còn đang khép ra, trong phòng giám hộ, mọi ánh mắt đều hướng về một phía, tôi nhìn thấy Văn Bân ba mắt, hai tay của nó đang tỳ vào thành của lồng kính muốn nhổm người dậy, một khuôn mặt kì quái trông như đang cười, vừa giống như nhìn thấy được tất cả mọi việc. Trên trán nó, con mắt thứ ba đang mở to.

Đến lúc tan ca, y tá trưởng vẫn không dám bước chân vào phòng giám hộ, thậm chí đến những phòng bệnh bên cạnh cũng không dám tới. Mọi người đều bàn tán, cái tin tức khủng bố đó đã bao trùm lên cả bệnh viện. Chị Triệu cũng không dám đến phòng giám hộ, đẩy đi đẩy lại thì tôi lại bị coi là người mà ba mắt hình thù kì quái kia quý mến, nên phải đến phòng giám hộ chăm sóc cái báu vật.

Văn Bân ba mắt tỉnh dậy, tay nó như đang muốn tóm lấy vật gì đấy, một lúc sau, lại chăm chú nhìn cái gì đó, rồi sau đó nó còn cười. Vừa mới sinh ra chưa được bao lâu mà nó cười trông rất đáng yêu, rồi còn có thể tự mình nhổm người dậy nữa chứ, thực sự là có hơi dọa người.

Con mắt thứ ba của Văn Bản đang nhắm lại, trước mắt tôi là hình thù con mắt kì quái đó, con ngươi chiếm tới nửa con mắt, trông nó rất sâu như không thể nhìn thấy được đáy, đó là một ánh mắt lạnh lùng, u ám, trông như vừa mới từ địa ngục lên. Tôi đột nhiên không thở được, lại nghĩ tới chuyện tối hôm qua nghe trộm ở phòng y tế, chẳng lẽ Trưởng Tôn Thanh cùng với y tá trưởng và chị Triệu đã làm chuyện gì đáng sợ hay sao? Nếu không thì lúc mà bọn họ đối diện với con mắt thứ ba của Văn Bản, làm sao lại phản ứng dữ như vậy? Trừ phi bọn họ có chuyện gì mờ ám, không thể nói cho người khác biết.

Cái thất lưng đã truyền cho tôi một cảm giác rất ấm áp khiến chân tay của tôi ấm lại.

Lúc này tôi cảm thấy rất biết ơn người cha mê tín của mình, có lẽ ông đã đúng.

Mẹ của Văn Bản đã đến cho nó bú, tôi nhẹ nhàng bế nó ra khỏi lồng kính và đưa cho mẹ nó. Mẹ của Văn Bản khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt thanh tú, không giống một sản phụ, ánh mắt của cô ta lạnh nhạt, không hề giống mẹ của nó, giống như chuyện này chẳng có liên quan gì đến cô ta. Bố của Văn Bản chỉ nhìn vợ mình mà không hề nhìn Văn Bản.

Tôi đứng bên cạnh mà cảm thấy không thể nào hiểu được, rút cuộc đây là vợ chồng kiểu gì vậy? Mẹ của Văn Bản cởi áo ra rồi cho nó bú, sữa ra quá nhiều chảy tràn từ miệng đứa bé, tôi liền vội vàng chỉ dẫn cho cô ta cách cho trẻ bú.

“Tốt rồi, cảm ơn chị.”

“Không cần phải cảm ơn, đây là việc tôi nên làm.”

“Lúc nào chúng tôi có thể xuất viện?”

Tôi hơi do dự một chút. “Chuyện này không do tôi quyết định, nhưng theo lệ thường thì khoảng một tuần.”

“Lâu như vậy sao?”

Bố của Văn Bản nhăn mày lại.

Người đàn ông trên ba mươi tuổi này nói một cách vô tâm dường như có cái gì đó không bằng lòng, lộ ra cái vẻ trông rất buồn cười, ông ta nhẹ nhàng ôm Văn Bản vào lòng, thơm lên con mắt thứ ba đang nhắm lại của nó.

“Cũng tốt, tôi có thể nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa.”

“Ấy! Thế thì cứ nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa đi.”

Bố của Văn Bản thở một hơi dài.

Tôi lại bế Văn Bản vào lồng kính và nghe thấy mẹ của Văn Bản nói: “Hãy để cho nó nhìn cái thế giới này thêm vài ngày nữa, thế cũng tốt.”

Đôi vợ chồng cổ quái, đứa con cũng cổ quái, tôi chẳng hiểu cái gì cả.

Lúc tan ca, tôi phải chờ rất lâu mới có người đến nhận ca, tự nhiên tôi có một cảm giác bình yên đến lạ thường, đến tôi cũng thấy rất lạ, tôi đã trông đứa bé dọa người đó cả một đêm. Còn trong ánh mắt của các đồng nghiệp, tôi lại đọc thấy một sự chê cười và khó hiểu và còn có cả sự coi thường.

Nhưng tại sao cơ chứ?

Trên đường về nhà, tôi lên xe, trong cái dòng người ồn ào kia tự nhiên tôi cảm thấy không yên, như có một cái gì đó khác

thường. Đằng sau bỗng có cái gì đó chạm mạnh vào tay, tôi quay lại và nhận ra đó là một kẻ háo sắc.

Đã từng này tuổi nhưng đây là lần đầu tiên tôi gặp phải loại người này, bình thường chỉ nghe đồng nghiệp nói tuy thấy hơi sợ sệt nhưng ngoài mặt tôi đã tỏ ra rất khinh bỉ, bụng nghĩ nếu gặp trường hợp này thì sẽ quay lưng lại, làm cho bọn đàn ông thối này biết con gái không dễ bắt nạt, nhưng trên thực tế khi gặp phải thì tôi lại cảm thấy rất sợ, tim tôi đập mạnh, hầu như không dám quay đầu lại, sợ nhìn thấy đôi mắt đục vọng hung ác kia. Cái người đằng sau không nhanh cũng không chậm theo sau tôi, trông giống như một con nhặng đáng ghét vậy.

Làm thế nào bây giờ, tôi làm như không chú ý tới.

Trong xe rất đông, hầu như không còn chỗ trống nào cho tôi bước đi, nhưng cũng không thể nào mà cắt đuôi người đó được, tôi chỉ muốn khóc thật to. Thân là con gái, tôi cảm thấy không thể nào bằng được con trai, nhưng bây giờ tôi đã ý thức được rằng, bản thân là một người đàn bà yếu ớt thì cần phải có một người đàn ông mạnh mẽ bảo vệ.

Nếu như lúc đó Trương Tôn Thanh ở bên cạnh thì tốt biết bao!

Xe cũng đã đến bến, tôi vội nhảy xuống, cái người đó không xuống xe cùng tôi, tôi thở phào nhẹ nhõm, dừng khí lại trở lại, chỉ thẳng tay vào cái xe đã chạy rồi chửi một câu. Nhưng nghĩ kĩ thì đường về còn xa, lại có chút nản lòng.

Giá có xe riêng thì tốt biết mấy, tôi vừa đi vừa nghĩ, tôi đã hiểu ra ánh mắt khinh bỉ của các đồng nghiệp, có người đã nghe thấy những lời hôm qua tôi nói ở phòng y tế và đã truyền tai nhau. Đại khái tất cả các sản phụ và các đồng nghiệp của tôi chắc đều đã biết. Lúc này tôi cảm thấy mình không có đất dung thân,

những lời nói đó chỉ là những lời nói đùa mà thôi, nhưng một khi truyền đến tai người khác thì nó đã bị biến dạng đi nhiều rồi, nếu như truyền đến tai của Trưởng Tôn Thanh thì sao nhỉ?

Tôi cảm thấy trên đường đi có rất nhiều người nhìn mình với ánh mắt kì lạ, hình như đang chê cười, nhìn kìa, đó chính là cô ả cả đời chỉ muốn dựa và kẻ có tiền!

Nếu có một ngày Trưởng Tôn Thanh cũng nhìn tôi như vậy thì tôi cũng chẳng thiết sống nữa.

Về đến nhà, tôi ăn uống qua loa, tắm rửa, sau đó nằm lên giường, hơi do dự một chút rồi gọi điện thoại cho Trưởng Tôn Thanh, anh ấy hôm nay trực ngày, chắc là giờ này đang ở nhà, chắc là không làm ảnh hưởng đến công việc của anh ấy.

“A lô! Em đây...”

“Tăng Hương à, nghe nói tối hôm qua cả đêm em đã bế đứa bé hình thù kì quái đó? Nó có nói gì không?”

Tôi không thể ngờ rằng Trưởng Tôn Thanh lại hỏi vấn đề đó, câu hỏi đó làm cho tôi hơi giật mình.

“Không có gì!”

“Đúng rồi, tôi còn nghe nói em muốn dựa vào kẻ có tiền, thì anh chàng đó là cơ hội tốt đấy.”

“Đâu có, đâu có, anh đừng có nghe bọn họ nói bừa, thực không có chuyện đó đâu.”

“Không sao cả! Thực ra em cũng nên lấy chồng đi.”

Trưởng Tôn Thanh nói vài câu là tốt rồi, nhưng trong mỗi câu nói của anh ấy đều có ý cả, dường như là đang chỉ trích tôi, làm cho tôi cảm thấy tủi thân, nhưng tôi cũng cảm thấy anh ấy đang ám chỉ cho tôi điều gì, có lẽ tôi nên chủ động hơn chút nữa. Đồng hồ trên tường thì vẫn kêu tích tắc, từ xưa đến nay vẫn thế.

Lúc đó tim tôi tê dại.

Hôm nay tôi được nghỉ, một mình ở nhà dọn dẹp, nhưng dọn thế nào đi chẳng nữa thì vẫn cảm thấy trong phòng rất bừa bộn, tâm trạng cũng rất hỗn loạn.

Tắt tivi, nằm trên giường tôi lại nhớ tới Văn Bản, từ tận đáy lòng, tôi cảm thấy lạnh lẽo, liền bật dậy đi tới bên cửa sổ, bên ngoài đầy gió và ánh sáng, chợt nhớ tôi vẽ bức tranh gần một tháng nay nhưng vẫn chưa xong. Tôi đã đồng ý với một người bạn, vẽ con của cô ấy, cơ bản thì đã vẽ xong phác thảo nhưng còn cần phải chỉnh sửa thêm những đường nét cụ thể.

Tôi nhìn bức hoạ đó thì thấy thiếu một cái gì đó, và tôi cầm lấy cây vẽ, tiếp tục hoàn chỉnh bức tranh, để cho hai hàng lông mày của nó sinh động hơn, tôi đã bỏ ra rất nhiều công sức vào đó, một khuôn mặt trong sáng chính trực, có đôi mắt kiên nghị, mà còn mở to, trông giống như lúc Văn Bản nhìn tôi, bức hoạ lúc đó bỗng trở nên khác thường, đang rất đáng yêu bỗng trở thành châm biếm giễu cợt, thậm chí trông còn đáng sợ là đằng khác.

Tôi dẫn người ra, không dám tin rằng đó là do chính tay mình vẽ, lùi lại mấy bước, và lại ngẩng đầu nhìn một lần nữa. Con mắt thứ ba tàn nhẫn hiện lên trong mắt tôi, nó dường như đang ở trong tranh và muốn nhảy ra ngoài, còn có cả tiếng cười của đứa trẻ vang lên trong phòng, bức hoạ rơi xuống đất, tôi không có dũng khí để nhặt nó lên.

“Làm sao lại có thể như vậy?” Tôi tự hỏi chính mình, nhưng không có câu trả lời.”

Tôi cảm thấy rằng, có một sức mạnh vô hình đang khống chế tôi, nó đã chiếm giữ phần đen tối trong con người tôi, không một chút nể nang. Mà tất cả đều là do cái đứa bé hình thù kỳ quái kia mang tới.

Tôi nằm tới chiều tối, rồi quyết định ra ngoài.

Tôi đi lang thang đến trước một quán rượu bên đường, do dự một lúc rồi bước vào.

Trong quán một nhạc công anh tuấn tràn trề sức sống đang chơi đàn dương cầm, tiếng đàn du dương dường như có thể xuyên thấu mọi vật.

Tôi gọi một cốc bia và vào ngồi ở một góc tối trong quán, đây là quán rượu mà Trưởng Tôn Thanh thường hay lui tới. Tôi chỉ gọi một cốc bia rồi ngồi trong chỗ tối nhìn anh ta và bạn anh ta nói chuyện phiếm. Trông anh ta rất anh tuấn, nho nhã, đôi mắt sáng ngời, như có ánh trăng trong mắt, không giống một người đàn ông đã hơn bốn mươi tuổi một chút nào. Tôi đoán anh ta cũng biết tôi đang ở đây vì có mấy lần anh ta nhìn về phía tôi, mỗi lần như thế đều làm cho trái tim tôi rung động dù anh ta chưa từng bước tới trước mặt tôi.

Tôi vẫn thường uống bia, trông giống như cô gái thời thượng mà tạp chí vẫn thường hay nhắc tới, trong lòng cảm thấy sắp có chuyện gì đó xảy ra. Tôi ngẩng đầu lên và nhìn khắp một lượt, cuối cùng tôi nhìn thấy một cô gái xinh đẹp ăn mặc sang trọng, dưới ánh đèn mờ ảo lại càng làm say lòng người. Khuôn mặt trang điểm rất nhẹ, trang sức lấp lánh, cô mặc bộ quần áo màu đen trông rất trang nhã. Cô ta ngồi trên cái ghế cao khiến mọi

người đều phải chú ý, đến nỗi tôi là một cô gái cũng phải ngược nhìn.

Tôi nhìn khuôn mặt cô ta thêm một lần nữa, khuôn mặt đó hình như tôi đã gặp ở đâu rồi. Tôi nghĩ kĩ lại một lần nữa, và bỗng giật mình, cô gái đó trông giống hệt Khúc Yến Mộc. Tôi như bị rơi vào băng tuyết, đức tin của tôi trong giây phút đã bị sụp đổ. Mọi âm thanh xung quanh vụt biến mất.

Tôi ngồi ở trong góc mà run hết cả người lên. Một lúc sau, tôi mới nghĩ chắc là không phải, vì cô ta có bóng, lại còn đang nói chuyện với người đàn ông kia, mắt đung đưa, làm sao có thể là một nữ quý cơ chứ.

Vậy cô ta là ai?

Tôi không run nữa, tự cười mình bỗng biến thành một kẻ nhát gan như vậy, cái gì cũng tin, mất đi sự tư duy độc lập của bản thân. Có lẽ phụ nữ khi yêu đều như vậy.

Trấn tĩnh lại, ánh mắt tôi lại hướng về cô gái đó. Tôi quan sát cẩn thận cô ta một lần nữa. Cô ta và Khúc Yến Mộc giống nhau như đúc, ngay cả từ cách nói tới cử chỉ và điệu bộ cũng giống hệt. Khuôn mặt thật xinh đẹp. Mặc dù tôi không hề biết cô ta là ai, nhưng cũng có thể khẳng định một điều rằng: cô ta và Khúc Yến Mộc thế nào cũng có quan hệ huyết thống với nhau, cũng có thể là chị em sinh đôi.

Cô gái đó uống vài cốc bia rồi chuẩn bị rời quán. Cô ta chào mấy người đàn ông vừa mới quen rồi rời đi, tôi thấy rất tò mò nên quyết định đi theo.

Chúng tôi một trước một sau đi trên đường, đi qua vài con đường, rồi cô ta bước vào một ngõ nhỏ tối thui. Tôi hơi do dự,

không biết có nên đi vào không. Bên trong ngõ là nơi tụ tập của những kẻ vô gia cư, cô gái vào đó một mình thật không an toàn chút nào. Với một chút tò mò pha lẫn cả sự thách thức và sợ hãi, tôi bật điện thoại lên, trong lòng lo sợ nhưng vẫn bước tới.

Cô gái đó đã biến mất.

Tôi cầm điện thoại tìm xung quanh chỗ đó, đột nhiên có tiếng nói lạnh lùng cất lên: “Chị tìm tôi ư?”

Tôi quay người lại, rồi chiếu điện thoại sang, giật thót tim, cô gái đó đang nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Chị làm ơn tắt bỏ điện thoại đi” tiếng nói lạnh lùng, tôi cảm giác có cả sự khinh bỉ quen thuộc.

Cô gái đó khinh bỉ tôi thật ư? Tôi cảm thấy rất khó chịu. Cô ta cao hơn tôi, xinh đẹp hơn tôi một chút, nhưng vì thế mà có quyền khinh bỉ người khác hay sao?

Mặc dù không vui, nhưng tôi cũng không tắt điện thoại, là vì có như thế mới có thể nhìn thấy ánh mắt của cô ta, mặc dù như thế là bất lịch sự.

“Chị bám theo tôi ư?”

Cô ta hỏi tôi lần thứ hai. Ở tình thế bất lợi này, tôi cảm thấy không yên tâm, cũng không biết nên giải thích như thế nào. Tôi quay lại phía sau định tìm đường thoát thân, trong bóng tối, tôi cảm thấy cô ta đang cười có vẻ dương dương đắc ý.

“Không cần phải chạy trốn đâu, tôi đã biết thừa là chị bám theo tôi, tôi còn biết chị là y tá trong bệnh viện bảo trợ sức khỏe trẻ em và phụ nữ nữa kia. Chị có biết tôi là ai không?” Sự thẳng thắn

của cô ta làm cho tôi trấn tĩnh hơn một chút, không còn cái cảm giác sợ hãi nữa.

“Tôi biết cô chính là chị em song sinh của Khúc Yến Mộc.”

“Í!”

Cô ta giật mình, tuy nhìn không rõ mặt cô ta, nhưng tôi có thể tưởng tượng ra được ánh mắt tò mò của cô ta, đấy cũng là một loại khoái cảm, coi như trả được một miếng đòn. Phản ứng của cô ta đã chứng minh điều tôi nói là đúng, Khúc Yến Mộc quả nhiên có người chị em sinh đôi, tôi chỉ không biết đó là chị hay là em mà thôi.

“Đi theo tôi.”

Giọng cô ta từ giây phút đó đã thay đổi, dường như nó còn có sức hút vô hình, làm cho tôi có cảm giác an toàn, có thể đi theo cô ta tới bất kì nơi đâu. Từ đoạn đường này đi ngược trở lại, phải đi thêm đoạn đường rất xa thì mới tới chỗ cô ấy. Sau đó tôi đã biết được tên của cô ấy, Khúc Yến Tâm là chị của Khúc Yến Mộc, cô ấy là nhân viên của dạ tổng hội, vừa mới từ thành phố khác trở về.

Cô ấy sống trong một căn hộ nhỏ rất sạch sẽ. Trên chiếc tủ đầu giường có một bức ảnh, trong ảnh là hai chị em họ, trông giống nhau như đúc. Nếu không phải một người đã mất thì không thể nào mà có thể phân biệt được ai là chị, ai là em.

“Hai chị em cô chỉ có một tấm ảnh hay sao?”

Khúc Yến Tâm đưa cho tôi một ly nước. Giọng của cô ấy rất bi thương: “Bức ảnh đó chị em tôi chụp vào ngày tốt nghiệp đại học, nó luôn nói tiên mà tôi kiếm được không trong sạch, nó còn

nói sau này sẽ trả lại tôi toàn bộ, nhưng nó là em tôi, tôi không làm thì lấy đâu ra tiền mà đi học đại học? Em gái tôi suy nghĩ quá đơn giản, ở trong cái xã hội phức tạp này, tiền thì đâu có dễ kiếm. Cuối cùng thì sao nó vẫn làm giống như tôi đấy thôi, còn bị thằng đàn ông xấu xa kia ức hiếp.”

Nói tới đây, Khúc Yến Tâm rớt nước mắt. Tôi không biết nên an ủi cô ấy thế nào, chỉ biết im lặng nghe cô ấy thổ lộ.

“Nó và thằng lãnh đạo hải quan kia yêu nhau, rồi nó tới tìm tôi, nhờ tôi giúp nó tìm hiểu xem hắn có phải người tốt không, có đáng tin cậy không, nhưng hắn chính là khách quen của tôi mà. Tôi biết phải nói cái gì với nó đây. Hai chị em chúng tôi cùng bị một thằng đàn ông ức hiếp, vậy mà tôi vẫn phải che đậy cho hắn. Tôi lại còn hy vọng hắn ta lấy em gái tôi nữa kia chứ, hắn ta đúng là kẻ xấu xa bỉ ổi...”

Giọng điệu của cô ấy bỗng trở nên tàn ác, ánh mắt nhìn về phía tôi thật độc địa, làm tôi thấy rùng mình mặc dù chuyện chẳng có liên quan gì tới tôi.

“Tôi biết chị thích Trương Tôn Thanh là do nghe bàn tán ở quán rượu, chị thường hay ngồi ở góc nhìn trộm anh ta, chẳng có gì phải ngại cả, nam thích thì nữ yêu, chuyện là như vậy đấy nhưng mà Trương Tôn Thanh chẳng là cái thá gì cả!”

Tôi bỗng cảm thấy xấu hổ, sợ Khúc Yến Tâm nói Trương Tôn Thanh là khách quen của cô ấy.

“Em gái tôi là do anh ta hại chết! Tôi và anh ta còn chưa hết chuyện. Tôi khuyên chị đừng yêu anh ta, cái loại đàn ông này chẳng là cái gì hết, trong mắt anh ta chỉ có anh ta mà thôi. Hãy tin tôi đi, tôi có kinh nghiệm nhìn người tốt hơn chị nhiều.”

“Không thể nào, Trương Tôn Thanh làm sao có thể hại chết em gái cô được? Tôi không tin.”

Khúc Yến Tâm nhìn tôi và cười, phút chốc đã làm cho tôi có cảm giác khó thở và hoảng loạn, không làm chủ được ý nghĩ của mình, có thể cô ấy đã nói đúng chẳng? Nhưng lúc đó tôi vẫn nghĩ không thể nào như thế được, Trương Tôn Thanh không phải là người vô trách nhiệm.

“Chị vẫn chưa biết em tôi chết như thế nào đâu. May mà chị em tôi là sinh đôi, Trương Tôn Thanh và cả bà y tá trưởng của chị nữa đều coi tôi là ma quỷ, làm sao họ biết được sự thật rằng đó không phải là em gái tôi - người con gái đã chết thê thảm!”

“Cái gì? Chết thê thảm ư?”

Lòng tin của tôi đối với Trương Tôn Thanh đã bị lay động, chẳng lẽ anh ta đã hại chết Khúc Yến Mộc thật sao? Tôi im lặng nghe Khúc Yến Tâm kể tiếp.

“Trương Tôn Thanh đang làm thủ tục ly hôn với vợ, chỉ vì cần tiền mà anh ta làm thế, và đã bỏ quên con dao phẫu thuật trong bụng của em gái tôi, kết quả nó bị mất rất nhiều máu... em tôi cạn máu mà chết.”

Lời của Khúc Yến Tâm làm cho tôi ghê hết cả người. Đây là sự cố nghiêm trọng trong khi phẫu thuật. Đến âm thanh của gió tôi cũng không nghe thấy. Những gì cô ta nói là thật hay giả đây?

Tôi không có cách nào độc lập suy nghĩ được.

“Còn con gái của em tôi nữa chứ, nó vừa được sinh ra chưa được một ngày, ánh sáng mặt trời còn chưa được nhìn thấy, thậm chí còn chưa được bú sữa mẹ thì đã bị những con y tá đó, bức nó

chết trong lồng kính! Chị biết tại sao không, là vì bà y tá trưởng chỉ mãi nghĩ tới bọn con trai thôi, đã quên mở bình dưỡng khí cho con bé ở trong lồng kính ba tiếng đồng hồ, không cần biết con bé còn sống hay đã chết.”

Tôi kinh ngạc tới mức không thể nói ra lời, sự việc sao lại biến thành như thế này.

“Tôi không còn có khả năng sinh đẻ nữa, bây giờ đứa em duy nhất của tôi cũng đã chết, tôi sống còn có ý nghĩa gì cơ chứ? Tôi phải báo thù. Đứa trẻ đáng thương đó sao lại phải chết, đáng chết là lũ bác sĩ thối tha kia, tôi muốn họ phải chết, tôi cũng không sợ cô nói ra sự thật này đâu, từ trước đến giờ tôi đã không còn muốn sống nữa.”

Tôi cảm thấy lo sợ trước lời nói của cô ta, tôi phải làm gì bây giờ, tôi phải nói gì với người con gái trong lòng chứa đầy thù hận kia, khuyên nhủ cô ta từ bỏ ân oán để trở thành Phật sống sao, hãy khuyên cô ta tìm tới luật pháp. Tóm lại quyền quyết định vận mệnh của bệnh nhân luôn nằm trong tay bác sĩ?

Bỗng chốc tôi cảm thấy nhói trong lòng, ngay cả một người y tá như tôi còn không tin vào bác sĩ thì nói gì đến những người nhà của bệnh nhân, Yến Tâm làm sao có thể tin vào điều này kia chứ?

“Không! Tôi sẽ không nói điều gì cả.”

“Vẫn biết chị sẽ không nói gì cả, nếu nói ra chị sẽ đối diện với đồng nghiệp như thế nào?”

Những lời của Khúc Yến Tâm khiến cho tôi không tránh khỏi bàng hoàng mặc dù vừa nãy chưa từng nghĩ tới việc này, nhưng cô ấy đã nhắc tới nên khiến tôi rất do dự, tôi đã rất tin vào luật

pháp và công lý, vậy mà giờ đây mọi chuyện lại xảy ra như thế này, vậy mà hoàn toàn bất lực.

Rời khỏi nhà Khúc Yến Tâm, trên đường đi, tôi ngược nhìn bầu trời.

Một màn đêm bao phủ, cô đơn lạnh lẽo, u tối và đáng sợ.

Lại một buổi sáng thứ hai nữa, ánh nắng chói chang, hôm nay tôi phải làm ca ngày.

Buổi sáng đến thật nhanh, tôi không có thời gian để kịp trang điểm, vội vàng đạp xe đạp tới bệnh viện, đã hai năm nay tôi không sử dụng tới nó. Chỉ vì gần đây gặp phải kẻ háo sắc, sờ khanh ở trên xe đưa đón nhân viên nên tôi phải tìm đến nó. Nhưng lý do lâu không dùng xe chỉ là cái cớ. Lý do chính có lẽ là vì hôm trước Tôn Thanh nói con gái xinh mà đạp xe đạp thì mất hết cả dáng. Tôi mỉm cười vu vơ, thấy mình quá để ý đến xem đàn ông xung quanh có để ý đến mình không. Có lẽ điều này hơi thái quá. Những ý nghĩ vu vơ bỗng vụt tắt khi đạp vào mắt tôi là những chiếc xe cảnh sát đang xếp hàng dài trước cổng bệnh viện. Bỗng nhiên tôi thấy căng thẳng lo lắng, tự hỏi không biết có chuyện gì xảy ra, liệu có chuyện gì chẳng lành xảy ra với Yến Tâm hay không, tôi tự trách mình khi này vẫn còn có thể nghĩ vẩn vơ được. Không biết những xe cảnh sát này đến đây để làm gì nhỉ?

Lúc thay đồ làm việc chị Triệu cũng đã ở đó, chị ta đến sớm hơn tôi nhưng cứ ở mãi trong phòng nghỉ.

“Hôm nay xảy ra chuyện gì vậy? Sao ở ngoài lại có nhiều xe cảnh sát thế?”

“Cô vẫn chưa biết gì sao? Phòng làm việc của viện trưởng xảy ra chuyện, trên tường vẫn còn những chữ viết bằng máu, chẳng biết là những chữ gì, lúc nhìn thấy tôi đã hét toáng lên, bây giờ thì đã yên tĩnh rồi.”

Tôi thần thờ và lúc đó liền nghĩ đến Khúc Yến Tâm, tất cả những cái này là do cô ta làm sao? Vết máu và cả con chim đã chết trong xe của Trưởng Tôn Thanh cũng đều là do cô ta làm sao? Tôi nghĩ đến những lời mà tối qua Khúc Yến Tâm đã nói, cô ấy nói là đã chuẩn bị để chết, một người phụ nữ đầy đầy những mâu thuẫn này thật là đáng sợ.

Liệu có nên nói cho Trưởng Tôn Thanh không nhỉ? Nếu không anh ấy nhất định sẽ gặp nguy hiểm, nhưng cái chết của hai mẹ con Khúc Yến Mộc quá thê thảm khiến tôi lại lưỡng lự.

Trong phòng làm việc của viện trưởng mấy cảnh sát đang xem xét hiện trường rất tỉ mỉ, tôi và Lý Tây đứng ở ngoài cửa ngó đầu vào xem. Vết máu của mấy ngày trước vẫn còn dính đầy trên tường, thậm chí ở trên trần nhà cũng có những vết bàn tay dính đầy máu, nhìn thật hãi hùng.

Những chữ trên tường bị hai cảnh sát che khuất, xem ra họ đã đứng ở đó rất lâu rồi. Tuy không nhìn thấy toàn bộ nhưng vẫn có thể thấy hai chữ “Huyết Tắc.” Lúc tôi đang suy nghĩ không biết phải nói cả câu như thế nào thì Lý Tây ôm lấy lưng và nói thì thầm vào tai tôi: “Nhìn này, hai con mắt.”

Bỗng tôi cười lên, người cảnh sát ở ngoài cửa chau mày và cũng ngó đầu vào xem, tôi rụt đầu lại và vội kéo Lý Tây đi ra.

“Chị nói xem viện trưởng Vương đã đắc tội với ai? Huyết Tắc... câu này nhất định là có liên quan đến máu. Đúng rồi, chị có nghe thấy không, hôm nay bác sĩ Trưởng Tôn không đi làm,

nghe nói xe của ông ấy cũng bị người ta tháo dầu, tôi luôn cảm thấy hai sự kiện này có gì đó liên quan đến nhau.”

Tôi kinh ngạc nhìn Lý Tây, trực giác của con gái thật là chuẩn xác, xem ra thì có vẻ ngốc nghếch nhưng lại rất chính xác. Ông trời thật là công bằng, chưa bao giờ thiên vị ai.

Buổi trưa ở lại bệnh viện, tôi ra ngoài gọi điện cho Khúc Yến Tâm, cô ấy thừa nhận là do mình đã làm rò dầu, những vết máu kia cũng là do cô ta in lên, con chim chết trong xe của Trương Tôn Thanh cũng là do cô ta vút vào, cô ấy đúng là cho mọi người biết chân tướng sự thật về những chuyện đã xảy ra trong bệnh viện chăm sóc bảo vệ bà mẹ và trẻ em. Tôi khuyên cô ấy ra đầu thú, đây là việc phạm pháp, Khúc Yến Tâm cười lạnh lùng không đếm xỉa tới lời khuyên của tôi.

“Cô nghĩ bán dâm là một việc phạm pháp sao? Cảnh sát còn cho tôi bao cao su miễn phí để cho những thằng khốn đó khỏi bị mắc bệnh chốc? Cô quá ngây thơ, ra pháp luật đầu thú là giải quyết được việc này thì việc gì tôi phải làm như vậy nữa?”

Tôi lập tức tỉnh ngộ, viện trưởng Vương biết nguyên nhân cái chết của Phúc Yến Mộc mà lại che giấu không báo, cho nên Khúc Yến Tâm đã làm cách này để báo thù anh ta.

Thế giới này sao vậy? Đều điên hết cả rồi.

“Nhưng cô cũng không cần phải bôi những vết máu lên trần nhà.”

“Trần nhà? Tôi chỉ bôi vết máu của hai cánh tay lên tường thôi, một lớn, một nhỏ.”

Khúc Yến Tâm nói điều đó rất chắc chắn, tôi lập tức quan sát kỹ vào bức tường đầy những vết máu, không phải là Khúc Yến Tâm, vậy có thể là ai chứ? Một luồng hơi lạnh dâng lên từ đằng sau lưng.

Không biết tại sao bỗng nhiên tôi lại nghĩ đến Văn Bản, cái cậu bé dị dạng ba mắt ấy.

“Ha ha ha... bây giờ cảnh sát vẫn chưa đi khỏi đó, tại sao cô lại không đi báo với cảnh sát là tôi ở đây?”

Khúc Yến Tâm ở gần bệnh viện! Tôi quay đầu nhìn bốn phía nhưng không thấy bóng dáng cô ta đâu.

“Không cần phải tìm nữa, cô không thể tìm thấy tôi đâu. Để tôi đoán xem, cô không báo án vì là muốn nhìn rõ bộ mặt thật của Trưởng Tôn Thanh? Ha ha ha, không cần phải giải thích nữa, tôi sẽ giúp cô, hãy nhìn cho kỹ nhé.”

Tôi vừa muốn giải thích thì Khúc Yến Tâm đã cúp máy.

Thực ra tôi định khuyên Trưởng Tôn Thanh đi xin lỗi Khúc Yến Tâm, hy vọng chuyện riêng của họ sẽ được giải quyết ổn thoả nhưng không ngờ Khúc Yến Tâm lại làm to chuyện nên bây giờ việc này càng ngày càng phức tạp.

Về phòng nghỉ của bệnh viện, nhìn thấy y tá trưởng đang ngồi trên chiếc ghế dài bỗng tôi nghĩ tới Khúc Yến Tâm sẽ làm gì để báo thù y tá trưởng đây? Y tá trưởng đã sắp bốn mươi tuổi rồi, mới vừa có bạn trai, nếu vì chuyện này mà lại bị anh ta bỏ thì sau này sẽ không lấy được chồng nữa.

Tôi thông cảm với cô ấy, hơi lưỡng lự không biết có nên nói rõ sự thật với cô ấy không. Thực tế trên đời không có ma, ma chỉ tồn

tại trong tâm của người ác độc. Nhưng khi mở mồm ra nói thì lại thành chuyện khác.

“Chị Châu, hôm nay không nhìn thấy số ghi trên nôi của cậu ba mắt, có phải cậu ta đã ra viện rồi không?” Đột nhiên y tá trưởng chột tỉnh, rồi lại dẫn người ra, vẻ mặt sợ hãi và chạy ra ngoài. Tôi đứng lại một lúc mới nhớ ra là phòng đó hai, ba tiếng đồng hồ rồi chưa có người đến trông. Lúc tôi đến phòng trẻ sơ sinh của bệnh viện thì thấy các bé đang say sưa ngủ, y tá trưởng lo lắng kiểm tra từng cháu từng cháu một, chỉ đến khi xác định là tất cả đều còn sống thì mới thở phào nhẹ nhõm. Mà lúc này cậu Văn Bân ba mắt vẫn nằm ở trong lồng kính, khuôn mặt nhỏ ép vào kính, chăm chú nhìn từng cử chỉ của y tá trưởng, miệng kêu oe oe.

Cậu bé đang nghĩ gì vậy, tôi tò mò tự hỏi.

Đúng lúc đó Văn Bân quay đầu cười với tôi, cùng lúc con mắt thứ ba mở to nhìn chăm chăm vào tôi, khiến tôi không thể lẩn tránh. Tôi biết chân tướng sự việc nhưng lại che giấu không báo, như thế chẳng phải giống như cách làm của viện trưởng sao? Tôi cũng là một kẻ xấu xa mà thôi!

Tim đập nhanh, nhưng tôi cũng chẳng có cách nào chuyển ánh mắt nhìn ra chỗ khác. Con mắt thứ ba của Văn Bân vẫn cứ nhìn thẳng vào tôi, giống như muốn hút toàn bộ sức lực của tôi. Tôi bắt đầu run rẩy, bên tai không nghe thấy tiếng gì, trước mắt chỉ toàn là màu đen. Tôi như biến thành những hạt cát nhỏ nhẹ, lúc nào cũng có thể bị gió thổi bay. Đây là cảm giác gì vậy, trong lòng phải chịu những áp lực vô hình, cả thế giới dường như chỉ có mình tôi bị chìm trong tiếng thở, cả một màu đen bao trùm lấy tôi, dường như có cố gắng thế nào cũng không thể thoát ra được.

“Tăng Hương? Tăng Hương? Cô không sao chứ?”

Một tiếng nói từ xa kéo tôi trở về thực tại, một đôi mắt nhìn thẳng vào tôi, tôi cố gắng phân biệt hồi lâu mới nhận ra đó là y tá trưởng và ngã xuống đất.

Tôi làm sao mà ngã, không thể nghĩ ra vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, đầu tôi như muốn nổ tung.

“Tôi qua không ăn cơm à? Hay lại đi uống rượu? Thanh niên các người ai cũng vậy, phải biết bảo vệ sức khỏe của mình chứ, nếu không đến lúc bằng tuổi tôi thì sẽ biết được nỗi khổ.”

Y tá trưởng hiền từ nói với tôi như vậy, tôi vẫn không thể nào hiểu nổi vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Cứ mở mắt ra là tôi lại thấy vẻ mặt tươi cười của Văn Bản, cậu ta đang ngo ngoe trong lồng kính khiến tôi run rẩy sợ hãi.

Một cậu bé mới sinh được mấy ngày lại có thể bò ra khỏi lồng kính sao? Thậm chí lại còn có thể biết nói, không phải là một chuyện kỳ quặc sao?

Rời khỏi phòng sơ sinh, trong đầu tôi xuất hiện một câu hỏi. Theo lời của Khúc Yến Tâm, con của Khúc Yến Mộc vừa mới sinh, trời chưa sáng đã chết rồi, trong giấy ghi những trường hợp tử vong của bệnh viện có viết: “Sáng ngày thứ hai đột nhiên hệ thống hô hấp ngừng làm việc”, thời gian không khớp với lời nói của Khúc Yến Tâm, lẽ nào trong chuyện này còn có uẩn khúc nào chăng? Tôi lại nghĩ đến chuyện lần đầu tiên gặp Văn Bản, y tá trưởng và chị Triệu đứng trước lồng kính của Văn Bản, bỗng thay đổi sắc mặt.

Có lẽ chị Triệu cũng nhúng tay vào chuyện này chăng, tôi nghĩ đến câu nói càng che giấu thì sự việc càng trở nên phức tạp hơn.

Tôi chỉ hy vọng là không có người nào bị hại nữa, cũng không có án mạng xảy ra.

Còn cậu Văn Bản ba mắt, tôi hy vọng là cậu ấy sẽ được xuất viện sớm để mọi chuyện kết thúc...

Trước lúc tan làm, trưởng khoa gọi tôi xuống phòng làm việc, nắng buổi chiều gay gắt mà trưởng khoa có thể ngồi dưới ánh nắng ấy nhíu mày nhìn tôi. Trưởng khoa có đôi mày ngài cong, khi nhìn người khác thường có thói quen gật gù, trông ông ta thật khí phách, đôi mắt của ông ta được miêu tả như trong tiểu thuyết võ hiệp, tràn đầy sát khí.

Tôi thấy khó mà có thể đương đầu được với đôi mắt ấy.

“Ngồi xuống đi! Vừa nãy tôi nghe y tá trưởng nói hôm nay khi làm việc cô bị ngất, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tôi không biết, chắc là tôi bị váng đầu.”

“Hy vọng là như vậy. Gần đây nghe nói cô thích dựa vào tiền bạc? Không cần phải giải thích, thanh niên bây giờ có suy nghĩ như vậy chẳng có gì là lạ cả. Nhưng tôi hy vọng cô không phải vì thế mà sao nhãng công việc, chỉ cần cô còn ở cái bệnh viện này thì phải làm hết trách nhiệm của thiên sứ áo trắng. Công việc này cần sự nghiêm túc, từng giây từng phút đều liên quan đến sinh mệnh của con người, điều này ảnh hưởng đến hạnh phúc của các gia đình. Tôi hy vọng cô hiểu điều này.”

Viện trưởng còn chưa nói hết lời tôi đã cảm thấy tủi thân và khóc òa lên.

Tan làm, tinh thần tôi rất hoảng loạn, lúc đạp xe trên đường, tôi cảm thấy mọi người nhìn mình với ánh mắt chê cười, đột nhiên

tôi cảm thấy có cảnh sát đang đuổi theo mình, đang định bắt tôi, bởi tôi che giấu sự thật, tôi cảm thấy bản thân bị vấy bẩn, căn bản là vì không xứng để có được một tình yêu chân thành, hình như con mắt thứ ba của Văn Bản đang nhìn tôi giống như muốn nuốt tôi vào một cái hố sâu.

Nghĩ đến Văn Bản, tôi bỗng lạng người đi và sức tỉnh ra, bất giác phát hiện ra đã tới trước cửa nhà của Khúc Yến Tâm, tôi đứng chờ người ra và cuối cùng quyết định gõ cửa.

“Là chị ư?”

“Là tôi đây.”

Tôi thản nhiên trả lời, khiến Khúc Yến Tâm có chút hoài nghi. Cô ta đứng đằng sau tôi và nhìn ra bên ngoài xem có ai bám theo tôi không rồi mới cho tôi vào nhà.

“Tìm tôi có việc gì vậy?”

Quàng mắt của Khúc Yến Tâm sạm đi, hình như cô ta đã mất ngủ.

Thực ra tôi cũng gần như thế, trong lòng suy nghĩ quá nhiều thì làm sao có thể ngủ ngon được?

“Cô đừng có làm như thế. Tôi quyết định sẽ đi báo cảnh sát.”

“Muốn cảnh sát bắt tôi ư? Ha... ha ha, sức mạnh của tình yêu thật phi thường.”

“Không phải như vậy, tôi chuẩn bị tố cáo Trưởng Tôn Thanh và viện trưởng.”

Khúc Yến Tâm rất kinh ngạc nhìn tôi, hình như là cô ta không tin.

“Chị định làm như thế thật sao?”

“Tôi tin vào sự công bằng của pháp luật, kẻ có tội thì phải bị trừng trị, người chết oan sẽ được an ủi.”

Khúc Yến Tâm nhìn vào khuôn mặt đanh quánh của tôi, thở phào nhẹ nhõm và lắc đầu.

“Chị quá ngây thơ. Nhưng tôi rất cảm ơn chị vì chị là một người tốt, tôi đã không nhìn nhầm người.”

Trong mắt Yến Tâm dường như có điều gì đó rất khó nói, mà điều đó cũng làm chính tôi phải cảm động. Trái tim nhút nhát trong tôi như đã biến mất.

“Thực ra chuyện của Trưởng Tôn Thanh và viện trưởng còn có một việc nữa tôi nghĩ là nên cho chị biết. Đặc biệt là về Trưởng Tôn Thanh, chị sớm biết được bộ mặt thật của anh ta thì sẽ có lợi cho chị.”

Khúc Yến Tâm vừa nói vừa kéo tôi vào trong phòng, kể cho tôi những chuyện riêng mà cô ta đã điều tra được.

Thì ra viện trưởng câu kết với Tôn Thanh điều trị cho một số sản phụ bằng một loại thuốc họ tự bán cho các sản phụ này. Sự cố đã xảy ra khi Tôn Thanh điều trị. Một viện trưởng giấu diếm là vì yêu cầu của Tôn Thanh.

Tôi không ngờ Tôn Thanh lại làm việc đó, và vô cùng thất vọng, cảm thấy như tất cả đàn ông trên thế gian đều giống như Khúc Yến Tâm đã nói, đều không phải là người tốt.

Có lẽ đây chính là điều mà Yến Tâm muốn truyền đạt cho tôi.

Lúc rời khỏi nhà của Yến Tâm, tôi đã nhìn thấy một chiếc xe ô tô dưới tầng một, chắc đây là xe của Tôn Thanh giám sát tôi, nhưng đây là xe của Tôn Thanh thuê chứ không phải là xe của anh ta vì xe của Trưởng Tôn Thanh buổi sáng đã bị Yến Tâm tháo dầu, chắc còn đang để trong xưởng sửa chữa.

Hai ngày nay đã xảy ra quá nhiều việc khiến tôi thật bù đầu.

Sau khi cưỡi xe đạp dạo quanh mấy phố, tôi càng nghĩ càng thấy chiếc xe kia đúng là xe của Tôn Thanh, chắc không phải anh ta bám theo tôi chứ? Tôi đạp vội xe về nhà Yến Tâm.

Nhưng tôi đã đến quá muộn.

Tôi không biết dùng lời lẽ nào để diễn tả được, lúc tôi mở cánh cửa ra thì trong phòng toàn là máu, mọi thứ đều đã bị đập vỡ tan. Yến Tâm trợn tròn mắt nằm ở dưới đất, một mũi dao cắm đúng vào tim cô ta. Trưởng Tôn Thanh ngồi bên cạnh kinh hoàng nhìn thi thể của cô ta rồi lại nhìn tôi.

“Tôi chỉ muốn nói chuyện với cô ấy, nhưng không ngờ đã giết chết cô ấy, thật đấy... thật đấy...”

“Nhưng anh đã giết cô ấy...”

“Em... em phải giúp anh việc này, thực ra anh cũng không muốn như vậy, nhưng vì cô ta cứ muốn kiện anh tội... tội đã cưỡng bức cô ta. Anh không làm chuyện đó, anh còn trẻ, tương lai còn dài. Anh đến đây đã được bốn năm, năm ngoài mới được lên làm bác sĩ điều trị chính. Anh biết em yêu anh, anh cũng vừa ly hôn. Anh đã ký tên vào tờ giấy ly hôn đó rồi, vì vậy chúng ta có thể cùng nhau kết hôn, cả đời này anh chỉ yêu mình em thôi, hơn

nữa việc của em cô ấy chỉ là sự cố mà thôi, viện trưởng đã đồng ý không nói, vì vậy sẽ chẳng có ai biết cả. Việc ở đây hôm nay cũng không phải là do anh cố ý, chỉ cần anh không nói, em không nói thì sẽ không ai biết cả, em phải giúp anh...”

Tôi cảm thấy thật ghê tởm vì những lời lẽ của anh ta, giống như Yến Tâm đã nói, loại đàn ông này lúc nào chỉ biết đến bản thân mình. Bây giờ một tia hy vọng đối với anh ta cũng không còn nữa, tôi hất bàn tay dính đầy máu của Tôn Thanh ra khỏi người mình, nhìn anh ta hồi lâu. ánh mắt thất vọng của Tôn Thanh nhìn tôi đã chuyển sang tuyệt vọng, khiến tôi cảm thấy sợ hãi.

“Anh... anh định làm gì?”

“Nếu em cũng chết thì sẽ chẳng có ai biết được chuyện này do anh làm.”

Trưởng Tôn Thanh ác độc chăm chăm nhìn tôi nói từng tiếng một.

Chập choạng tối, ánh mặt trời đỏ như máu, cả chân trời cũng nhuốm một màu hồng rực, những áng mây trên trời bị gió thổi tạt vào một phía.

Trưởng Tôn Thanh kéo tôi đến tầng thượng của một ngôi nhà cao 28 tầng, gió thổi to khiến tôi đứng cũng không vững, nhưng Trưởng Tôn Thanh lại cười đắc ý, tôi không dám nhìn xuống dưới nhưng cũng biết rằng phía dưới của toà nhà có rất nhiều cảnh sát đang đứng, bọn họ đã đi theo chúng tôi từ nhà của Yến Tâm.

Tôi đã nghĩ rằng Tôn Thanh sẽ giết tôi, sau đó đặt thi thể tôi bên cạnh thi thể của Yến Tâm, nhưng anh ta chưa kịp làm như vậy

thì hàng xóm đã báo cảnh sát, thế là xe của cảnh sát bám theo chúng tôi đến toà nhà, và bao vây xung quanh.

“Vì sao lại đem tôi đến đây?”

“Em xem, đằng sau ngôi nhà này là bệnh viện bảo vệ sức khoẻ bà mẹ và trẻ em, chỉ còn một bước nữa thôi là tới.”

“Cái gì? Anh nói gì?”

Cảnh sát ở phía sau dùng loa kêu gọi chúng tôi ra đầu hàng, tiếng loa như thét vào tai tôi, nhưng Tôn Thanh thì lại không hề nghe thấy gì cả, nhìn ra phía xa và phá lên cười, rồi lại oà khóc, ánh mắt của anh ta thật ngây ngô, giống như đứa trẻ mới sinh vậy, vẻ mặt của anh ta đã dần trở lại bình thường, không còn hung dữ nữa.

Đột nhiên tôi cảm thấy thật thương hại cho anh ta, chỉ muốn ôm chặt anh ta vào lòng, cũng có thể là do tôi quá yêu anh ta chẳng?

“Xin lỗi! Thực ra anh biết em ở đó nhưng anh lại không đến đó để chào em.”

Đột nhiên Tôn Thanh trở nên điềm tĩnh khiến tôi cảm thấy sợ hãi. Anh ta nói với tôi một cách rất bình tĩnh, trong mắt toàn là những điều tiếc nuối. Tự đáy lòng tôi cảm thấy như có thứ gì đó đang tan chảy ra, sống mũi tôi cay cay, nước mắt tuôn trào.

“Anh đã phạm rất nhiều sai lầm, bây giờ chẳng có cách nào để thay đổi được nữa. Anh đã đi đến bước đường cùng rồi. Em xem áng mây ban chiều kia đẹp biết bao nhưng tiếc là từ trước tới giờ anh đã không thể cảm nhận được vẻ đẹp của nó. Em hãy sống thật cho thật tốt, anh đi đây.”

Tôn Thanh nói rồi đẩy tôi về phía cảnh sát, rồi nhảy xuống dưới, trong phút chốc đã tan biến.

“Đừng...! Đừng làm thế!”

Trái tim tôi như tan nát nhưng đầu óc thì lại vẫn tỉnh táo không thể ngắt đi được.

Sự thật sao lại tàn khốc như thế.

Cảnh sát đã đưa tất cả đồ của Trưởng Tôn Thanh đi, những người có liên quan đến vụ án cũng buộc phải rời khỏi thành phố mà không biết vì sao, tất cả đều đã thực hiện theo đúng luật pháp, cái chết của Khúc Yến Mộc cũng được làm sáng tỏ, tổ giám sát công việc về sự cố trong việc chữa trị được đưa vào bệnh viện chăm sóc sức khoẻ bà mẹ và trẻ em.

Hai ngày nay, tôi ở nhà nghỉ phép, bố tôi cũng xin nghỉ để ở nhà cùng tôi. Ông không yên tâm, sợ tôi làm chuyện ngu ngốc. Bố tôi có suy nghĩ như vậy cũng không có gì lạ, bởi vì sau khi Trưởng Tôn Thanh chết, việc đầu tiên mà tôi làm sau khi ở đồn cảnh sát về là xé nát bức tranh có hình đứa trẻ ba mắt kia. Tôi cũng không hiểu tại sao mình lại làm vậy, chắc chỉ là vì muốn xả cơn tức giận trong lòng mà thôi.

Tuy không đi làm nhưng hầu như ngày nào cũng có các đồng nghiệp đến thăm tôi, vì vậy mà tôi vẫn biết được tình hình của bệnh viện.

Viện trưởng Vương bị cách chức, điều khiến mọi người không ngờ là người thay thế y tá trưởng lại là Triệu Tổ. Triệu Tổ cũng đến thăm tôi với vẻ mặt không lấy gì làm vui vẻ. Tôi nghĩ cũng thấy đúng, bây giờ mọi việc còn đang loạn lên, cánh nhà báo

cũng đang nhìn vào, nếu như lại xảy ra chuyện gì nữa thì chẳng ai có thể gánh vác nổi.

“Bọn họ đều nói cô ốm, nhưng tôi thấy cô lại khỏe hơn cả bình thường nữa đấy, chẳng giống dáng vẻ một người ốm gì cả.”

Hôm nay đến thăm tôi là Hứa Lan, cô ta vừa vào đến cửa đã hét to, còn mua cá đến biếu bố tôi. Hứa Lan là khách quen của gia đình, nói chuyện với bố tôi rất hợp, hai người mỗi khi nói chuyện đều nói về đạo hay thần tiên gì đó rất xa vời, lại mang vẻ thần bí, giống hệt như hai giáo đồ của hai giáo phái bí mật.

Bố tôi hỏi han một chút rồi vui vẻ xách con cá vào bếp.

“Sắc mặt em không được tốt lắm, có phải bị cảm không?”

“Em không sao, chỉ là vì mấy ngày nay ở nhà buồn quá, tâm trạng cũng không được tốt lắm.”

Hứa Lan lo lắng nhìn tôi, không hỏi thăm câu nào, bắt đầu nói chuyện về bệnh viện.

“Cảnh sát đang điều tra y tá trưởng, cũng không biết cô ta phạm tội gì. Nghe nói là có liên quan đến cái chết của con gái Khúc Yến Mộc ở giường bệnh số 6.”

Hứa Lan nói rồi lại thở dài.

“Chị em họ Khúc đều đã chết, bác sĩ Trưởng Tôn cũng chết, con người ai cũng phải chết cả thôi, có sinh có tử, có ai là không nằm trong quy luật này đâu?”

Chúng tôi lại ngồi một lúc lâu, hình như Hứa Lan có điều gì muốn nói nhưng lại do dự, điều này càng kích thích tính tò mò của tôi.

“Chắc chị có chuyện gì muốn nói? Nhìn điệu bộ của chị kia, mau nói đi!”

Tôi nói xong đến bên cạnh rồi gõ nhẹ vào lưng chị, chị rất sợ người khác gõ vào mình, rồi sau đó nhìn tôi với vẻ mặt nghiêm túc.

- Trong bệnh viện lại xuất hiện vết tay dính máu, ở ngay trong phòng nghỉ của chúng ta.

Tim tôi đập mạnh, đột nhiên lại nhớ đến Khúc Yến Tâm. Tôi nhớ đã có lần hỏi cô ta, những vết tay dính máu trong phòng của viện trưởng Vương có phải là của cô ta không, cô ta nói là chỉ có hai vết thôi, vậy thì các vết máu khác là của ai vậy? Giờ Khúc Yến Tâm đã chết rồi, chắc chắn không phải là cô ta, vậy là ai được nhỉ? Vì sao lại lưu lại vết máu ở đây? Có phải là đang ám chỉ điều gì không?

Theo như lời của Hứa Lan, thì những bàn tay dính máu kia có từ ngày Trưởng Tôn Thanh chết. Từ đó trở đi không ai dám vào đó nữa, ngày nào cũng ra sức làm việc, buổi tối cũng không có ai đến đó để trốn làm nữa, cả ngày mọi người chăm chỉ làm việc mà không ca thán điều gì, điều này khiến viện trưởng mới nhậm chức vô cùng hài lòng.

Nghe nói ông ta còn nghe lời người khác chuẩn bị đặt mua một số tranh treo tường, trên bức tranh chỉ vẽ một nhãn cầu đầy máu để treo lên tất cả các phòng ban của bệnh viện. Tuy chúng tôi đều cho rằng viện trưởng Vương rất biết bóc lột sức lao động nhưng so với viện trưởng Trương thì ông này còn khiếp hơn nhiều.

Tôi nghĩ đến những vết tay dính máu trên tường và cảm thấy sợ hãi, nhưng khi nghe chuyện này thì không còn thấy sợ nữa.

11 giờ đêm nay tôi phải đi làm rồi, lại làm ca đêm.

Văn Bản đứa trẻ có ba mắt kỳ lạ kia có lẽ đã xuất viện rồi, không biết vì sao mà tự nhiên tôi lại nhớ đến cậu ta, chỉ cần nhớ đến con mắt thứ ba của cậu ta là tôi lại cảm thấy ớn lạnh. Chẳng có ai thích bị người khác nhìn thấu cả, dù là một người tốt.

Hôm nay bố tôi nhất định đòi đưa tôi đi làm, mặc tôi khuyên thế nào đi chăng nữa ông cũng không nghe, vì vậy chỉ còn cách là cùng bố đạp xe đi vòng quanh thành phố. Mặt trăng tối nay tròn to nhưng hơi mờ. Bố tôi không nói câu nào, nhăn mày nhìn lên, hình như có điều gì đó bất an. Nhất định là ông lại nhớ đến thứ gì đó trong sách cổ đã viết, nhưng hễ cứ mở miệng ra là lại run không nói thành lời.

“Lát nữa một mình bố về phải cẩn thận nhé.”

“Ừ, bố không sao đâu, nhưng con thì phải cẩn thận, năm nay là năm tuổi của con đấy.”

Tôi biết ngay bố sẽ nói thế vì vậy vội vàng ngắt lời: “Mấy hôm nữa là ngày giỗ của mẹ con, bố đã chuẩn bị những gì rồi? Sáng mai đợi con đi làm về rồi sẽ cùng bố đi mua đồ cúng cho mẹ nhé, đến lúc đó chắc không phải bận túi bụi nữa đâu.”

Bỗng nhiên bố tỏ vẻ trầm ngâm, mãi mới thở ra một hơi dài, nói nhỏ với tôi: “Con đã lớn rồi.”

Tối nay cùng làm ca đêm với tôi có y tá trưởng Triệu Tổ, Lý Tây và Đường Na.

Lúc ở trong phòng thay đồ, tôi đã quan sát tỉ mỉ những vết tay máu đỏ, tuy người ta đã sơn màu trắng lên trên nhưng vẫn có thể nhìn rõ được, đó là bàn tay của trẻ sơ sinh. Hành lang lúc

này rất yên tĩnh, không một tiếng động, rất nhiều sản phụ đã yêu cầu xuất viện sớm, bệnh viện bỗng nhiên trống vắng, chỉ còn lại những người nghèo không đủ tiền chuyển bệnh viện khác là ở lại.

Những vết tay máu liên tục xuất hiện khiến mọi người kinh ngạc và hoảng hốt, chỉ trong một buổi chiều mà không ai là không biết chuyện này.

“Cô đang thay quần áo à?”

Triệu Tổ đột nhiên xuất hiện ở ngoài cửa phòng nghỉ, khiến tôi giật mình, sắc mặt cô ta không được tốt lắm, ánh mắt nhìn tôi cũng có vẻ khác lạ.

Tôi chợt hiểu ra rằng, mọi người đã có chỗ thay quần áo khác rồi, chỉ có mình tôi là chưa biết thôi.

“Lồng kính của cậu bé ba mắt đó đã được chuyển tới phòng của mẹ cậu ta rồi, còn cô, đi thăm họ một chút chứ. Chồng của chị ta đã đi, nếu chị ta đi nốt thì tốt nhất là đem theo cái quái thai này đi, nhất định không thể để ở đây được. Cô đừng có nhìn tôi như thế, đây là ý của viện trưởng Vương.”

Không ngờ viện trưởng Vương lại có thể đưa ra quyết định này, xem ra ông ta cũng đã bị con mắt thứ ba của Văn Bản nhìn vào.

Con mắt thứ ba của Văn Bản làm cho con người ta sợ hãi.

Cũng giống như trước đây, tôi đi kiểm tra các phòng, ghi lại một chút về tình trạng bệnh nhân, sau đó kiểm tra lại một số thuốc. Trong các phòng bệnh những tiếng “khò khò” liên tục vọng ra, vẫn còn có tiếng của trẻ sơ sinh đang o oe, tôi lắng nghe tất cả. Tôi thần thờ ngồi xuống bậc thêm, bút cầm trong tay. Màn đêm

yên tĩnh, mọi chuyện dường như vẫn diễn ra bình thường, nhưng lại như có chuyện kinh thiên động địa đã xảy ra, cảm giác này khiến tôi sợ hãi nổi cả da gà.

Đúng lúc này có một âm thanh lớn phá tan cả bầu không khí vắng lặng. Tôi vươn người lên nhìn thì hóa ra là chị Triệu, chị ấy đang đẩy cánh cửa phòng bệnh ra, mắt nhìn chăm chăm vào phòng như đang thấy một chuyện gì rất đáng sợ.

Tôi đứng im hồi lâu, cảnh tượng này khiến tôi nhớ tới cô y tá trưởng trước kia, có phải là con mắt thứ ba của Văn Bản lại mở ra.

“Không! Tôi không có! Không phải tôi làm! Điều đó do một mình anh...” Trong phòng bệnh, chị Triệu quát to. Điều này làm tôi bản khoăn không thể nào hiểu nổi. Lẽ nào không phải là Văn Bản? Tôi và Lý Tây bước tới chỗ chị Triệu, nhìn vào trong, bỗng hít phải một luồng khí lạnh. Chị Châu y tá trưởng cũ đang bế Văn Bản đứng ở trước cửa, miệng cười đáng sợ.

“Cô đừng quên, lúc chia tiền cô cũng cầm, cho nên là do hai chúng ta cùng làm. Cô thấy đấy, ở đây có một đứa bé chết, không giống như những gì lưu lại của mấy tháng trước. Cái này đã hơn tám tháng rồi, nhìn cái đầu này, chân, tay, rồi cả cái bụng này nữa, không phải cô thích ăn gan của thai nhi sao? Hay là cứ thế này chúng ta hãy ăn thịt nó đi? Còn cái đầu chắc cũng đem bán được cái giá không tồi đâu, ha ha, tại sao cô lại nhìn tôi? Có phải không chờ được nữa phải không?”

Chị Châu ôm hai tay của Văn Bản dưới ánh đèn mờ mờ trông giống như con rắn đang bò, còn mặt chị ta đã căng lên như một con quỷ đói. Đằng sau chị Châu không có ai, mẹ của Văn Bản không biết đã đi đâu.

Tôi và Lý Tây sợ hãi lùi về phía sau, chị Triệu cũng liên tục nhìn ra phía sau, đã lùi tới sát tường, cả người ép chặt vào tường giống như bị một lực nào đó đẩy mạnh vào.

“Ha ha ha ha...”

Chị Triệu bế Văn Bân lên tay rồi cười to, tiếng cười này không giống như tiếng cười với trẻ thơ. Cậu bé lại mở con mắt thứ ba ra rồi, nhìn vào từng người, hết người nọ đến người kia, đôi tay nhỏ bé khua khua liên tiếp chạm vào mặt chị Châu. Nhưng dường như chị Châu vẫn không cảm thấy là đứa bé mình đang bế vẫn còn sống, vẫn cứ nói tiếp như thể chị ta đang một mình ở một cõi.

“Cô mau lại đây mà xem, ở đây còn có đứa bé ba mắt nữa cơ, tôi nghe nói ăn con mắt thứ ba này sẽ có mắt âm dương, có thể nhìn thấy ma! Còn ăn cái đầu này thì có thể giao tiếp với ma quỷ được! Ha ha, ta thật là thông minh, ngay cả những chuyện này cũng có thể nghĩ ra. Hay là thế này, chi bằng chúng ta ăn cái đầu của nó đi! Không cần bán nữa, chúng ta đã bán trẻ con chết rồi, tôi luôn cảm thấy những vết máu đó cứ lao vào chúng ta, cứ cho là không phải thì sớm muộn gì chúng ta cũng bị những linh hồn của bọn trẻ tìm đến báo thù. Chúng ta sớm đã có sự chuẩn bị. Tôi đã học viết mấy lá bùa để trấn. Nếu có nhìn thấy bọn chúng thì cũng không phải lo sợ gì nữa.”

Chị Châu nói rồi đi đến trước mặt chị Triệu, dường như là áp sát vào sống mũi chị ấy rồi nói: “C... Cô điên rồi.”

Chị Triệu run rẩy nói, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi, còn chị Châu vẫn cười không ngớt.

Đúng lúc này Đường La chạy vào nhìn chúng tôi đầy vẻ nghi ngờ khó hiểu.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tôi điên à?”

Chị Châu đột nhiên nghiêm mặt lại, làm Đường La cũng sửng cả người. Trong hành lang chỉ có sáu người chúng tôi, nhưng ai cũng có nét khác thường, Văn Bản được chị Châu bế trên tay. Cậu ta đang cười một cách sung sướng.

“Tôi điên à? Tôi làm việc khổ cực ở cái viện này hơn hai mươi năm nay kể từ đầu đến giờ có được gì đâu, tôi bán xác trẻ con, tôi có tội. Nhưng đứa trẻ đầu tiên tôi bán là do viện trưởng Vương mua, là ông ta, chính ông ta đã khiến tôi bước vào con đường này. Tôi đã hối hận nhưng cũng không còn đường lui nữa, ngày nào cũng có người đến hỏi, đều là những người nhiều tiền cả, họ muốn tráng dương, bảo vệ tuổi xuân, thậm chí còn muốn trường sinh bất lão. Nhưng họ không hỏi xem tôi đã làm thế nào, hoàn toàn không hỏi!”

Tôi và Lý Tây và cả Đường La đều kinh ngạc nhìn chị ta. Cứ như là lần đầu tiên nhìn thấy chị ta vậy. Còn chị Triệu thần thờ như không còn nhìn thấy gì nữa.

“Câm miệng, đồ điên.”

Chị Triệu đột nhiên bước ra, hai bên giằng co nhau, Văn Bản bị văng qua một bên.

Tôi vốn có thể chạy tới bế Văn Bản trốn vào một chỗ yên tĩnh hơn. Nhưng hình như cậu bé bị thương, nhắm con mắt thứ ba lại, run lẩy bẩy, máu ở đầu chảy ra, cậu bé đã rất yếu rồi. Bác sĩ Đới và các bác sĩ khác cũng chạy tới. Tôi nói với Lý Tây vài câu, muốn cô ấy báo cảnh sát, sau đó bế Văn Bản chạy đi cấp cứu. Lúc tôi quay lại thì thấy bảo vệ đã can ngăn được hai người kia rồi,

chị Châu bị đè xuống giường bệnh đang cố gào lên và chửi mấy câu. Đường La nói với tôi là đã tiêm cho chị ta ba mũi thuốc an thần, bây giờ chị ta không còn sức để chống cự nữa. Chị Châu đúng là điên thật rồi. Chị Triệu ngồi trong một góc phòng giống như đang trốn một ai đó.

Tôi thở dài một hơi rồi đi xem tình hình cấp cứu của Văn Bản sau khi căn dặn Đường La đi kiểm tra các phòng bệnh, đặc biệt là đi thăm lồng kính của trẻ sơ sinh, lúc này không thể phạm bất kì một sai lầm nào nữa. May mà tình hình của Văn Bản đã ổn định, tôi bế cậu bé trở lại lồng kính nhưng mẹ cậu ta thì đã rời khỏi đây, ngay cả mẫu giấy cũng không để lại.

Cảnh sát 110 vội đến ngay, sau khi nghe xong tình tiết của vụ án đã nghi ngờ chị Châu và những người liên quan đã giết hại trẻ sơ sinh sau đó đem bán. Người trong đội cảnh sát hình sự của thành phố và người của trung tâm phục hồi chức năng thần kinh cũng đến Chị Châu bị họ bắt đi, cảnh sát hình sự đã phát hiện trong tủ đựng đồ của chị Châu có mấy túi máu, còn có cả một bàn tay dính đầy máu tươi của trẻ sơ sinh. Thì ra những vết tay dính máu in trên tường đều là do chị Châu làm, mỗi ngày chị ta đều sống cùng với tội ác tày trời. Đột nhiên tôi lại nghĩ đây chính là sự trừng phạt mà chị ta đáng phải chịu.

Điên rồi đó không phải là sự giải thoát.

Ba mắt Văn Bản cuối cùng cũng đã chết, chết một cách bất thường, không có một điềm báo trước.

Ngày thứ chín, nó tới cái thế giới này. Lúc đó tôi đang làm việc, là một buổi sáng ngập tràn ánh nắng, tiếng chim hót ngân vang, tiếng còi xe cũng làm cho người ta cảm thấy thân quen.

Tôi đã làm y tá trưởng, tôi là y tá trưởng trẻ nhất trong bệnh viện bảo trợ sức khỏe trẻ em và phụ nữ. Tôi vẫn như thường lệ đi thị sát các phòng, đối chiếu đơn thuốc và thời gian giao nhận ca, dạy các y tá mới đến làm thế nào để chăm sóc những đứa trẻ trong lồng kính. Tôi vẫn còn nhớ lúc Văn Bản ở trong lồng kính nhìn ra phía ngoài cửa sổ, đôi tay của nó tỳ vào thành kính, trông giống như đang chào lũ chim. Hệ thống hô hấp của nó không được tốt nên nó rất sợ lạnh, nói chung là nó bị bệnh phổi, nhưng nó rất ngoan, không khóc cũng không quấy, mắt nó thì chảy ra chất dịch.

Lúc Lý Hy chạy tới, tôi đang dạy một bà mẹ trẻ mới làm mẹ lần đầu tiên cách chăm sóc và vỗ về trẻ sơ sinh như thế nào. Tôi nhìn thấy đứa bé gái đó đang bú ngực sữa đầu tiên, trông tôi có vẻ rất hạnh phúc, trong lòng tràn ngập tình yêu thương.

“Y tá trưởng, ba mắt... Văn Bản nó...”

Tôi quay đầu nhìn cô ta, chỉ nghe thấy tiếng gọi thất thanh, ánh mắt thì hướng ra ngoài cửa sổ, ở đó có một đàn chim sẻ đang bay, chắc đó là linh hồn của Văn Bản? Nó vừa sinh ra đã có thể nhìn rõ được những tội ác kì quái trên cõi đời này và nó cũng đã được giải thoát rồi.

Từ cái hôm con mắt thứ ba của Văn Bản tiết ra dịch, tôi đã biết cái ngày mà nó rời xa cõi đời này không xa nữa rồi.

Hồi kết

Am thanh vừa dứt, Tạ Phi liền nghĩ tới đứa trẻ. Con mắt thứ ba khác thường của Văn Bản kia đã nhìn rõ anh ta. Và từ đó Tạ Phi đã biết được nỗi sợ hãi khi bị người khác nhìn trúng tim đen của mình.

“Cô kể chuyện này làm gì hả? Văn Bản chết đã hơn hai năm rồi, hơn nữa nó và chuyện xảy ra hai năm trước đây chẳng có liên quan gì hết. Cô có hiểu không?”

Trong giọng nói của Tạ Phi dường như có chút run run khi hỏi điều đó. Tăng Hương cười mỉa mai mà không trả lời, cô chỉ đưa mắt nhìn lướt qua một lượt những người trong phòng trực đêm, cười nhạt rồi hỏi: “Mọi người không thấy việc này quá nhức đầu, chẳng lẽ mọi người không thấy mệt mỏi sao?”

Tất cả đều hiểu ý Tăng Hương nói gì, lúc đó ngoài Cố Đông không phải là người trong ngành y ra, Tạ Phi và Trương Xuân Hòa đều là bác sĩ có kinh nghiệm. Ngay lúc đó, họ đã biết được việc Tăng Hương đã cho thuốc gây tê vào trong đồ uống với hàm lượng vừa đủ để mất đi thể lực mà không bị hôn mê.

“Tại sao cô lại làm như thế?” Tạ Phi nhìn Tăng Hương hỏi một cách sợ sệt. Tăng Hương bước tới, nhìn thẳng vào mắt anh ta và nói: “Lẽ nào anh không biết tại sao ư? Chẳng lẽ những chuyện anh làm, anh lại không nhớ rõ hay sao? Câu chuyện anh kể rất hay, nhưng thật đáng tiếc nó lại có một lỗ hổng... đó là lời dự báo trong giấc mộng. Nếu nghe câu chuyện thì có lẽ chẳng thấy gì cả, lại còn tăng thêm khả năng khủng bố tinh thần. Đây không chỉ là một câu chuyện mà còn là một sự thực, nó đã từng xảy ra. Câu chuyện anh kể lại hầu như là sự thực nhưng trong đó có

một số chi tiết anh đã xuyên tạc đi, bây giờ tôi sẽ nói rõ ra để mọi người cùng biết.”

Tạ Phi mỗi lúc lại càng thấy sợ hãi, anh nhìn Tăng Hương với vẻ mặt sợ sệt. Anh không thể hiểu được cô gái thường ngày hiền lành là vậy, sao bây giờ lại...

Những người khác tỏ ra hoảng sợ hoang mang, cuộc họp mặt chia tay ngày hôm nay thật khác lạ, không biết Tăng Hương chỉ nhằm vào Tạ Phi hay tất cả mọi người.

“Không thể, không thể, cô làm sao mà biết được, cô đang nói những điều linh tinh vớ vẩn gì vậy!”

“Gì cơ? Những điều linh tinh? Anh cứ chờ đó rồi sẽ rõ. Thực ra anh đâu có mơ thấy lời dự báo, khi đến ở phòng 502 không lâu, anh đã sớm tìm hiểu rõ sự tình. Mọi người đều vẫn nhớ Tạ Phi là một sinh viên rất tài năng, hơn nữa phần lớn những người làm y học đều không tin vào quỷ thần. Là người ngày đêm nghiên cứu về đầu lâu, xương cốt mà lại bị một giấc mộng dọa cho khiếp sợ hay sao? Đương nhiên là không thể nào rồi, vậy động cơ nào để anh ta tạo ra giấc mộng này cơ chứ? Mục đích là gì? Là lừa gạt bạn học của anh ta, để che giấu những chuyện bản thân đã làm? Vì sao phải che giấu, vì Tạ Phi chính là hung thủ giết người.”

Lúc này thì Tạ Phi không thể nào ngồi vững nổi nữa, anh ta cố gắng đứng dậy, mặt đỏ gay gắt, đôi mắt lộ ra vẻ phẫn nộ và tức tối.

“Sao cô lại ngậm máu phun người như vậy? Tôi sao có thể là hung thủ được, kết quả thẩm tra của vụ án đã kết luận, hung thủ là...”

Hai tay anh ta nắm chặt vào thành ghế cảm thấy toàn thân tê liệt, một bước cũng không thể di chuyển nổi. Tăng Hương nhìn anh cười nhạt, như sớm dự đoán được điều này, cô vẫn bình tĩnh nói: “Sự thực là thế này, khi Tạ Phi đến ở phòng 502, một bà lão tốt bụng phòng 602 đã nhắc anh ta rằng phòng 502 có chút không an toàn. Sau đó Tạ Phi đã nhân cơ hội đục nước béo cò, khi tìm ra sự thật, anh ta đã không hề báo cảnh sát mà lấy oán trả ơn, đã man giết hại bà cụ, không những vậy anh ta còn hành động một cách phi nhân tính, đó là giết bà cụ xong, liền ăn luôn não của cụ. Những việc sau này thì gần giống như lời anh ta nói. Anh ta giả vờ phát hiện ra chân tướng của trường học, giả vờ sợ sệt để bạn học tin vào những điều mình nói. Sự việc sau đó tiếp diễn y như dự liệu của anh ta, một chút cũng không sai sót, chỉ là anh ta đã quên một điều bà cụ ở phòng 602 còn có một đứa cháu trai, người cháu này đã không để mọi việc lắng xuống như mong muốn của cảnh sát.”

Mỗi lúc Tạ Phi lại càng tỏ ra cho mọi người thấy rằng mình đang sợ hãi, toàn thân run rẩy, môi răng lập cập không nói lên lời.

“Bây giờ anh có thể nói cho tôi biết, khi đó tại sao anh lại làm vậy?” Tăng Hương nhìn thẳng vào Tạ Phi mà không chớp mắt, khiến Tạ Phi cảm thấy như nghẹn thở.

“Tôi... tôi... khi đó tôi đang trong thời gian thi cử, đầu óc rất căng thẳng, chỉ nghĩ...”

Tăng Hương nhìn Tạ Phi một cách đầy khinh bỉ, mọi người đều thấy rằng tay cô ta đang run lên, từng dây thanh quản căng ra, toát ra sự giận dữ tột cùng.

“Nhưng... nhưng... nhưng mà làm sao cô biết được?” Tạ Phi không cam tâm hỏi lại.

Tằng Hương quay đầu lại, cười một cách lạnh nhạt, lạnh lùng nói rằng điều này do Văn Bản nói cho cô biết.

Lúc này mặt của Cố Đông biến sắc đột ngột, mồ hôi toát ra không ngừng. Tăng Hương nhìn anh ta, khi cô bước tới, Cố Đông như nhìn thấy quỷ, định kêu lên.

“Không cần phải gọi, khi này ra ngoài, tôi đã bảo những người bảo vệ đi chỗ khác hết rồi, có kêu cũng không ai nghe thấy đâu.”

Cố Đông nhìn Tăng Hương với ánh mắt tuyệt vọng, không biết được cô sẽ nói ra điều gì nữa.

“Tiếp theo phải nói tới chuyện của Cố Đông, ha ha, anh có biết điểm thiếu sót của anh ở đâu không? Thôi nào, còn bắt tôi phải nói ra à, cứ cho là y tá yêu bệnh nhân đi, nhưng cũng không thể nào ở trong phòng bệnh nửa tiếng đồng hồ. Vì vậy, anh có mơ tưởng thì cũng giống như những điều viển vông khác mà thôi. Nhưng khi mộng tưởng kết thúc, anh nhận ra rằng mình chẳng có gì cả, anh mất bình tĩnh, và muốn giết người. Lúc nào anh cũng ở trong tâm trạng muốn giết người, đúng không? Nó cũng giống như điều anh đã từng nói, cái được gọi là biến thái.”

“Người đầu tiên bị hại có phải là ông Đỗ? Khi Đỗ Thu Thanh rời khỏi phòng bệnh, anh đã theo ông ta đi vào nhà vệ sinh và nói bác sĩ muốn ông ta đến phòng chụp X-quang, vì bệnh của ông ta có biến đổi. Từ trước đến nay ông Đỗ rất tin vào bác sĩ, vậy là ông ta đến phòng chụp X-quang. Anh đã âm thầm đi theo sau và bắt đầu hành động. Anh đánh cho ông ta choáng váng, sau đó chặt đứt cánh tay của ông ta rồi rời khỏi đó. Ông Đỗ tỉnh dậy thì đã bị mất quá nhiều máu, lại không thấy cánh tay mình đâu cả, nỗi đau trên cơ thể cộng thêm sự sợ hãi đã khiến ông ta không thể sống nổi.

Thực ra khi đó chân của anh đã sớm bình phục rồi, nhưng anh lại thêm yêu Thu Thanh, đêm đến anh thường tự mình gây thương tích, vì vậy lúc nào những vết thương đó cũng bị nhiễm trùng. Anh muốn ở lại trong bệnh viện, như vậy có thể ngày ngày nhìn thấy Thu Thanh, đúng không? Nhưng mà cái chết của ông Đỗ, tôi có chút không hiểu, chẳng lẽ vì ông ta là trở ngại giữa anh và Thu Thanh hay sao?”

Từ lúc đó, mặt Cố Đông trở nên tái xanh, sợ sệt chẳng khác nào Tạ Phi. Anh ta trợn trừng mắt lên nhìn Tăng Hương, như một con mãnh hổ muốn lao thẳng vào cô. Nhưng Tăng Hương chỉ cười nhạt, không thềm để ý đến anh ta.

“Cô là ai? Cô dựa vào đâu mà lại nói những điều vô lý như vậy, cảnh sát sẽ bắt tôi sao, cô đừng nằm mơ!”

Ánh mắt của Cố Đông lộ ra vẻ dữ tợn khiến người khác nhìn vào mà sợ, nhưng Tăng Hương thì vẫn bình tĩnh, điềm nhiên cười nói.

“Anh nhìn anh kia, không kiềm chế đến mức không nhớ ra hay sao, tôi chỉ là một y tá, một người bình thường mà thôi!”

“Cô nói láo, lúc xảy ra vụ án, tôi và Thu Thanh đang ở cùng nhau, sau đó thì bị hung thủ làm cho mê man, hai lần tôi suýt mất mạng, tôi làm sao có thể là hung thủ cơ chứ? Cô đang phỉ báng vu cáo tôi, tôi... tôi sẽ kiện cô ra tòa.”

Tăng Hương mím môi, cô hơi nhú mày, không ai thấy được cái nhú mày đó.

“Đương nhiên, sự thật kẻ giết ông Đỗ chỉ có một mà thôi, nạn nhân khác thì không phải anh giết. Những tin tức truyền đi trong viện đã gợi ý cho anh, thế là anh ra tay. Ai có thể nghĩ rằng

một loạt các vụ ám sát lại chỉ có một hung thủ. Cảnh sát đã bắt đầu tình nghi bác sĩ Lưu, ông ta đã tự cho mình là thông minh, cho rằng những việc mình làm thần không biết quỷ không hay, thực ra ông ta đã sớm gieo rắc tin đồn nhảm, đã báo với cảnh sát. Chỉ là phía cảnh sát không thể ngờ rằng bác sĩ Lưu đã hạ độc, khiến cho cảnh sát buộc phải lao vào cuộc trước, nếu không anh đã sớm bị lộ diện.

Nhưng tôi nghĩ mãi vẫn không ra, tại sao bác sĩ Lưu lại che giấu cho anh, mãi tới khi bị xử tử ông ta mới nói ra sự thật.”

Mặt Cố Đông biến sắc, anh ta không thể giữ nổi bình tĩnh mà ngã nhào xuống đất.

“Cái gì? Ông ta... ông ta... ông ta khai hết rồi sao?”

Cố Đông hoàn toàn suy sụp, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, một người nữa cũng đang trong tâm trạng hoảng loạn như vậy, đó chính là Tạ Phi.

“Chúng tôi... chúng tôi cùng âm mưu với nhau, những kế hoạch đó đều do tôi nghĩ ra. Đầu tiên là ông ta lái xe đâm vào xe tôi, khiến chân tôi bị thương, ông ta nói chỉ cần tôi giúp ông ta nghĩ mưu kế thì sẽ miễn tiền viện phí cho tôi. Gia đình tôi rất nghèo, lo không nổi viện phí, vì vậy... đều là do ông ta ép tôi làm. Ông Đỗ, tôi ghét ông ta, tôi chỉ lừa ông ta đến phòng X-quang, sau đó chuyện xảy ra thế nào, tôi không biết, không liên quan gì tới tôi hết. Tôi không giết người,... không hề giết người, tôi chỉ muốn cùng Thu Thanh được sống bên nhau. Tôi bị ép buộc. Tôi thực sự không giết người...”

Tầng Hương gật gật đầu tỏ vẻ hài lòng, ánh mắt chuyển sang những người khác. Vẻ mặt nào cũng tỏ vẻ sợ hãi, họ đều tránh không để bắt gặp ánh mắt của cô.” Cuối cùng, Tầng Hương nhìn

Xuân Hòa, ánh mắt nhìn thấu người khác, như con thuyền chở sự chết chóc.

“Ha ha, thực ra thì cô đâu cần phải sợ như vậy, Trương Xuân Hòa, cô đâu có làm chuyện gì xấu.”

“Vậy cô mau thả tôi ra.”

Tằng Hương lắc đầu, bỗng nhiên cô tóm lấy vai Xuân Hòa, nhìn cô ta với ánh mắt đầy căm tức.

“Thế nhưng nếu cô là Trần Phàm, thì lại khác!”

Mọi người ai cũng giật mình, làm sao Xuân Hòa lại có thể là Trần Phàm được cơ chứ? Tăng Hương chậm rãi nói tiếp: “Người khác có thể không biết, nhưng tôi thì khác. Trương Xuân Hòa tháng trước đã gặp tai nạn và biến thành người thực vật. Trong kỳ nghỉ đó, khi đang đi dạo thì chúng tôi đã gặp tai nạn, sự việc xảy ra ngoài ý muốn, cô ấy đã được chuyển đến viện của chúng ta. Nửa tháng sau khi tôi xử lý xong việc tai nạn trở về thì lại thấy cô ta như không có chuyện gì xảy ra vậy. Tôi đã một mực hoài nghi Trương Xuân Hòa là giả, những phát hiện sau này đã chứng thực cho điều tôi nghi ngờ là sự thực, hơn nữa tôi còn tìm hiểu được cô chính là Trần Phàm.”

Bất chợt Trương Xuân Hòa cười lớn, lúc này có vẻ cô hơi mất bình tĩnh.

“Cô nói không sai, tôi chính là Trần Phàm. Não của Xuân Hòa đã bị viện trưởng mang đi nghiên cứu rồi. Như vậy cô có thể bắt tôi ư. Hiện tại tôi là Trương Xuân Hòa, một con người trong sạch vô tội. Mà trong ngục giam kia đã có một bản sao của tôi, cô ta và tôi một điểm khác biệt cũng không có. Ha ha ha...”

Tằng Hương ngồi xuống đối diện với Trần Phàm, thở dài một tiếng.

“Trần Phàm, nếu như mười năm trước gặp cô, tôi sẽ thay cô làm điều phải trái, ngày đó mẹ nuôi cô đã ngược đãi cô, cô thì yếu ớt không thể nào phản kháng lại được, nhưng hôm nay so với mười năm trước đã cách nhau quá xa. Cái ngày mà cô tốt nghiệp rồi tìm được việc làm, chính cô đã bỏ thuốc vào cốc nước đưa cho mẹ nuôi cô uống, cốc nước đó đã làm cho bệnh tim của bà tái phát, lúc đó cô đã không ngớt dùng những lời châm chọc để sỉ vả bà ấy. Ai cũng nghĩ rằng cái chết của bà ta ngày đó là do bệnh tim gây nên. Ngoài Hạ Côn, người đã xin khám nghiệm tử thi ra thì không một ai biết được chuyện này. Cô nghĩ rằng Hạ Côn đã không khám nghiệm tử thi sao? Vậy thì cô nhầm rồi, chính ông ấy đã kiểm tra và phát hiện ra sự thật, nhưng ông ấy đã lựa chọn sự im lặng thay vì nói ra điều đó. Trong những ngày đen tối của cuộc đời cô, ông ấy cũng không hề biết.

Ông ấy cho rằng mình làm như vậy sẽ tốt cho cô, mãi đến khi cô lập ra kế hoạch mưu sát vợ ông ấy. Nhưng ông ấy vẫn nghĩ rằng, đó là vì cô bị ghìm nén áp bức quá lâu. Trong nhật ký, ông đã viết lại tất cả, giọng điệu đầy thương hại...”

“Tôi không cần sự thương hại của ai hết, bà ta chết mà vẫn chưa hết tội. Cô không biết rằng, chính tôi đã đem xương cốt của bà ta đổ xuống sông xuống biển rồi... Bà ta còn muốn yên nghỉ tại nơi mình đã chọn sao, bà ta lầm tưởng rồi.”

Trần Phàm bỗng nhiên hét lên những tiếng oan than, thuốc đã có tác dụng làm cho khuôn mặt của cô ta không còn một giọt máu.

“Đừng có kích động quá. Tôi biết cô đã phải chịu nhiều cay đắng, vì Hạ Côn và mẹ nuôi cô đều có thói quen viết nhật ký, ông ấy đã

xem cuốn nhật ký của mẹ nuôi cô.” Ông ta không thể tin những điều xảy ra có thể là sự thật. Nhưng tôi thì tin, tôi đọc được nhật ký của Hạ Côn viết về việc cô mưu sát mẹ nuôi cô, cho nên hôm nay cô mới ở đây cùng với những người khác. Và lại cô không lạm sát giết người bừa bãi, ít nhất bố mẹ đẻ của cô vẫn bình yên vô sự. Tôi rất hoan nghênh cô ở điểm này. Một nhà nghệ thuật thì nên như thế, phải có một con dao sắc bén và sự tỉ mỉ trong suy nghĩ. Giết người không khó, làm cho người bị giết không bị phát hiện, thậm chí còn làm cho người ta cảm thấy là nên như thế. Đó là bản chất của nghệ thuật. Tôi nghĩ, lúc cô giết chính em trai của mình, cô nhất định phải nghĩ như thế. Cô cần trái tim đó, lúc mà cô phát hiện trái tim của mình đã hết tình thương thì cô đã lập ra kế hoạch. Nhưng mà tôi đoán không ra, cô làm sao mà phát hiện ra tướng mạo Tần Ninh, cũng không thể hiểu được, cô làm thế nào để hấn dẫn thân bước vào kế hoạch sắp sẵn của cô. Tôi nghĩ hấn tới lúc chết cũng chưa từng nghĩ tới việc đã bị cô tính trước rồi.”

Trần Phàm cười lạnh nhạt, thói quen đã được lập sẵn trong tim chính cô ta rồi, nhẹ nhàng uốn nắn: “Ông ta mở hiệu sách, những kẻ ngốc này thường coi tất cả mọi người đều là đối tượng thử nghiệm của mình. Tiến hành thực nghiệm việc dùng loạn thuốc. Lần đầu tiên tôi vào đó uống trà đã phát hiện ra điều này, tôi mang theo hóa nghiệm về bệnh viện, và biết được trong trà có chứa thuốc thần kinh, sau đó tôi đã đóng vai là điều tra viên nghiệp vụ để tìm ra sự thật, nhưng điều tôi cần là một trái tim hoang dã, nên tôi đã dụ cho tên ngốc đó sa vào bẫy để tôi có thể tránh được rắc rối.”

Tằng Hương gật đầu và rồi than dài: “Thật đáng thương cho tấm lòng người cha, người mẹ. Hạ Côn tuy đã đồng ý theo kế hoạch của cô, nhưng mặt khác lại ép Uông Lệ Sa giúp cho ca phẫu thuật của ông ta. Chỉ là tôi không nghĩ được rằng cô dùng hiệu

sách của Tần Ninh để cho khách uống loại trà có chứa thuốc thần kinh, Uông Lệ Sa thành đối tượng thí nghiệm. Cô đã làm thần không biết quỷ không hay về cái chết của Uông Lệ Sa, và cũng dùng chính những loại thuốc đó để khiến cha đẻ mình phải phát điên, vậy là viện dưỡng lão lại thêm một người thần kinh không bình thường, kế hoạch của cô thật hoàn hảo, khiến người khác cũng phải thấy ly kỳ, kinh ngạc!”

“Ly kỳ, kinh ngạc, không phải kinh ngạc như vậy, tôi chỉ là bị viện trưởng lên kế hoạch và điều khiển mà thôi, tôi đã trở thành đồng bọn của ông ta, nếu không tôi cũng sẽ không phải chịu cảnh như ngày hôm nay, tôi phải sống dối trá, có nhà mà không thể về, có người yêu mà không thể yêu. Mỗi ngày đứng trước gương đều tự hỏi: mày là ai, thật quá hoang đường...”

Trần Phàm tiếp tục, rồi lại khóc.

Tằng Hương lại than một tiếng, rút ra một ống tiêm, tiêm cho mỗi người một mũi thuốc màu xanh nhạt, mũi tiêm cuối cùng cô dành cho chính mình.

“Cô làm cái gì vậy? Tôi không muốn chết!”

Phòng trực ban khi đó vang lên những tiếng kêu lanh lảnh. Tăng Hương lặng lẽ nằm lên trên giường bệnh, những giọt nước mắt thay nhau tuôn xuống, tác dụng của chất độc ngấm mỗi lúc một nhanh hơn, khiến những tiếng kêu than la hét tại phòng trực ban tắt hẳn, ánh đèn mập mờ, sắc thái bốn người dần thay đổi, người nằm dưới đất, kẻ nằm trên giường, ánh mắt tuyệt vọng, lại cũng có vẻ yên bình, như một cuốn phim nhựa đặt sẵn đã bị thời gian lãng quên.

Vì sao Tăng Hương lại làm như vậy? Vì sao cô ta lại biết tất cả mọi bí mật như thế? Điều này mãi mãi không một ai biết.

Sáng ngày hôm sau, khi những nhân viên bảo vệ đến bệnh viện đa khoa Vạn Khang, trong ánh nắng của một ngày mới, họ phát hiện ra bốn thi thể đã bị đông cứng. Kể từ đó, bệnh viện Vạn Khang mãi mãi bị đóng cửa, trở thành một góc xó bị người đời lãng quên tại thành phố Thiên Nam.

HẾT

Tủ sách BOOKBT #302

22/08/2017